يُفْتَنُوْنَ فِيْ كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً اَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَايَتُوْبُوْنَ
ازمیښت غورزولے شي | په هر کال کښے | یو ځل | یا | دوه ځله | بیا | دوی توبه نه کوی
هر کال یو ځل یا دوه ځله په یو آفت کښے غورزولے شي ، خو بیا هم توبے نه وُباسی

وَلَاهُمْ يَذَّكَّرُوْنَ ﴿١٢٦﴾ وَاِذَا مَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ
او نه دوی | نصیحت اخلی | او هر کله چه | نازلولے شي | یو سورت | (نو) وُګوری | ځنے له دوی نه
او نه ترے نه عبرت اخلی ، او هر کله چه یو توے سورت را نازل شي ، نو دوی یو بل ته

اِلٰى بَعْضٍ هَلْ يَرٰىكُمْ مِّنْ اَحَدٍ ثُمَّ انْصَرَفُوْا صَرَفَ اللّٰهُ
ځنو ته | چه آیا ګوری تا ته | څوک سړے ؟ | بیا | دوی واپس شي | وا ړول | الله
ګوری ، چه آیا تاسو ته څوک (مسلمان) نو ګوری نه ؟ بیا دوی (غلی غونډي) وځی، الله تعالیٰ د دوی زړونه

قُلُوْبَهُمْ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُوْنَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُوْلٌ
زړونه د دوی | ځکه چه دوی | (داسے) خلق دی | چه پوهه نه لری | راغلے دے تاسو ته | یو پیغمبر
(د ایمان نه) واړول ولے چه دوی داسے خلق دی چه نه پوهیږی. (اے خلقوله) تاسو ته هم له تاسو نه یو رسول

مِّنْ اَنْفُسِكُمْ عَزِيْزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيْصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِيْنَ
له تاسو نه | ګران دے | په هغه | ستاسو تکلیف | حد نه زیات خواهشمند دے ستاسو | په مومنانو
راغلے دے ، ستاسو تاوان په هغه بد لګی ، ستاسو د ښیګړے ډیر خواهشمند دے، د مؤمنانو په

رَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٢٨﴾ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ ۖ لَآ اِلٰهَ
زیات مهربان | رحم کوونکے دے | بیا (هم) که چرے | دوی مخ واړوی | نو ووایه | کافی دے ماله الله | نشته څوک معبود
حقله ډیر زړه سواندے او مهربان دے. نو که اوس هم دوی مخ ګرځوی نو ته ووایه چه ماله یوازے الله بس دے، بے د هغه نه

اِلَّا هُوَ ؕ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ ﴿١٢٩﴾
بے له هغه نه | هم په هغه | ما توکل وکړو | او هم هغه دے | مالک | د عرش | لوئے
بل معبود نشته ، په هغه مِ توکل دے او هغه د لوئے عرش مالک دے.

سُوْرَةُ يُوْنُسَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّاَحَدَ عَشَرَ رُكُوْعًا
سورة یونس مکی دے او په دے کښے | (شروع) د الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | یو سل نهه آیتونه او یوولس رکوعګانی دی
شروع کوم د الله په نوم سره چه لوئے مهربان د ډیر زیات رحم خاوند دے

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ ﴿١﴾ اَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا
الٓرٰ | دا آیتونه دی | د کتاب | خاوند د حکمت | آیا خلقو نه وُشو | تعجب
الف لام را. دا د داسے کتاب آیتونه دی چه په حکمت پوره دے. آیا دے خلقو ته دا خبره عجیبه ښکاره

اَنْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ وَ
(د دے خبرے) چه موږ حکم ولیږلو | یو سړی ته | له دوی نه | چه | وُویروه | خلق | او
شوه چه موږ په دوئ کښے یو سړی (نبي علیه السلام) ته دا وحی راولیږله چه خلق (د الله د نیولو نه) ویروه ، او

وقف النبي صلى الله عليه وسلم

بَشِّرِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ ؕ

زیرے ورکړه | مسلمانانو ته | چه دوی دپاره ده | مرتبه | رښتینې | د دوی د رب سره

چه څوک ایمان راوړی هغوی ته زیرے ورکړه چه هغوی له د خپل رب سره اوچته مرتبه مقرر ده ،

قَالَ الْكٰفِرُوْنَ اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ مُّبِيْنٌ (٢) اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ

ووئیل | کافرانو | بیشکه دے | جادوګر دے ښکاره | بیشکه ستاسو رب | الله (دے) | کوم چه

(او په دے خبره) کافران وائی چه دا سړے خو ښکاره جادوګر دے ۔ بیشکه ستاسو رب صرف الله تعالیٰ دے

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى

پیدا کړل | اسمانونه | او زمکه | په شپږو | ورځو کښے | بیا قائم شو

چه اسمانونه او زمکه ئے په شپږو ورځو کښے پیدا کړل ، بیا په عرش باندې

عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ ؕ مَا مِنْ شَفِيْعٍ اِلَّا مِنْ بَعْدِ

په عرش باندې | تدبیر کوی | د کار | نشته دے څوک سفارش کوونکے | مګر | پس

قائم شو ، هغه د هر کار انتظام کوی ، د ده په وړاندې څوک سفارش نه شی کولے مګر پس له دے نه چه

اِذْنِهٖ ؕ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ ؕ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ (٣)

له اجازت د ده نه | هم دا | الله | ستاسو رب دے | پس عبادت کوئ د ده | پس آیا تاسو غور نه کوئ ۔

هغه د ده اجازت ورکړی (خلقو) هم دا الله ستاسو رب دے هم د ده عبادت کوئ آیا تاسو غور نه کوئ (یاد ساتئ)

اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا ؕ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ؕ اِنَّهٗ يَبْدَؤُا

د ده طرف ته | ستاسو واپس تلل دی | د ټولو | وعده ده د الله | رښتینې | بیشکه هم هغه وړومبے پیدا کوی

هغه ته ستاسو د ټولو واپسی ده ، دا د الله تعالیٰ رښتینی وعده ده ، مخلوق اول هم هغه پیدا

الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا

مخلوق | بیا به هم هغه دوباره ژوندی کوی هغه | چه جزا ورکړی | هغو کسانو ته | چه ایمان ئے راوړے دے | او عمل ئے کړے دی

کړے دے او بیا به ئے هم هغه دوباره ژوندی کوی چه هغه خلقو ته په انصاف بدله ورکړی چه ایمان ئے راوړے

الصّٰلِحٰتِ بِالْقِسْطِ ؕ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ

نیک | په انصاف سره | او هغه کسان | چه کافران شول | دوی له | څښل دی | له ګرمو اوبو نه

دے او نیک کارونه ئے کړی دی ، او هغه خلق کومو چه انکار وکړو ، هغوی له د څښلو د پاره یشیدلے اوبه

وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌۢ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ (٤) هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ

او عذاب | دردناک | په سبب د هغے چه | دوی به کفر کولو | هم هغه دے چا چه | جوړ کړو

او د کفر او انکار په وجه ورله دردناک عذاب مقرر دے ۔ الله هغه ذات دے چه نمر ئے

الشَّمْسَ ضِيَآءً وَّالْقَمَرَ نُوْرًا وَّقَدَّرَهٗ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوْا عَدَدَ

نمر | پړقیدونکے | او سپوږمۍ | رڼا | او مقرر ئے کړل د دے | منزلونه | چه تاسو معلوم کړئ | شمیر

پړقیدونکے جوړ کړو او سپوږمۍ ئے روښانه ، او هغې له ئے سم په حساب منزلونه مقرر کړل ، چه تاسو ترے

السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ؕ مَا خَلَقَ اللّٰهُ ذٰلِكَ اِلَّا بِالْحَقِّ ۚ
دَ کلونو | او حساب | نهٔ دی پیدا کړی | الله | دا (هرڅهٔ) | مگر | برحق
دَ کلونو په شمیر او (دَ وخت) په حساب پوهه شئ ۔ الله تعالیٰ دا څیزونه په حق وصداقت سره پیدا کړی دی

يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ٥ اِنَّ فِي اخْتِلَافِ
هغه بیانوی | آیتونه | دَ هغه قوم دَ پاره | چه پوهیږی | بیشکه | په بدلیدو کښې
هغه علم والو دَ پاره نخښې پرانستلی بیانوی ۔ بیشکه دَ شپې او ورځې په بدلیدو کښې او

الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللّٰهُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ
دَ شپې | او دَ ورځې | او څهٔ چه | پیدا کړل الله | په آسمانونو | او زمکه کښې | نخښې دی
څهٔ چه الله تعالیٰ په آسمانونو او زمکه کښې پیدا کړی دی په دے ټولو کښې هغو خلقو دَ پاره

لِّقَوْمٍ يَّتَّقُوْنَ ٦ اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَآءَنَا وَرَضُوْا
دَ هغه قوم دَ پاره | چه ویریږی | بیشکه | هغه خلق چه | اُمید نهٔ لری | زمونږ دَ ملاقات | او خوشحاله دی
نخښې دی کوم چه پرهیزګاره دی ۔ بیشکه هغه خلق کوم چه زمونږ دَ ملاقات اُمید نهٔ لری او هم دَ

بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَاطْمَاَنُّوْا بِهَا وَالَّذِيْنَ هُمْ عَنْ اٰيٰتِنَا
په ژوند | دَ دُنیا | او مطمئن دی | په دے | او هغه کسان چه هغوی | له نخښو زمونږ نه
دنیا په ژوند خوشحاله او هم په دے مطمئن دی ، او هغه خلق چه زمونږ دَ آیتونو نه

غٰفِلُوْنَ ٧ اُولٰٓئِكَ مَاْوٰىهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ٨
بے خبره دی | هم دَ دوی ځلے دے | دوزخ | په سبب دَ هغه عمل | چه دوی به کولو ۔
بے خبره دی ، دَ داسے خلقو ځائے دَ دوی دَ عملونو په وجه دوزخ دے ۔

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ يَهْدِيْهِمْ رَبُّهُمْ
بیشکه هغه چا چه | ایمان ئے راوړو | او عملونه ئے وکړل | نیک | لاره به ورښائی دوی ته | رب دَ دوی
بیشکه هغه خلق چه ایمان ئے راوړو او نیک عملونه ئے وُکړل ، هغوی به خپل رب دَ ایمان په

بِاِيْمَانِهِمْ ۚ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ٩
په وجه دَ ایمان دَ دوی | بهیږی به | دَ هغے لاندې | نهرونه | په باغونو کښې | دَ نعمت
برکت (داسے ځایونو ته) ورسوی چه لاندې به ترے نه (نهرے) دَ بهیږی دَ عیش په باغونو کښې هلته

دَعْوٰىهُمْ فِيْهَا سُبْحٰنَكَ اللّٰهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ۚ
بلنه دَ دوی به وی | په هغے کښې | پاک دے ذات ستا | اے الله ! | او دَ دوی دعا به وی | په هغے کښې | سلام
به هغوی وائی چه " اے الله! ته پاک یئے " او هلته به دَ هغوی (یو بل سره) دعا دا دی سلامتی وُسیږی

ع ۱
وَاٰخِرُ دَعْوٰىهُمْ اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ١٠
او خاتمه دَ | دَ دوی دَ دُعا | چه ټول تعریفونه | الله لره دی | چه رب دے | دَ ټولو جهانونو
او دَ هغوی دَ دُعا دروستئ وینا به (همیشه) دا وی چه ټول تعریف الله لره دے چه دَ ټول مخلوق پالونکے دے

وَلَوْ يُعَجِّلُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ
اوکهٔ چرې تنډی کولے | الله | خلقو ته | تکلیف (رسولو کښې) | لکه چه دوی تندی غواړی | په ښیګړه (رسیدو) کښې
اوکهٔ چرې الله دَ دوی دَ بدُ عملونو سزا دوی ته په تندئی ورکولے لکه چه دوی په تندئی ښیګړه غواړی

لَقُضِيَ اِلَيْهِمْ اَجَلُهُمْ ؕ فَنَذَرُ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ
نو پوره کړے شوې به وه | دوی دَ پاره | موده دَ دوی | پس مونږ پریږدو | هغه خلق چه | اُمید نهٔ لری
نو دَ دوی میعاد به (بېخوا) پوره شوے وو ، نو مونږ هغه خلق چه زمونږ دَ ملاقات اُمید نهٔ لری

لِقَآءَنَا فِيْ طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ⑪ وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ الضُّرُّ
زمونږ دَ ملاقات | دَ دوی په نافرمانئ کښې | سرګردانه پریږدو | او هر کله چه ورسیږی | انسان ته | تکلیف
پخپله سرکشئ کښې سرګردانه پریږدو ۔ او هر کله چه انسان ته تکلیف رسی نو هغه

دَعَانَا لِجَنْۢبِهٖۤ اَوْ قَاعِدًا اَوْ قَآئِمًا ۚ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ
نو بلی مونږ ه | (ملاست) په ډډه | یا په ناسته | یا په ولاړه | بیا هر کله چه | لرے کړو مونږ | له ده نه
وخت مونږ بلی هم په ملاستهٔ ، هم په ناسته او هم په ولاړه ، بیا هر کله چه مونږ دَ ده تکلیف

ضُرَّهٗ مَرَّ كَاَنْ لَّمْ يَدْعُنَآ اِلٰى ضُرٍّ مَّسَّهٗ ؕ كَذٰلِكَ
دَ ده تکلیف | نو دے روان شی | لکه چه مونږ ده هیڅ بللی نه وو | دَ تکلیف (لرے کولو له) | چه ده ته رسیدلے وو | دغه شان
لرے کړو نو دا سے روان شی لکه چه ده هیڅ چرے په دغه سختئ کښې مونږ را بللی قدرے هم نهٔ وو ، دغه شان

زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِيْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ⑫ وَلَقَدْ اَهْلَكْنَا
ښائسته کړے شول | حد نه تیریدونکو ته | هغه عملونه چه دوی کول | او یقینًا | هلاک کړی دی مونږ
حد نه تیریدونکو ته دَ هغوی عملونه ښهٔ معلومیږی ۔ او مونږ له تاسو نه وړاندې ډیر قومونه

الْقُرُوْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا ۙ وَجَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
(هغه) اُمتونه | چه تاسو نه وړاندې وو | هر کله چه دوی ظلم وکړو | او راغلی ؤو دوی ته | پیغمبران دَ دوی
هلاک کړل هر کله چه دوئ ظلم وکړو ، حال دا دے چه دوی ته دَ دوی پیغمبران په

بِالْبَيِّنٰتِ وَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا ؕ كَذٰلِكَ نَجْزِي
په (روښانه) ښکاره معجزو سره | او نهٔ ؤو دوی (داسے) | چه ایمان ئے راوړے وے | دغه شان | مونږ سزا ورکوو
ښکاره معجزو سره راغلی وو ، مګر دوی داسے هم دوی دا سے نهٔ وو چه ایمان ئے راوړے وے ، مونږ مجرمانو خلقو له

الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ ⑬ ثُمَّ جَعَلْنٰكُمْ خَلٰٓئِفَ فِي الْاَرْضِ مِنْۢ بَعْدِهِمْ
قوم | دَ مجرمانو ته | بیا مونږ کړئ تاسو | ناٸبان | په زمکه کښې | دَ هغوی نه پس
هم د غسے سزا ملګانے ورکوو ۔ بیا دَ دوی نه پس مونږ تاسو دَ زمکے په مخ باندے ناٸبان مقرر کړئ

لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُوْنَ ⑭ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنٰتٍ ۙ
چه مونږ وګورو | (چه) څنګه | تاسو عمل کوئ | او هر کله چه لوستلے شی | په دوی باندې | زمونږ آیتونه | واضحه
چه مونږ وګورو چه تاسو څنګه عمل کوئ ۔ او هر کله چه دوی ته زمونږ څرګند آیتونه ولوستلے شی

قَالَ الَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ لِقَآءَنَا ائْتِ بِقُرْاٰنٍ غَيْرِ هٰذَآ

نو وائی | هغه خلق چه | اُمید نهٔ لری | زمونږ دَ ملاقات | چه راوړه | قرآن | بے له دے نه

نو هٔوک چه زمونږ دَ ملاقات اُمید نهٔ لری هغوی وائی چه دَدے نه بغیر چرته بو بل قرآن راوړه

اَوْ بَدِّلْهُ ۭ قُلْ مَا يَكُوْنُ لِيْٓ اَنْ اُبَدِّلَهٗ مِنْ تِلْقَاۗئِ نَفْسِيْ ۚ

یا بدل کړه دا | ووایه | نهٔ دے زما دا حق | چه زهٔ بدل کړم دا | دَ خپل ځان دَ طرف نه

یا دا بدل کړه ، ورته ووایه چه زهٔ دا نهٔ شم کولے ، چه دَ خپل ځان نه دِ دے کښے ردو بدل وکړم

اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ ۚ اِنِّىْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ

زهٔ پیروی نه کوم | مگر دَ هغه څه | چه وحی کیږی | زما طرف ته | بیشکه زهٔ ویریږم | کهٔ چرے نافرمانی وکړم زهٔ

زهٔ خو بس په هغه حکم پسے روان یم کوم چه ماته دَ وحی په ذریعه راؤرسی ، کهٔ زهٔ دَ خپل رب (دحکم) نافرمانی

رَبِّيْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ۝ ۱۵ قُلْ لَّوْ شَاۗءَ اللّٰهُ مَا تَلَوْتُهٗ

دَ خپل رب | دَ عذاب نه | دَ ورځے | لوئے | ووایه | کهٔ چرے الله غوښتلے | تو ما به نه وُو لوستلے دا

وکړم نو دَ (قیامت دَ) لوئے ورځے دَ عذاب نه ویریږم - ورته ووایه چه کهٔ دَ خدائے رضا وے نو ما به دا کلام تا سو

عَلَيْكُمْ وَلَآ اَدْرٰىكُمْ بِهٖ ڮ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيْكُمْ عُمُرًا مِّنْ قَبْلِهٖ ۭ

په تاسو | او نهٔ به وو خبردار کړی تاسو په دے | پس بیشکه پاتے شوے یم زهٔ | ستاسو مینځ کښے | یوه موده | له دے نه وړاندې

نه هم وُ اورولے نهٔ دے او نهٔ به الله تاسو خبر کړی وُئ - او بیا زهٔ خو په تاسو کښے دَدے نه وړاندې هم ډیر عمر پاتے شوے یم

اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ۝ ۱۶ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

پس آیا تاسو نهٔ پوهیږئ | پس څوک | زیات ظالم دے | دَ هغه چا نه | چه وتړی | الله باندې | دروغ

نو آیا تاسو دَ عقل نه کار نهٔ اخلئ - نو دَ هغه چا نه غټ ظالم به بل څوک وی چه په الله باندې دَ دروغو تهمت

اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ ۭ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُوْنَ ۝ ۱۷ وَيَعْبُدُوْنَ

یا دروغ وکنړی | دَ هغهٔ آیتونه | بیشکه فلاح نهٔ بیا مومی | مجرمان خلق | او دوی عبادت کوی

تړی یا دَ هغهٔ احکام دروغ گڼړی نو یاد ساتئ چه دَ داسے مجرمانو خلاصے نشته - او دوی دَ الله تعالیٰ

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّھُمْ وَلَا يَنْفَعُھُمْ وَيَقُوْلُوْنَ

بے له خدائے نه | دَ هغه څیز چه | نهٔ نقصان رسوی دوی ته | او نهٔ نفع رسوی دوی ته | او دوی وائی

نه سوا دَ داسے څیزونو عبادت کوی چه نهٔ ورته نقصان رسولے شی او نهٔ فائده او وائی چه

هٰٓؤُلَاۗءِ شُفَعَاۗؤُنَا عِنْدَ اللّٰهِ ۭ قُلْ اَتُنَبِّـــُٔوْنَ اللّٰهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ

دا (بتان) خو | زمونږ سفارشیان دی | په نزد دَ الله | ووایه | آیا تاسو خبروړکوئ | الله ته | دَ هغه څهٔ | چه نهٔ دے پوهه

دوی دَ الله تعالیٰ په دربار کښے زمونږ سفارشیان دی. ورته ووایه چه آیا تاسو الله تعالیٰ دَ هغه خبرو نه

فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ ۭ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ۝ ۱۸

په آسمانونو کښے | او نهٔ په زمکه کښے | هغه پاک | او ډیر اُوچت دے | له هغه څهٔ نه | چه دوی ئے شریک جوړوی

خبروئ کوم چه هغهٔ ته نهٔ خو په آسمانونو کښے معلومے دی او نهٔ په زمکه کښے، هغه پاک دے او دَ دوی دَ شرک نه ډیر اُوچت دے

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّآ أُمَّةً وَّاحِدَةً فَاخْتَلَفُوْا ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ

او نه ؤو | خلق | مګر یو امت | بیا دوی اختلاف وکړو | او که چیرې نه وې | یو خبره

او (په شروع کښې) ټول خلق صرف دَ یو جماعت وو بیا په دوی کښې اختلاف پیدا شو ، او که د ستا دَ رب دَ طرف نه

سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيْمَا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿١٩﴾

دَ وړاندې (فیصله شوې) | ستا دَ رب له طرف نه | نو فیصله به شوې وه | دَ دوی په مینځ کښې | په کومه خبره کښې چه | دوی اختلاف کولو

یوه خبره اول فیصله شوې نه وې، نو دَ دوی ترمینځه به دَ دې اختلاف په حقله (پخوا) فیصله ورکړې شوې وه

وَيَقُوْلُوْنَ لَوْلَآ أُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ۚ فَقُلْ

او دوی وائي | ولې نازله نه شوه | په ده | (څه) نخښه | دَ ده دَ رب دَ طرف نه | پس ووایه

او دوی وائي چه دَ دوی دَ رب دَ طرف نه په دوی باندې څه معجزه ولې نازله نه شوه ؟ نو ته ورته ووایه

إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلّٰهِ فَانْتَظِرُوْا ۚ إِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ﴿٢٠﴾

چه بیشکه علم دَ غیبو الله ته (معلوم) دې | پس انتظار کوئ | بیشکه زهٔ (هم) | تاسو سره | له انتظار کوونکو نه یم

چه دَ غیبو علم خو صرف الله تعالیٰ ته دې نو تاسو انتظار وکړئ زهٔ به هم تاسو سره انتظار کوم.

وَإِذَآ أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَّآءَ مَسَّتْهُمْ

او هر کله چه | مونږ وڅکوؤ | خلقو ته | (دَ) رحمت (مزه) | پس له تکلیف نه | چه رسیدلې وی دوی ته

او هر کله چه مونږ خلقو ته دَ تکلیف رسیدلو نه پس دَ رحمت مزه وڅکوؤ ، نو

إِذَا لَهُمْ مَّكْرٌ فِيْٓ اٰيَاتِنَا ۚ قُلِ اللّٰهُ أَسْرَعُ مَكْرًا ۚ إِنَّ

(نو) فورًا | دوی چلکې کوی | زمونږ په آیتونو کښې | ووایه الله | ډیر زیات تېز دې | په چلکو ماتولو کښې | بیشکه

دوی فورًا زمونږ دَ آیتونو په حقله فریبونه شروع کړی (اې نبیؐ!) ووایه چه الله تعالیٰ دَ مکر سزا ډیر زر ورکوی

رُسُلَنَا يَكْتُبُوْنَ مَا تَمْكُرُوْنَ ﴿٢١﴾ هُوَ الَّذِيْ يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ

زمونږ رالیږلې شوی | لیکی | کومې چلکې چه تاسو کوئ | دې هغه ذات دې | چه روانوی تاسو | په اوچه

بیشکه چه زمونږ فرښتې ستاسو فریبونه لکیادی لیکی۔ الله تعالیٰ هغه ذات دې چه تاسو په اوچه مزکه

وَالْبَحْرِ ۚ حَتّٰىٓ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلْكِ ۚ وَجَرَيْنَ بِهِمْ

او په دریاب کښې | تردې چه | هر کله تاسو یئ | په کشتئ کښې | او روانې شوې کشتئ په سورلو خپلو

او په سمندر کښې ګرځوی، تردې چه هر کله تاسو په کشتئ کښې سوارهٔ شئ او هغه کشتئ داخلق دَ موافق

بِرِيْحٍ طَيِّبَةٍ وَّفَرِحُوْا بِهَا جَآءَتْهَا رِيْحٌ عَاصِفٌ

په موافق بادونو سره | او دوی خوشحالیږی | په دې سره | نو راشی په دې (کشتو) | سیلئ سخته

بادونو په ذریعه روان کړی او دوی پرې خوشحاله شی نو په دې کښې (ناګهانه) پرې دَ (مخالف) باد یوه

وَّجَآءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّظَنُّوْٓا أَنَّهُمْ أُحِيْطَ بِهِمْ ۙ

او راغلې په دوی | چپې | له هر طرف نه | او دوی خیال کوی | چه دوی | راګیر شول

چپې راشی او دَ هرې غاړې نه پرې دَ اوبو چپې راخورې شی او دوی پوهه شی چه (بس) اوس سم راګیر شو.

دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۚ لَئِنْ اَنْجَيْتَنَا

دوى بلى الله | په خالص كولو | هغهٔ دَ پاره | عبادت | كهٔ چرے | تا خلاصے راكړو موږ نه

نو هغه وخت الله تعالىٰ ته آواز وكړى ډير په اخـلاص سره ، چه كهٔ تا موږ دَ دے (طوفان) نه خلاص

مِنْ هٰذِهٖ لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّآ اَنْجٰىهُمْ

له دے (غرقابئ) نه | نو موږ به ضرور يُو | له شكر كَن ارو نه | پس هر كله چه | هغهٔ خلاصے وركړو دوى ته

كړو نو موږ به ستا ډير ډير شكروُنه ادا كـړو ـ خو هر كله چه الله تعالىٰ ورته نجات وركړى نو

اِذَا هُمْ يَبْغُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ؕ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ

نو هغه وخت دوى | بغاوت شروع كړو | په زمكه كښے | په ناحقه | اے خلقو !

لا ساعت تيرنهٔ وى چه دوى دَ زمكے په مخ بر ناحقه سركشى شروع كړى اے خلقو !

اِنَّمَا بَغْيُكُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ ۙ مَّتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۫ ثُمَّ اِلَيْنَا

بيشكه ستاسوُ سركشىُ (وبال) | ستاسو په ځانونو (به پريوځى) | (داخو) سامان دے | دَ ژوند دَ دُنيا | بيا زموږ طرفته

دا ستاسو سركشى هم ستاسو په خپلو سرونو راپريوتونكے ده، دَ دُنيا ژوندُن (دَ يو څو ورځو) فائده ده، بيا ستاسو

مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٣﴾ اِنَّمَا مَثَلُ

ستاسو واپس راتلل دى | بيا به موږ وښايو تاسو ته | څهٔ چه | تاسـو كول ـ | بيشكه | مثال

هم موږ ته واپسى ده نو موږ به درته ستاسو ټول كارونه ښهٔ په ګنته كړو بيشكه دَ دنيا دَ ژوند مثال

الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ

دَ ژوند | دَ دَنيا | په شان دَ اوبو دے | چه رالېږلے كوو موږ هغه | له آسمان نه | بيا په خپل مينځ كښے ملاوُ شى

دَ هغه اوبو په شان دے كومے چه موږ له آسمان نه آوروُلے بيا دِے اوُبو سره په

بِهٖ نَبَاتُ الْاَرْضِ مِمَّا يَاْكُلُ النَّاسُ وَالْاَنْعَامُ ؕ حَتّٰٓى

دے سره | زرغونه | دَ زمكے | له كومے نه چه خورى | خلق | او څاروى | تر دے چه

ملاو بلاو دَ زمكے سبزه ښه راوُختله كومه چه انسانان او حيوانان خوري، تر دے چه زمكه (په

اِذَآ اَخَذَتِ الْاَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ اَهْلُهَآ اَنَّهُمْ

هر كله | وُنيولو | زمكے | خپل رونق | او ښائسته شوه | او خيال وكړو | زمكے والؤ | چه دوى

ښهٔ شان) خپل رونق ته ورسيده او ښائسته ښكاره شوه نو دَ دے مالكانو دا خيال وُكړو چه دوى

قٰدِرُوْنَ عَلَيْهَآ ۙ اَتٰىهَآ اَمْرُنَا لَيْلًا اَوْ نَهَارًا

قدرت لرى | دے (نه په فائده اخستلو) باندِ | نو (ناګهانه) راورسيدُ په دے | زموږ حكم | دَ شپے | يا دَ ورځے

په دے باندِ پوره قدرت لرى ، په دِے كښے (ناګهانه) زموږ حكم (عذاب) دَ شپے يا دَ ورځے

فَجَعَلْنٰهَا حَصِيْدًا كَاَنْ لَّمْ تَغْنَ بِالْاَمْسِ ؕ كَذٰلِكَ

پس موږ كړلو هغه | دَ ريبلے شوى فصل (په شان) | لكه چه هغه هلته دونه | پروت | دغه شان

راورسيدُ نو هغه مو داسے سپينه ډاګه كړه لكه چه پرون په كښے هډو څهٔ وونه ، هم دغه شان

نُفَصِّلُ الْاٰیٰتِ لِقَوْمٍ یَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿۲۴﴾ وَاللّٰهُ یَدْعُوْٓا

موږ بیانوو | نخښې | هغه خلقو دپاره | چه غور فکر کوی | او الله | راغواړی

خپلې نخښې هغو خلقو دپاره په تفصیل سره بیانوو چه دفکرنه کار اخلی . او (دا دے په مقابله کښې) الله تعالیٰ

اِلٰی دَارِ السَّلٰمِ ؕ وَیَهْدِیْ مَنْ یَّشَآءُ اِلٰی صِرَاطٍ مُّسْتَقِیْمٍ ﴿۲۵﴾

دَسلامتیٔ دکور (جنت) طرف ته | او بنائی | هغه چا ته | چه غواړی | لاره | نیغه

(تاسو) دسلامتیا کور ته رابلی او د چا په حقله ئے چه رضا شی نو په نیغه لاره ئے روان کړی .

لِلَّذِیْنَ اَحْسَنُوا الْحُسْنٰی وَزِیَادَةٌ ؕ وَلَا یَرْهَقُ وُجُوْهَهُمْ

هغو خلقو له | چه نیکی وُکړی | نیکه بدله ده | او زیاتی هم | او نهٔ | به راخوریږی | په مخونو د دوی

چا چه دَنیکیٔ لار واخسته هغوی له خپله نیکی هم ده او زیاتے (ورپسے) هم ، دَهغوی په مخونو به نهٔ تیاره

قَتَرٌ وَّلَا ذِلَّةٌ ؕ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِیْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿۲۶﴾

توروالے | او نهٔ ذلّت | هم دا دی | جنتیان | دوی به په دِے کښې همیشه وُسیږی

راخوریږی او نهٔ ذلّت هم دغه خلق جنتیان دی او تل تر تله به پکښې وُسیږی

وَالَّذِیْنَ كَسَبُوا السَّیِّاٰتِ جَزَآءُ سَیِّئَةٍ بِمِثْلِهَا ۙ وَتَرْهَقُهُمْ

او کوم خلقو چه وکړل | بد کاروُنه | (نو) بدله | دَبدیٔ | په شان دَهغے ده | او خوریږی به په دوی

او چا چه (ځان له) بدی ګټلی وی نو دَبدیٔ سزا به هم بدی وی او ذلت به پرے

ذِلَّةٌ ؕ مَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍ ۚ كَاَنَّمَآ اُغْشِیَتْ

رسوائی | نهٔ به وی دوی دپاره | دَالله نه | (څوک) بچ کوونکے | لکه چه | اغوستلے شوی وی

راخورشی او هیڅوک به ئے دَالله (دَعذاب) نه بچ نهٔ کړی ، دَهغوی په مخونو به داسے تیاره

وُجُوْهُهُمْ قِطَعًا مِّنَ الَّیْلِ مُظْلِمًا ؕ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ

دَدوی مخونو ته | ټوټے | دَ شپے | تورے تیارے | هم دا خلق | دوزخیان دی

بنکاری لکه چه دَتورے شپے ټوټے پرے راخورے شوی دی ، هم دغه خلق دوزخیان دی

هُمْ فِیْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿۲۷﴾ وَیَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِیْعًا ثُمَّ نَقُوْلُ لِلَّذِیْنَ

دوی به په دِے کښې | همیشه وی | او په کومه ورځ چه موږ دوی راجمع کړو | ټول | بیا به موږ ووایُو | هغو خلقو ته

په دِے کښې به همیشه پراته وی ، او په کومه ورځ چه موږ دوی ټول رایوځائے کړو ، نو مشرکانو ته به وُوایو

اَشْرَكُوْا مَكَانَكُمْ اَنْتُمْ وَشُرَكَآؤُكُمْ ۚ فَزَیَّلْنَا بَیْنَهُمْ

چا چه شرک کړے وو | (وُدریږئ) په خپل خپل ځائے تاسو | او ستاسو شریکان (معبودان) | بیا به موږ جدائی راولو | په مینځ د دوی کښے

چه تاسو او ستاسو (جوړکړی) خدایان په خپل خپل ځائے وُدریږئ نو بیا به دَدوی تر مینځه جدائی راولو

وَقَالَ شُرَكَآؤُهُمْ مَّا كُنْتُمْ اِیَّانَا تَعْبُدُوْنَ ﴿۲۸﴾ فَكَفٰی بِاللّٰهِ

او وُبه وائی | شریکان دَدوی | چه تاسو زمونږ عبادت نه وو کړے | پس کافی دے | الله

او دَهغوی (جوړکړی) شریکان به ورته ووائی چه تاسو خو زمونږ عبادت (هیڅکله هم) نهٔ کولو - او الله تعالیٰ

شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴿٢٩﴾
ګواه | په مینځ زمونږ | او په مینځ ستاسو کښې | مونږ ؤو | ستاسو له عبادت نه | بې خبره
زمونږ او ستاسو تر مینځه ګواه کافی دے ـ چه مونږ خو ستاسو د عبادت نه خبر (قدرله) هم نه ؤو ـ
هُنَالِكَ تَبْلُوا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوا إِلَى اللَّهِ
هلته به | بیا مومی | هر یو کس | هغه څه چه وړاندې ئے لیږلی وو | او دوئ به واپس کړے شی | الله طرف ته
نو هلته به هر څوک د خپل عمل اندازه ولګوی چه د ځان نه وړاندې ئے لیږلے وو ، او دوئ به خپل برحق
مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾ قُلْ
(چه) د دوئ مالک دے | حقیقی | او ورکے به شی | له دوی نه | هغه خبرے چه دوی به د دروغو جوړولے | ووایه
مولیٰ ته واپس کړے شی او کوم دروغ چه به دوی جوړول د دوی نه به ورک شی ـ ورته ووایه
مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ
څوک | روزی درکوی تاسو ته | له آسمان نه | او زمکے (نه) | یا څوک دے | چه مالک دے | د غوږونو
چه څوک د آسمان او زمکے نه تاسو له رزق درکوی ، یا څوک دے چه ستاسو د غوږونو او
وَالْأَبْصَارَ وَمَن يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ
او د سترګو | او څوک دے | چه راوباسی | ژوندے | له مړی نه | او راوباسی | مړے
سترګو مالک دے ، او څوک دے چه د مړی نه ژوندی راوباسی ، او د ژوندی نه مړے
مِنَ الْحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ ۚ فَقُلْ
له ژوندی نه | او څوک دے | چه انتظام کوی | د کار | پس ژر به وائی | الله | نو ووایه
راوباسی ، او څوک دے چه د هر کار انتظام کوی ، نو دوی به فوراً ووائی الله ، نو تپوس وکړه (بیا)
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾ فَذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ ۖ فَمَاذَا بَعْدَ
پس آیا تاسو نه ویریږئ؟ | پس هم دا الله | ستاسو رب دے | ربښتینے | پس څه دی | پس
تاسو (د هغه د نافرمانئ نه) ویریږئ نه؟ پس هم دا الله تعالیٰ ستاسو حقیقی رب دے ، نو د حق نه پس نو رڅه پاتے شول
الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ
له حق نه | سوا د ګمراهئ نه | پس کم خوا | تاسو روان یئ | دغه شان | ربښتینی شوه | خبره
بغیر د ګمراهئ نه ـ آخر دا تاسو په کوم اړخ روان یئ ؟ هم دغسے ستاسو د رب خبره د
رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ قُلْ هَلْ
ستا د رب | په هغو خلقو چه | نافرمان دی | چه دوی | ایمان نه راوړی | ووایه | آیا
هغو فاسقانو په حقله پوره شوے ده چه دوی به ایمان نه راوړی ، ورته ووایه چه ستاسو په
مِن شُرَكَائِكُم مَّن يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ۚ قُلِ اللَّهُ
ستاسو په شریکانو کښے څوک شته دے؟ | چه په اول ځل پیدا کړی | مخلوق | بیا دوباره ژوندے کړی هغه | ووایه | الله
جوړ کړی شریکانو کښے څوک هم شته چه په اول ځل (یو څیز) پیدا کړی او بیا ئے سر دوباره ژوندے کړی ورته ووایه چه الله

النصف

يَبۡدَؤُا الۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيۡدُهٗ فَاَنّٰى تُؤۡفَكُوۡنَ ﴿٣٤﴾ قُلۡ

په اول ځل پیدا کوی | مخلوق | بیا به ئے دوباره ژوندے کوی | نو کوم خوا | تاسو اړولی روان یئی | وُوایه

ئے په اول ځل هم پیدا کوی او بیا به ئے دوباره هم ژوندی کړی، نو دا تاسو کوم خوا اړولی روان یئی. ورته ووایه

هَلۡ مِنۡ شُرَكَآئِكُمۡ مَّنۡ يَّهۡدِيۡۤ اِلَى الۡحَقِّ ؕ قُلِ اللّٰهُ

آیا (شته دے) | ستاسو له شریکانو نه | هغه څوک چه | لاره ښائی | حق طرف ته | ووایه | الله

چه آیا ستاسو په (جوړ کړو) شریکانو کښے څوک هم شته چه د حق په لاره خلق روان کړی؟ ورته ووایه چه الله

يَهۡدِيۡ لِلۡحَقِّ ؕ اَفَمَنۡ يَّهۡدِيۡۤ اِلَى الۡحَقِّ اَحَقُّ

لاره ښائی | حق طرف ته | نو آیا څوک چه | لاره ښائی | حق طرف ته | هغه زیات حق لری

د حق سمه لاره ښائی، نو آیا څوک چه حقه لاره ښائی هغه زیات حق دار دے

اَنۡ يُّتَّبَعَ اَمَّنۡ لَّا يَهِدِّيۡۤ اِلَّاۤ اَنۡ يُّهۡدٰى ۚ فَمَا لَكُمۡ ۟

چه تابعداری ئے وکړے شی | یا هغه څوک چه | لاره نهٔ بیا مومی | مګر | دا چه هغهٔ ته لاره وښودے شی | پس څهٔ شوی دی په تاسو

چه د هغهٔ تابعداری دِ وُشی او که هغه څوک چه پخپله هم لاره نهٔ بیا مومی ترڅو چه ورته ونهٔ ښودے شی. نو دا په تاسو څهٔ

كَيۡفَ تَحۡكُمُوۡنَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَتَّبِعُ اَكۡثَرُهُمۡ اِلَّا ظَنًّا ؕ اِنَّ الظَّنَّ

څنګه | تاسو فیصله کوئ؟ | او پیروی نهٔ کوی | اکثر له دوی نه | مګر صرف د ګمان | بیشکه ګمان خو

شوی دی څنګه اړولے فیصلے کوئ؟ او په دوی کښے اکثر خلق خو په خپلو ګمانونو پسے روان دی، او بیشکه چه ګمان د

لَا يُغۡنِىۡ مِنَ الۡحَـقِّ شَيۡـئًـا ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيۡمٌۢ بِمَا يَفۡعَلُوۡنَ ﴿٣٦﴾

په کار نهٔ راځی | د حق په مقابله کښے | هیڅ هم | بیشکه الله | پوره دے | په هغه څهٔ چه دوی ئے کوی

حق په مقابله کښے هیڅ فائده نهٔ ورکوی، بیشکه الله تعالیٰ ته د دوی د عملونو پوره پوره علم دے

وَمَا كَانَ هٰذَا الۡقُرۡاٰنُ اَنۡ يُّفۡتَرٰى مِنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ وَلٰـكِنۡ

او نهٔ دے | دا قرآن | (دا سے) چه جوړ ئے کړی (بل څوک) | سوا د الله نه | او لیکن

او دا قرآن څهٔ داسے (کتاب) نهٔ دے چه د الله تعالیٰ نه سوا بل څوک دِ ئے په دروغه بانډِ جوړ کړی، بلکه دا

تَصۡدِيۡقَ الَّذِىۡ بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَتَفۡصِيۡلَ الۡـكِتٰبِ لَا رَيۡبَ

دا تصدیق دے | د هغو چه | له دے نه وړاندِ دی (کتابونه) | او تفصیل دے | (د ټولو) کتابونو | (څهٔ) شک نشته

خو د هغو (کتابونو) تصدیق کوونکے دے چه له دے نه وړاندِ موجود دی او د ضروری حکمونو تفصیل دے، په دِے کښے هیڅ

فِيۡهِ مِنۡ رَّبِّ الۡعٰلَمِيۡنَ ﴿٣٧﴾ قف اَمۡ يَقُوۡلُوۡنَ افۡتَـرٰٮهُ ؕ قُلۡ

په دے کښے | (چه دا) د رب د عالمونو د طرف نه دے | یا | دوی وائی | چه هغهٔ دا دروغ تړلے دے | ووایه

شک شبه نشته چه د ټول مخلوق د رب د طرف نه راغلے دے. آیا دا خلق وائی چه دا پیغمبر د ځانه جوړ کړے دے. ووایه

فَاۡتُوۡا بِسُوۡرَةٍ مِّثۡلِهٖ وَادۡعُوۡا مَنِ اسۡتَطَعۡتُمۡ مِّنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ

نو راوړئ تاسو | یو سورت | په شان د دے | او راوبلئ | هغه څوک | چه رابللے شئ | د الله نه سوا

که (داسے ده) نو (تاسو هم) د دِے په شان یو سورت راوړئ او د الله نه سوا چه کوم کوم رابللے شئ هغه راوبلئ

إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ۝۳۸ بَلْ كَذَّبُوْا بِمَا لَمْ يُحِيْطُوْا بِعِلْمِهٖ

کۀ چرې یئ تاسو | ربښتینی | بلکه | دروغ وګڼړلو دوی | هغه څیز چه احاطه نۀ ده کړې دوی | په پوهه دَهغې

کۀ تاسو ربښتینی یئ ۔ تا. بلکه دوی هغه څیز (رهیځ بې هیڅه) دروغ وګڼړلو کوم چه دَدوی په علم کښې راګیر نۀ شو

وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيْلُهٗ ۭ كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ

او لا نۀ دې راغلې دوی ته | حقیقت دَهغې | دغه شان | دروغ وګڼړلو | هغه خلقو چه | له دوی نه وړاندې وو

او دَدې انجام ورته لا ښکاره شوې نۀ دې۔ دغه شان دَدې نه وړاندې خلقوهم (خدائی کتابونه) دروغ ګڼړلی وُو

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظّٰلِمِيْنَ ۝۳۹ وَمِنْهُمْ مَّنْ يُّؤْمِنُ

پس وګوره | څنګه | شو | انجام | دَ ظالمانو | او څنې له دوی نه | هغه څوک دی | چه یقین لری

نو وګوره چه دَ ظالمانو انجام څومره خراب دَ ختو۔ او څوک پکښې داسې دی چه په دې کتاب ایمان

ع ۱۰ بِهٖ وَمِنْهُمْ مَّنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهٖ ۭ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِيْنَ ۝۴۰

په دې | او څنې له دوی نه | هغه دی | چه یقین نۀ لری | په دې | او ستا ربّ | زیات پوهه دې | په مفسدانو

راوړی او څوک پکښې داسې دی چه ایمان پرې نۀ راوړی او ستا رب فسادیان خلق ډیر ښۀ پیژنی ۔

وَاِنْ كَذَّبُوْكَ فَقُلْ لِّيْ عَمَلِيْ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۚ

او کۀ چرې | دوی تا دروغژن ګڼړی | نو ووایه | ما دَ پاره | زما عمل دې | او تاسو دَ پاره | ستاسو عمل

او کۀ دوی تا دروغژن ګڼړی، نو ورته ووایه چه ماله زما عمل بس دې او تاسو له ستاسو عملونه ، تاسو

اَنْتُمْ بَرِيْۗـــــُٔوْنَ مِمَّآ اَعْمَلُ وَاَنَا بَرِيْۗءٌ مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ ۝۴۱

تاسو | بری یئ | له هغه څۀ نه | چه زۀ کوم | او زۀ | بری یم | له هغه څۀ نه | چه تاسو کوئ

زما دَ عمل دَ ذمه وارئ نه بری یئ او زۀ ستاسو دَ عملونو دَ ذمه وارئ نه بری یم

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ ۭ اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ

او څنې له دوی نه | هغه څوک دی | چه غوږ نیسی | تا ته | پس آیا ته | آورولے شې | کڼړو ته؟

او په دوی کښې څنې داسې دی چه تا ته ئې غوږ ونیولی دی، نو آیا تۀ کڼړو ته خبره آورولې شې؟

وَلَوْ كَانُوْا لَا يَعْقِلُوْنَ ۝۴۲ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّنْظُرُ اِلَيْكَ ۭ

اګر کۀ | دوی عقل هم نۀ لری | او څنې له دوی نه | هغه دی | چه ګوری | ستا طرف ته

او لا چه دوی دَ عقل نه هم کار نۀ اخلی ۔ او څوک پکښې داسې دی چه (په ښکاره) ستا طرف ته ګوری

اَفَاَنْتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوْا لَا يُبْصِرُوْنَ ۝۴۳ اِنَّ اللّٰهَ

نو آیا تۀ | لار ښودلې شې | ړندو ته | اګر کۀ | دوی نۀ وینی | بیشکه الله

نو آیا تۀ ړندو ته لار ښودلې شې او لا چه دوی کتلې هم نۀ شی ، بیشکه الله تعالیٰ په

لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْـــًٔـا وَّلٰكِنَّ النَّاسَ اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ۝۴۴

ظلم نۀ کوی | په خلقو باندې | هیڅ (هم) | لیکن | خلق (یخپله) | په خپل ځان باندې | ظلم کوی

بنیادمو پورې غونډې ظلم هم نۀ کوی خو دا خلق یخپله په ځانونو باند ظلم کوی ۔

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَاَنْ لَّمْ يَلْبَثُوْٓا اِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ

او په کوم ورځ چه | هغه دوی راجمع کړی | لکه چه دوی نه وو پاتې شوی | مګر | يو ساعت | د ورځې

او هغه ورځ ورته را یاده کړه چه الله به راجمع کړی (نو دنیا ژوند به ورته دومره لږ ښکاري) لکه چه دوی په دُنیا کښې هیڅ یو ساعت ګرځي پاتې

يَتَعَارَفُوْنَ بَيْنَهُمْ ۭ قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِلِقَاۗءِ اللّٰهِ

دوی به پیژني یو بل | په خپل مینځ کښې | بیشکه | تاوان وکړو | هغو کوم چه | دروغ وګڼړلو | ملاقات د الله

شوی وو او یو بل به هلته پیژني هم - هغه خلقو ډیر تاوان وکړو چه د الله تعالیٰ ملاقات ئې دروغ وګڼړلو

وَمَا كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ ۴۵ وَاِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ

او نه وُو دوی | په سمه لاره تلونکی | او که چرے | مونږ وښایو تا ته | څنے هغه (عذاب) د کوم چه | مونږ د ورسره وعده کړې

او د په دنیا کښې هم) دوی هدایت موندونکی نه وو، او که مونږ تا ته د هغې (عذاب) څه قدر ئې برخه وُښایو د کوم چه دوی سره وعده

اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللّٰهُ شَهِيْدٌ عَلٰي

یا | مونږ تا له وفات درکړو | نو هم زمونږ طرف ته | د دوی واپس راتلل دی | بیا | الله | ګواه دے | په هغه کارونو

کوو یا مونږ تا له (د هغې نه وړاندې) وفات درکړو نو دوی له هم زمونږ طرف ته واپس راتلل دی، بیا الله تعالیٰ په هغه کارونو ګواه

مَا يَفْعَلُوْنَ ۴۶ وَلِكُلِّ اُمَّةٍ رَّسُوْلٌ ۚ فَاِذَا جَاۗءَ رَسُوْلُهُمْ قُضِيَ

کوم چه دوی کوی | او د هر یو اُمت | یو پیغمبر دے | نو هر کله چه | راشی | د دوی پیغمبر | نو فیصله کولے شی

دے کوم چه دوی کول - او هر یو امت ته یو پیغمبر راغلے دے، پس هر کله چه د دوی پیغمبر راشی، نو په انصاف سره د

بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ۴۷ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا

د دوی ترمینځه | په انصاف سره | او په دوی | هیڅ ظلم نه شی کولے | او دوی وائی | کله (به وی) | دا

دوی په مینځ کښې فیصله کولے شی او په دوی هیڅ کله ظلم نه شی کولے او دوی وائی چه دا (د عذاب)

الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ۴۸ قُلْ لَّآ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ

وعده | که چرے تاسو | رښتینی یئ | ووایه | زه نه یم مالک | د خپل ځان د پاره

وعده به آخر کله پوره کیږی که تاسو رښتینی یئ ؟ ورته ووایه چه زه خو خپل ځان له هم د ګټے او

ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا اِلَّا مَا شَاۗءَ اللّٰهُ ۭ لِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ

د (څه) نقصان | او نه د نفع | مګر څه چه | الله وغواړی | هر یو امت د پاره | یو وخت مقرر دے

تاوان هیڅ اختیار نه لرم خو چه څومره الله تعالیٰ غواړی، هر یو اُمت له یوه نیټه مقرره ده

اِذَا جَاۗءَ اَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ۴۹

هر کله چه راشی | میعاد د دوی | نو نه | دوی وروستو پاتے کیدے شی | یو ساعت | او نه دوی وړاندې کیدے شی

نو هر کله چه د هغوی وخت پوره شی نو بیا نه خو یو ساعت وروستو پاتے کیدے شی او نه وړاندې کیدے شی

قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَتٰىكُمْ عَذَابُهٗ بَيَاتًا اَوْ نَهَارًا مَّاذَا

ووایه | ؤ خو ګورئ | که چرے | راشی په تاسو | عذاب د هغه | د شپے | یا د ورځے | نو هغه څه (څیز) دے

ورته ووایه چه دا خو ووایئ که د الله تعالیٰ عذاب درباندې د شپے یا د ورځے (ناګهانه) راشی نو په هغې کښې دا

يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٥٠﴾ اَثُمَّ اِذَا مَا وَقَعَ اٰمَنْتُمْ بِهٖ ؕ

دَکوم تادی چه یه غواړی | مجرمان خلق | آیا بیا هرکله چه | هغه واقع شی | نو ایمان به راوړی تاسو په هغې

کوم څیز دے چه دَ مجرمانو ورته تلوسه ده. نو آیا چه عذاب راشی نو هله به تاسو ایمان راوړئ

آٰلْئٰنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهٖ تَسْتَعْجِلُوْنَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ قِيْلَ لِلَّذِيْنَ

آیا اوس (رستاسو یقین راغلے) | حال دا دے چه تاسو | دا | په تندئ غوښتلو | بیا به وُ ویلے شی | هغو خلقو ته

هغه وخت (به وُ ویلے شی) چه اوس (تاسو ایمان راوړئ)؟ او دے نه دمخه خو تاسو دَ دے په حقله تادی کوله ، بیا به ظالمانو

ظَلَمُوْا ذُوْقُوْا عَذَابَ الْخُلْدِ ۚ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا بِمَا

کوم چه ظلم وکړو | چه وُ څکئ | عذاب | دَ همیشه | تاسو له به بدله نهٔ شی درکولے | مګر دَ هغه څه

ته وُ ویلے شی چه دَ تل عمری عذاب مزه څکئ ، تاسو ته به دَ خپل عمل نه سوا نوره

كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَنْۢبِـُٔوْنَكَ اَحَقٌّ هُوَ ؕ قُلْ اِیْ

چه تاسو به کول - | او دوی پتپوس کوی له تا نه | آیا رښتیا ده | دا (وعده) | دوایه | هو!

څهٔ بدله درکیدے شی؟ او دوی له تا نه پتپوس کوی چه آیا دا خبره رښتینې ده. دوایه چه هو!

وَرَبِّیْٓ اِنَّهٗ لَحَقٌّ ؔؕ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿٥٣﴾ وَلَوْ اَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ

قسم دے په رب زما | بیشکه دا | حقه ده | او نهٔ یئ تاسو | عاجزه کوونکی | او که چرے وی | دَ هر نفس دَ پاره

په خپل رب مې قسم وی چه دا بالکل حقه ده او تاسو (الله) دَ دے دَ راوستو نه عاجزه کولے نهٔ شئ، او که دَ قیامت په

ظَلَمَتْ مَا فِی الْاَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهٖ ؕ وَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ

کوم چه ظلم وکړو | څهٔ چه په زمکه کښې دی | نو خامخا به په فدیه کښې ورکړی دا | او دوی به پټوی | پښیمانی

ورځ) یو ظالم سره دَ ټولے دُنیا ټول مال موجود وی نو هم به ئے دَ ځان په فدیه کښې ورکړی او هرکله چه عذاب

لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ ۚ وَقُضِیَ بَیْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ

هرکله چه | دوی وُوینی | عذاب | او فیصله به وکړے شی | دَ دوی په مینځ کښې | په انصاف سره | او په دوی

ووینی نو پټ په زړهٔ کښې به پښیمانه شی او دَ هغوی ترمینځهٔ به په انصاف فیصله وکړے شی، او په دوی

لَا یُظْلَمُوْنَ ﴿٥٤﴾ اَلَآ اِنَّ لِلّٰهِ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ

به ظلم نهٔ شی کولے | واورئ! | بیشکه دَ الله دی | څهٔ چه | په آسمانونو | او زمکه کښې دی

به هیڅ زیاتے نهٔ شی کولے. یاد لرئ هر څهٔ چه په آسمانونو او زمکه کښې دی هغه ټول دَ الله تعالیٰ دی

اَلَآ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا یَعْلَمُوْنَ ﴿٥٥﴾

واورئ! | بیشکه | وعده | دَ الله | رښتیا (ده) | لیکن | اکثر دَ دوی | نهٔ پوهیږی.

یاد ساتئ چه دَ الله تعالیٰ وعده رښتینې ده ، خو اکثر خلق نهٔ پوهیږی.

هُوَ یُحْیٖ وَیُمِیْتُ وَاِلَیْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٥٦﴾ یٰۤاَیُّهَا النَّاسُ

دے ژوندی کوی | او مړهٔ کوی | او هم دَ دهٔ طرف ته | به تاسو واپس کیږئ | اے خلقو!

هم هغه ژوند ورکوی او هم هغه مرګ ورکوی او هم دَ هغهٔ طرف ته تاسو له واپس تلل دی. اے خلقو

وقف النبی صلی الله علیه وسلم

قَدْ جَآءَتْكُم مَّوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَآءٌ لِّمَا فِى الصُّدُوْرِ

راغلې دے تاسو ته | نصیحت | ستاسو د رب طرف نه | او شفا | د هغه څه | چه په سینو کښے دی

تاسو ته د خپل رب د طرف نه نصیحت راغلے دے ، او د سینو د بیمارو علاج دے

وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللهِ وَبِرَحْمَتِهٖ

او هدایت | او رحمت | مؤمنانو د پاره | ووایه | په فضل د الله | او په رحمت د هغه

او غوک نے چه مومنی د هغوی په حقله هدایت او رحمت دے (اے پیغمبره!) ووایه (چه دا قرآن فضل او رحمت دے) نو د الله په

فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوْا ۗ هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ ﴿٥٨﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ

پس په دے | پکار دی چه خوشحاله شی دوی | دا ډیره ښه ده | له هغه څه نه | چه دوی ئے جمع کوی | ووایه | آیا و لیدل تاسو

فضل او رحمت باندې دوی له خوشحالیدل پکار دی دا د هغه توکو څیزونو نه بهتر دی کوم چه تاسو جمع کوئ ووی ته ووایه

مَّآ اَنْزَلَ اللهُ لَكُمْ مِّنْ رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا

هغه څه چه نازل کړو | الله | تاسو د پاره | رزق | بیا جوړ کړو تاسو | په دے کښے | (څه) حرام

دا خو وښایئ چه الله تعالی تاسو له کوم رزق رالیږلے دے ، نو تاسو (د ځان نه) په هغے کښے څه حرام او څه

وَّحَلٰلًا ۗ قُلْ ءٰٓاللهُ اَذِنَ لَكُمْ اَمْ عَلَى اللهِ تَفْتَرُوْنَ ﴿٥٩﴾

او (څه) حلال | ووایه | آیا الله | حکم کړے دے | تاسو ته | یا | په الله باندې | تاسو دروغ تړئ

حلال کړو ، دوی نه تپوس وکړه چه آیا الله تعالی تاسو ته د دے اجازت درکړے دے یا تاسو په الله تعالی باندې دروغ تړئ

وَمَا ظَنُّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ

او څه گمان دے | د هغو خلقو | چه تړی | په الله باندې | دروغ | د قیامت د ورځے په حقله

او هغه خلق چه په الله تعالی باندې دروغ تړی د هغوی د قیامت د ورځے په حقله څه گمان دے

اِنَّ اللهَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٦٠﴾ ع

بیشکه الله | د لوئے فضل خاوند دے | په خلقو | او لیکن | ډیر له دوی نه | شکر نه کوی

بیشکه الله تعالی په خلقو باندې ډیر مهربان دے خو اکثر خلق ناشکره دی

وَمَا تَكُوْنُ فِىْ شَاْنٍ وَّمَا تَتْلُوْا مِنْهُ مِنْ قُرْاٰنٍ وَّلَا تَعْمَلُوْنَ

او نه | یئے ته | په هیڅ حال کښے | او نه لولے ته | څه | له قرآن نه | او نه کوئ تاسو

او (اے پیغمبره!) ته په هر حال کښے چه یئے او په هغه (حال) کښے (هم) چه قرآن لولے او (اے خلقو!) تاسو هم

مِنْ عَمَلٍ اِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُوْدًا اِذْ تُفِيْضُوْنَ فِيْهِ ۗ وَمَا

څه عمل | مگر یو مونږ | په تاسو باندې | خبردار | هر کله چه تاسو مشغولیږئ | په هغے کښے | او نه

چه څه کار کوئ نو په هر حال کښے مونږ تاسو وینو کورو څه وخت چه تاسو په هغه کار کښے اخته یئ ، او ستا

يَعْزُبُ عَنْ رَّبِّكَ مِنْ مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَآءِ

پټیږی | ستا د رب نه | په اندازه د یوے ذرے | په زمکه کښے | او نه په آسمان کښے

د رب نه پوټے قدر له څیز هم پټ پاتے کیدے نه شی په زمکه کښے او نه په آسمان کښے

وَلَآ اَصۡغَرَ مِنۡ ذٰلِكَ وَلَآ اَكۡبَرَ اِلَّا فِىۡ كِتٰبٍ مُّبِيۡنٍ ﴿٦١﴾ اَلَآ
اونهٔ | ډیرووړوکے | له دے نه | اونهٔ | ډیرلوئے | مګر | (هغه دے) په کتاب واضحه کښے | یادساته
اونهٔ د هغے پوټی نه وړکوټے اونهٔ لوئے ‘داټول په یو واضحه کتاب (لوح محفوظ) کښے درج پرانهٔ دی. واؤرئ

اِنَّ اَوۡلِيَآءَ اللّٰهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُوۡنَ ﴿٦٢﴾ الَّذِيۡنَ
بیشکه | دوستان دَ الله | نشته دے (څه) ویره | په دوی | او نه به دوی | غمژن وی | هغوکسانوچه
چه دَ الله تعالیٰ په دوستانو نهٔ ویره راځی او نهٔ چرے غمژن کیږی — داهغه کسان دی

اٰمَنُوۡا وَكَانُوۡا يَتَّقُوۡنَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الۡبُشۡرٰى فِى الۡحَيٰوةِ الدُّنۡيَا
ایمان ئے راوړو | او دوی | پرهیزګاری وکړه | دوی له | زیرے دے | په ژوند دَ دنیا کښے
چه ایمان ئے راؤړو او پرهیزګاری ئے اختیار کړه، دَ دوی دَ پاره دَ دُنیا په ژوند کښے او په آخرت کښے

وَفِى الۡاٰخِرَةِ‌ؕ لَا تَبۡدِيۡلَ لِكَلِمٰتِ اللّٰهِ‌ؕ ذٰلِكَ هُوَ الۡفَوۡزُ
او په آخرت کښے | نشته دے څهٔ بدلون | دَ الله خبرو له | هم دا ده | کامیابي
خوشخبری ده ، دَ الله تعالیٰ خبرے نهٔ بدلیږی ، هم دغه لویه کامیابي

الۡعَظِيۡمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحۡزُنۡكَ قَوۡلُهُمۡ‌ۘ اِنَّ الۡعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيۡعًا‌ؕ هُوَ
وقف لازم
لویه | او غمژن دِ نهٔ کړی تا | خبره دَ دوی | بیشکه | عزت | الله لره دے | ټول | هم دے دے
ده ، او (اے پیغمبره!) دَ دوی (کافرو) خبرے دِ تا نهٔ غمژن کوی بیشکه ټوله غلبه الله تعالیٰ دَ پاره ده ، هغه

السَّمِيۡعُ الۡعَلِيۡمُ ﴿٦٥﴾ اَلَآ اِنَّ لِلّٰهِ مَنۡ فِى السَّمٰوٰتِ وَمَنۡ
آؤریدونکے | پوهه | یادساتئ | بیشکه | دَ الله دی | څهٔ چه | په آسمانونو کښے | او څهٔ چه
هرڅهٔ آؤری ډیر ښهٔ پوهه دے . واؤرئ چه داټول دَ الله تعالیٰ دی هرڅهٔ چه په آسمانونو او په زمکه

فِى الۡاَرۡضِ‌ؕ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِيۡنَ يَدۡعُوۡنَ مِنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ شُرَكَآءَ‌ؕ
په زمکه کښے دی | او پیروی نهٔ کوی | هغه خلق چه | آوازونه کوی | الله نه سوا | دَ شریکانو ؟
کښے موجود دی. او کوم خلق چه دَ الله تعالیٰ نه سوا نورو (دَ ځان نه جوړ کړو) شریکانو ته آوازونه کوی

اِنۡ يَّتَّبِعُوۡنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنۡ هُمۡ اِلَّا يَخۡرُصُوۡنَ ﴿٦٦﴾ هُوَ
نهٔ | کوی پیروی دوی | مګر | دَ وهم | او نهٔ دی دوی | مګر | دروغژن | هم دے دے
(خبریئ چه) هغوی په څهٔ پسے روان دی هغوی محض په ګمان پسے روان دی او صرف اندازے لګوی، الله تعالیٰ

الَّذِىۡ جَعَلَ لَـكُمُ الَّيۡلَ لِتَسۡكُنُوۡا فِيۡهِ وَالنَّهَارَ مُبۡصِرًا‌ؕ اِنَّ
چا چه | جوړه کړه | تاسو دَ پاره | شپه | چه تاسو آرام وکړئ | په هغے کښے | او ورځ | روښانه | بیشکه
هغه ذات دے چه شپه ئے درله جوړه کړے ده چه آرام پکښے وکړئ او ورځے ئے روښانه جوړه کړے ده چه لیدل پکښے کولے

فِىۡ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوۡمٍ يَّسۡمَعُوۡنَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا
په دے کښے | نخښے دی | هغه قوم دَ پاره | چه آورِی | دوی وائی | نیولے دے الله | ځوئے
شئ، بیشکه چه په دے کښے دَ (پیغمبر دَ خبرو) آؤریدونکو دَ پاره دلیلونه موجود دی دوی وائی چه الله ځان له ځوئے نیولے دے

سُبْحٰنَهٗ ۭ هُوَ الْغَنِيُّ ۭ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ

هغه پاک دے | هغه بے نیازه دے | دَ هغه دی | څه چه | په آسمانونو کښې | او څه چه | په زمکه کښې دی

الله تعالیٰ پاک دے، هغه غني دے، هر څه چه په آسمانونو او په زمکه کښې دی ټول دَ هغه (ملکیت) دی

اِنْ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍۢ بِهٰذَا ۭ اَتَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ

نشته دے | تاسو سره | هیڅ دلیل | دَ دے | آیا وایئ تاسو | په الله بانډې

تاسو سره (دَ شرک) په دے خبره هیڅ دلیل هم نشته، نو آیا تاسو په الله تعالیٰ بانډې داسے خبرے

مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿۶۸﴾ قُلْ اِنَّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ

هغه څه چه نهٔ پوهیږئ | ووایه | بیشکه کوم خلق چه | تړی | په الله بانډې | دروغ

تړئ چه خپله ترے نه خبر هم نهٔ یئ. ووایه چه څوک په الله تعالیٰ بانډې دروغ تړی یقیناً هغوئ

لَا يُفْلِحُوْنَ ﴿۶۹﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ

هغوی به خلاصے نهٔ بیامومی | لږه فائده ده | په دنیا کښې | بیا | زمونږ طرف ته دی | واپس راتلل دَ دوی | بیا

خلاصیدے نهٔ شی. په دُنیا کښې لږ ساعت مزے دِ وکړئ، بیا هم زمونږ طرف ته دَ دوی واپسی ده، نو

نُذِيْقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيْدَ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ ﴿۷۰﴾ وَاتْلُ

مونږ به وڅکوو دوی ته | عذاب | سخت | په وجه دَ هغے | چه دوی به کفر کولو | او واوروه

بیا به مونږ دوی ته دَ دوی دَ کفر (او انکار) په وجه دَ سخت عذاب مزه وڅکوو (اے پیغمبره!) دوی

عَلَيْهِمْ نَبَاَ نُوْحٍ ۘ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ اِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ

دوی ته | خبر | دَ نوح | هرکله چه ووئیل ده | خپل قوم ته | اے زما قومه! | که وی ګران | په تاسو

ته دَ نوح (علیه السلام) حالات واوروه، هرکله چه دهٔ خپل قوم ته ووئیل چه اے زما قومه! که په تاسو بانډې دلته

مَّقَامِيْ وَتَذْكِيْرِيْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَعَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْتُ فَاَجْمِعُوْٓا

زما اوسیدل | او زما نصیحت کول | په آیتونو دَ الله | نو په الله بانډې | ما توکل کړے دے | پس یو ځائے کړئ

زما استوګنه او دَ الله دَ حکمونو په ذریعه زما نصیحت ګران وی، نو زما په خپل الله بانډې توکل دے نو تاسو دَ خپلو

اَمْرَكُمْ وَشُرَكَاۗءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ اَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً

خپله معامله | دَ خپلو شریکانو سره | بیا | نهٔ دِ وی | ستاسو معامله | په تاسو بانډې | پټه

(جوړ کړو) شریکانو سره خپله فیصله وکړئ (چه) بیا تاسو ته په خپله خبره بانډې څهٔ شک پاتے نهٔ شی

ثُمَّ اقْضُوْٓا اِلَيَّ وَلَا تُنْظِرُوْنِ ﴿۷۱﴾ فَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَاَلْتُكُمْ

بیا | وکړئ | ماسره (څه چه کوئ) | او ماله مهلت مهٔ راکوئ | پس که چرے | تاسو مخ واړولو | نو ما نهٔ دے غوښتے تاسو

بیا ماسره خپله خوښی وکړئ او هیڅ مهلت مهٔ راکوئ، بیا که تاسو (زما دَ نصیحت نه) مخ واړوئ نو (زهٔ څهٔ پروا

مِّنْ اَجْرٍ ۭ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ ۙ وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ

څهٔ اجر | نشته دے | زما اجر | مګر | په الله | او ما ته حکم شوے دے | چه زهٔ شم

نهٔ کوم) ما خو تاسو نه څهٔ معاوضه نهٔ ده غوښتے زما معاوضه خو صرف دَ الله په ذمه ده او ما ته حکم شوے دے چه زهٔ

مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٧٢﴾ فَكَذَّبُوْهُ فَنَجَّيْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ

له فرمانبردارو نه | پس دوی دروغ وګڼلو ده ته | نو خلاص ورکړو مونږ ده ته | او هغه چا ته چه | ده ځ سره وو

په فرمانبردارو کښې شامل شم . بیا دوی هغه دروغژن وګڼلو بیا مونږ هغه او کوم چه هغهٔ سره په کشتئ کښې

فِي الْفُلْكِ وَجَعَلْنٰهُمْ خَلٰٓئِفَ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا

په کشتئ کښې | او جوړ کړل مونږ دوی | جانشین | او غرق کړل مونږ | هغه خلق چه | دروغ ئے ګڼلی دو

دو بچ کړل او دوی مو (په زمکه کښې) جانشین جوړ کړل او کومو خلقو چه زمونږ آیتونه دروغ ګڼلی دو

بِاٰيٰتِنَا ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا

زمونږ آیتونه | پس وګوره | چه څنګه شو | انجام | دَ ډیرولو شوو | بیا راولیږل مونږ

هغه مو غرق کړل پس وګورئ چه دَ هغو خلقو څهٔ انجام شو، کوم چه ډیروله شوی وو . بیا مو دَ هغهٔ نه

مِنْ بَعْدِهٖ رُسُلًا اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَآءُوْهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَمَا كَانُوْا

پس له دهٔ نه | پیغمبران | دَ دوی دَ قوم طرف ته | پس دوی راوړے هغوی ته | روښانه نخښے | پس دوی دا نهٔ وو

پس نور پیغمبران خپلو خپلو قومونو ته ولیږل ، نو هغوی ورته څرګند دلیلونه یوړل خو دا وُنه شوه

لِيُؤْمِنُوْا بِمَا كَذَّبُوْا بِهٖ مِنْ قَبْلُ ۭ كَذٰلِكَ نَطْبَعُ عَلٰى قُلُوْبِ

چه ایمان ئے راوړے وے | په هغه څه | چه دوی دروغ ګڼلی وو هغه | وړاندې | دغه شان | مونږ مُهر لګوو | په زړونو

چه په هغے ئے ایمان راوړے وے کوم چه ئے وړاندې دروغ ګڼلی وو، مونږ دغه شان دَ سرکشانو په زړونو باندې

الْمُعْتَدِيْنَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُّوْسٰى وَهٰرُوْنَ اِلٰى فِرْعَوْنَ

دَ حد نه دَ تیریدونکو | بیا وُلیږل مونږ | پس له دوی نه | موسیٰ ؑ | او هارون ؑ | طرف دَ فرعون

ټاپے لګوو ، بیا مونږ دَ دے (پیغمبرانو) نه پس موسیٰ او هارون علیهما السلام دواړه فرعون او دَ هغهٔ

وَمَلَا۟ئِهٖ بِاٰيٰتِنَا فَاسْتَكْبَرُوْا وَكَانُوْا قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ ﴿٧٥﴾

او دَ دهٔ دَ سردارانو ته | په خپلو نخښو سره | نو دوی غرور وکړو | او دوی وو | قوم | ګناهګاران

دلباریانو ته دَ خپلو نخښو سره ولیږل خو هغوئ لوئی وکړه او دغه خلق وو مجرمان ـــــ

فَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْٓا اِنَّ هٰذَا

بیا چه هر کله | راغے دوی ته | حق | زمونږ له طرف نه | دوی ووئیل | بیشکه | دا (خو)

نو هر کله چه ورته زمونږ دَ طرف نه حق ورغے ، نو هغوئ ووئیل چه دا خو څرګند

لَسِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٧٦﴾ قَالَ مُوْسٰٓى اَتَقُوْلُوْنَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمْ

جادو دے | ښکاره | وُوئیل | موسیٰ | آیا تاسو وایئ دا | دَ حق په باره | هر کله چه هغه راغے تاسو ته

جادو دے . موسیٰ علیه السلام ووئیل چه آیا تاسو دَ حق په حقله دا وایئ هر کله چه هغه تاسو ته راغلے

اَسِحْرٌ هٰذَا ۭ وَلَا يُفْلِحُ السّٰحِرُوْنَ ﴿٧٧﴾ قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا

آیا دا جادو دے ؟ | او نهٔ کامیابیږی | جادوګر | دوی ووئیل | آیا تهٔ راغلے یے مونږ ته

دے چه دا جادو دے ؟ حال دا دے چه جادوګر هیڅکله نهٔ کامیابیږی . هغوی ووئیل چه آیا تهٔ مونږ

لِتَلۡفِتَنَا عَمَّا وَجَدۡنَا عَلَيۡهِ اٰبَآءَنَا وَتَكُوۡنَ لَكُمَا

چه ته مو واړوې موږ | له هغه څه نه | چه موندلي دي موږ | په هغې | خپل پلارنيکه | او وي | تاسو دواړو له

ته دې دې دپاره راغلې يې چه ته موږ د هغې لارې نه بل خوا واړوې په کومه چه موږ خپل پلارنيکه موندلي دي، او چه د ملک

الۡكِبۡرِيَآءُ فِى الۡاَرۡضِ ؕ وَمَا نَحۡنُ لَكُمَا بِمُؤۡمِنِيۡنَ ﴿۷۸﴾ وَقَالَ

سرداري | په زمکه کښې | او نه يو موږ | تاسو دواړه | منونکي | او وويل

مشري ستاسو د دواړو په لاس راشي، او موږ خو تاسو دواړه هيڅ کله نه منو - او فرعون (خپلو سړو

فِرۡعَوۡنُ ائۡتُوۡنِىۡ بِكُلِّ سٰحِرٍ عَلِيۡمٍ ﴿۷۹﴾ فَلَمَّا جَآءَ السَّحَرَةُ

فرعون | راولئ ما ته | هر جادوګر | هوښيار | پس هر کله چه راغلل | جادوګران

ته) ووئيل چه ماله ټول ماهر جادوګر راولئ - نو هر کله چه جادوګر راغلل نو

قَالَ لَهُمۡ مُّوۡسٰٓى اَلۡقُوۡا مَاۤ اَنۡتُمۡ مُّلۡقُوۡنَ ﴿۸۰﴾ فَلَمَّاۤ اَلۡقَوۡا

ووئيل | دوي ته | موسىٰ | د غورزوئ | هغه څه چه تاسو غورزونکي يئ | بيا هر کله چه | دوي د غورزول

موسىٰ عليه السلام ورته ووئيل څه چه اچول غواړئ هغه راميدان ته کړئ - بيا هر کله چه هغوي (خپل پړي

قَالَ مُوۡسٰى مَا جِئۡتُمۡ بِهِ ۙ السِّحۡرُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ سَيُبۡطِلُهٗ ؕ

نو ووئيل | موسىٰ | څه چه تاسو راوړي دي | (هغه) جادو دے | بيشکه الله | به هغه اوس باطله (بيکاره) کړي

او کوتلې) وغورزول نو موسىٰ عليه السلام ووئيل چه تاسو څه راوړي دي هغه جادو دے - الله تعالىٰ به دا ډير زر فنا کړي

اِنَّ اللّٰهَ لَا يُصۡلِحُ عَمَلَ الۡمُفۡسِدِيۡنَ ﴿۸۱﴾ وَيُحِقُّ اللّٰهُ الۡحَقَّ

بيشکه الله | نه سموي | کار | د مفسدانو | او حق به (ثابت) کړي | الله | حق

بيشکه الله تعالىٰ د فساديانو کار له سمون نه ورکوي - او الله تعالىٰ د خپلې وعدې مطابق حق

بِكَلِمٰتِهٖ وَلَوۡ كَرِهَ الۡمُجۡرِمُوۡنَ ﴿۸۲﴾ فَمَاۤ اٰمَنَ لِمُوۡسٰٓى اِلَّا ع ٨/١٢ ١٣

په خپل حکم سره | اګرکه | نه يې خوښوي | مجرمان خلق | پس ايمان رانه وړو | په موسىٰ | مګر

رښتينې کوي اګرکه د مجرمانو ناخوښه وي ـــــ پس د فرعون او د دۀ د سردارانو د ويرې

ذُرِّيَّةٌ مِّنۡ قَوۡمِهٖ عَلٰى خَوۡفٍ مِّنۡ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَا۠ئِهِمۡ اَنۡ

يو وړې | له قوم د دۀ نه | په ويره | له فرعون نه | او له سردارانو د دوي نه | چه

نه د موسىٰ عليه السلام د قوم د يو څو کسانو نه سوا چا هم په دۀ ايمان رانه وړو چه چرته په مصيبت

يَّفۡتِنَهُمۡ ؕ وَاِنَّ فِرۡعَوۡنَ لَعَالٍ فِى الۡاَرۡضِ ۚ وَاِنَّهٗ

عذاب به کړي دوي | او بيشکه | فرعون (وو) | زور آور | په زمکه کښې | او بيشکه دے (وو)

کښې لې اخته نه کړي. او بيشکه چه فرعون په ملک کښې ډير زور آور وو ، او هغه به ډير

لَمِنَ الۡمُسۡرِفِيۡنَ ﴿۸۳﴾ وَقَالَ مُوۡسٰى يٰقَوۡمِ اِنۡ كُنۡتُمۡ اٰمَنۡتُمۡ

له حد نه تيريدونکے | او ووئيل | موسىٰ | اے زما قومه! | که چرے تاسو | ايمان راوړے دي

زياتے کولو. او موسىٰ عليه السلام ووئيل چه اے زما قومه! که تاسو په (رښتيا) په خدائے

بِاللّٰهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوْٓا اِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِيْنَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوْا عَلَى اللّٰهِ

په الله | نو هم په هغهٔ باندې | توکل کوئ | که چرے يئ تاسو | فرمانبردار | پس دوی ووئيل | په الله باندې

ايمان راوړے وی نو په هغهٔ باندې تکيه وساتئ که تاسو فرمانبردار يئ ـ نو هغوی جواب ورکړو چه زمونږ په

تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا

توکل وکړو مونږ | اے زمونږه ربه! | مهٔ جوړوه مونږ | فتنه | دَ پاره دَ قوم | دَ ظالمانو | او خلاص راکړه مونږ ته

الله تعالىٰ توکل دے اے زمونږ ربه! مونږه دَ ظالمانو په لاس کښے فتنه مهٔ ګرځوه او په خپل رحمت مونږ دَ

بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٨٦﴾ وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰى

په خپل رحمت سره | له قوم دَ کافرانو نه | او مونږ وحی وکړه | موسیٰ ته

کافرانو دَ لاسه بچ کړه ـ او مونږ موسیٰ او دَ هغهٔ ورور ته وحی

وَاَخِيْهِ اَنْ تَبَوَّاٰ لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوْتًا وَّاجْعَلُوْا

او دَ دهٔ ورور ته | چه | تاسو جوړ کړئ | دَ خپل قوم دَ پاره | په مصر کښے | کورونه | او جوړ کړئ

وکړه ، تاسو دَ خپل قوم دَ پاره په مصر کښے کورونه قائم وساتئ ، او خپل کورونه

بُيُوْتَكُمْ قِبْلَةً وَّاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ ۗ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ

خپل کورونه | دَ عبادت ځايونه | او قائم کړئ | مونځ | او زيرے ورکړه | مؤمنانو ته | او ووئيل

دَ مونځ ځايونه کړئ ، او دَ مونځ پابندی ساتئ او ته مؤمنانو له زيرے ورکړه او موسیٰ عليه السلام

مُوْسٰى رَبَّنَآ اِنَّكَ اٰتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَاَهٗ زِيْنَةً وَّ

موسیٰ | اے زمونږه ربه! | بيشکه تا ورکړے دے | فرعون | او دَ دهٔ سردارانو ته | زينت | او

ووئيل اے زمونږه ربه! تا فرعون له او دَ هغهٔ سردارانو له دَ ښائست سامانونه او ډير مالونه

اَمْوَالًا فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۙ رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِكَ ۚ

دولت | په ژوند دَ دنيا کښے | اے زمونږ ربه! | چه دوی ګمراهه کړی (خلق) | ستا دَ لارے نه

په دے دُنيا ورکړی دی (نتيجه ئے دا چه) اے زمونږ ربه! هغوی ستا دَ لارے نه خلق ګمراه کوی ،

رَبَّنَا اطْمِسْ عَلٰٓى اَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ

اے زمونږ ربه! | فنا کړه | مالونه دَ دوی | او سخت کړه | زړونه دَ دوی

اے زمونږ ربه! دَ دوی مال او دولت برباد کړه ، او دَ دوی زړونه سخت کړه ،

فَلَا يُؤْمِنُوْا حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ ﴿٨٨﴾ قَالَ قَدْ

چه دوی ايمان رانهٔ وړی | ترڅو چه | دوی وګوری | عذاب | دردناک | الله وفرمائيل | يقيناً

چه هيڅ چرے ايمان رانهٔ وړی ، ترڅو چه دردناک عذاب ووينی ـ الله تعالىٰ ورته وفرمائيل

اُجِيْبَتْ دَّعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيْمَا وَلَا تَتَّبِعٰٓنِّ سَبِيْلَ الَّذِيْنَ

قبوله کړے شوه | ستاسو دُعا | پس تاسو دواړه ثابت قدم وسيږئ | او تابعداری مهٔ کوئ | دَ لارے | دَ هغو خلقو

چه ستاسو دُعا قبوله شوه نو په خپله لاره قائم وُسيږئ او دَ هغه چا په لار مهٔ ځئ چه

لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۸۹﴾ وَجٰوَزْنَا بِبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ الْبَحْرَ فَاَتْبَعَهُمْ

چه علم نه لري | او پورې ويستل مونږ | بني اسرائيل | د درياب نه | پس دوی پسې شو

نه پوهيږي . او مونږ بني اسرائيل د سمندر نه پورې ويستل ، نو فرعون او د هغه

فِرْعَوْنُ وَجُنُوْدُهٗ بَغْيًا وَّعَدْوًا ؕ حَتّٰٓى اِذَآ اَدْرَكَهُ الْغَرَقُ

فرعون | او د هغه لښکرې | په ظلم | او زياتئ سره | ترڅو چه | هر کله | دے په ډوبيدو شو

لښکرو نه هم د ظلم او د زياتي په غرض ورپسې روان شول ، ترڅو چه هغه په ډوبيدو شو

قَالَ اٰمَنْتُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا الَّذِيْٓ اٰمَنَتْ بِهٖ بَنُوْٓا

نو وې وئيل | ما يقين وکړو | چه نشته دے | (څوک) معبود | سوا | د هغه ذات نه | چه ايمان راوړے دے په هغه | بني

وې وئيل چه زه ايمان راوړم چه د هغه ذات نه سوا بل معبود نشته په کوم چه بني اسرائيلو ايمان

اِسْرَآءِيْلَ وَاَنَا مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿۹۰﴾ آٰلْئٰنَ وَقَدْ عَصَيْتَ

اسرائيلو | او زه | له فرمانبردارو نه يم | آيا اوس (ايمان راوړې) | حال دا چه تا نافرماني کړې ده

راوړے دے او زه په مسلمانانو کښې شامليږم . (ورته فرمائيل) اوس (ايمان راوړې)؟ حال دا دے چه له

قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿۹۱﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيْكَ بِبَدَنِكَ

وړاندې له دې نه | او ته وې | له فساد کوونکو نه | پس نن به | مونږ نجات درکړو | ستا بدن ته

دې نه وړاندې تا نافرماني کړې ده او ته له فساد کوونکو نه يې . پس نن به مونږ ستا بدن بچ کړو

لِتَكُوْنَ لِمَنْ خَلْفَكَ اٰيَةً ؕ وَاِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ

چه ته شې | هغه چا د پاره | چه تا نه وروستو راتلونکي دي | نخښه | او بيشکه | ډير | له خلقو نه

چه ته د راتلونکو نسلونو د پاره (د عبرت) نخښه شې او واقعي ډير خلق زمونږ د نخښو نه

عَنْ اٰيٰتِنَا لَغٰفِلُوْنَ ﴿۹۲﴾ وَلَقَدْ بَوَّاْنَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ مُبَوَّاَ صِدْقٍ ع ۹

زمونږ له آيتونو نه | بے خبره دي | او بيشکه | ځائے ورکړو مونږ | بني اسرائيلو ته | ځائے ښه

بے خبره دي . او بيشکه مونږ بني اسرائيلو له په زمکه ډير ښه ځائے ورکړو

وَّرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ ۚ فَمَا اخْتَلَفُوْا حَتّٰى جَآءَهُمُ

او مونږ روزي ورکړه دوی ته | له پاکيزه څيزونو نه | پس دوی اختلاف ونه کړو | ترڅو چه | راغے دوی ته

او مونږ دوی له پاکيزه څيزونو نه رزق ورکړو ، نو دوی (يو بل سره) اختلاف ونه کړو ، ترڅو چه دوی ته

الْعِلْمُ ؕ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِيْ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ

علم | بيشکه ستا رب به | فيصله وکړي | د دوی ترمينځه | په ورځ د قيامت | په هغه خبره کښې | په کومه کښې چه دوی

(د حق) علم راغے . بيشکه ستا رب به د قيامت په ورځ د دوی ترمينځه فيصله وکړي په هغه خبره کښې په کومه

يَخْتَلِفُوْنَ ﴿۹۳﴾ فَاِنْ كُنْتَ فِيْ شَكٍّ مِّمَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ

اختلاف کولو | پس که چرے ته يې | په شک کښې | له هغه (کتاب) نه | چه نازل کړو مونږ | ستا طرف ته

کښې چه دوی اختلاف کولو . که چرے تا ته په هغه خبرو کښې کوم چه مونږ په تا نازلې کړې دي څه شک وي نو

فَسْـَٔلِ الَّذِيْنَ يَقْرَءُوْنَ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكَ ۚ لَقَدْ جَآءَكَ الْحَقُّ
نو پوښتنه وکړه | د هغه خلقو نه | چه لولی | کتاب | وړاندې له تا نه | بیشکه راغلے دے تا ته | حق (قرآن)
د هغه چا نه پوښتنه وکړه چه له تا نه وړاندې کتابونه ئے لوستل ، بیشکه تا ته د خپل پروردګار د طرف نه
مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الَّذِيْنَ
ستا د رب له طرف نه | پس مه کیږه ته | له شک کوونکو نه | او مه کیږه ته | له هغو خلقو نه
حق راغلے دے ، نو هرګز په شکمنو خلقو کښې مه شاملیږه او په هغه خلقو کښې هم ځان مه ګڼه
كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَتَكُوْنَ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٩٥﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ
چه دروغ ئے وګڼل | د الله آیتونه | پس نو به شے | له نقصان موندونکو نه | بیشکه | هغه خلق چه
چه د الله تعالیٰ نخښې دروغ ګڼړی ، ګنی تاوانی به شے . بیشکه د چا په حقله چه ستا
حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَآءَتْهُمْ
ثابت شو | په هغوی باندې | حکم | ستا د رب | ایمان نه راوړی | او که چرے | راشی دوی ته
د رب خبره ثابته شوے ده هغوی ایمان نه راوړی . اګرکه هر قسم نخښې ورته
كُلُّ اٰيَةٍ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ ﴿٩٧﴾ فَلَوْلَا
ټولے معجزے | ترڅو چه | دوی وګوری | عذاب | دردناک | پس ولے نه
راشی ، ترڅو چه دردناک عذاب ونه وینی . نو داسے (مثال نشته) چه یو
كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَآ اِيْمَانُهَآ اِلَّا قَوْمَ
شو | یو کلے | چه ایمان ئے راوړے وے | نو نفع ئے رسولے وے ته | د دے ایمان | سوا | د قوم
کلی د عذاب لیدو نه پس ایمان راوړے وی او خپل ایمان ورته نفع ورکړی وی بغیر د یونس علیه السلام د
يُوْنُسَ ۗ لَمَّآ اٰمَنُوْا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ
د یونس نه | هر کله چه دوی ایمان راوړو | (نو) مونږ لرے کړو | له دوی | عذاب | د ذلت
قوم نه، هر کله چه هغوی ایمان راوړو ، نو مونږ ترے نه شرمونکے عذاب په دے دنیا کښې لرے
فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ
په ژوند د دنیا کښې | او مونږ نفع ورسوله دوی ته | ترڅه موده پورے | او که چرے غوښتلے | ستا رب
کړو ، او دوی ته مو تر یو موده پورے نفع ورسوله . او که ستا رب غوښتلے نو خومره
لَاٰمَنَ مَنْ فِى الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيْعًا ۗ اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ
نو ایمان به راوړے | هغه چا چه په زمکه کښې دی | ټول په جمع | پس آیا ته | به مجبوره کړے
خلق چه په مخ د زمکے دی ټول به ایمان راوړے وو ، نو آیا ته خلق په دے مجبوره کوے
النَّاسَ حَتّٰى يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ
خلق | ترڅو چه | دوی شی | مؤمنان | او نشته دے طاقت | یو نفس له
ترڅو چه دوی ایمان راوړی او هیڅوک دا نه شی کولے

اَنْ تُؤْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ

چه هغه ایمان راوړی | مګر | په حکم دالله | او هغه غورزوی | ناپاکی | په هغو خلقو چه

چه ایمان راوړی مګر دَ الله تعالیٰ په حکم سره ، او الله تعالیٰ پلیدی په هغه چا ورغورزوی چه دَ

لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿١٠٠﴾ قُلِ انْظُرُوْا مَاذَا فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

نهٔ پوهیږی | ووایه | وګورئ | څهٔ شیزونه دی | په آسمانونو کښې | او په زمکه کښې

عقل نه کار نهٔ اخلی ۔ ورته ووایه چه لږ وګورئ په آسمانونو او په زمکه کښې څهٔ څهٔ شیزونه موجود دی

وَمَا تُغْنِى الْاٰيٰتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٠١﴾

او په کار نهٔ راځی | نخښې | او ویرے | هغو خلقو ته | چه ایمان نهٔ راوړی

او (دَ دنیا) ټولے نخښې او ټولے ویرے هغې خلقو له هیڅ فائده نهٔ ورکوی کوم چه ایمان راوړل نهٔ غواړی ۔

فَهَلْ يَنْتَظِرُوْنَ اِلَّا مِثْلَ اَيَّامِ الَّذِيْنَ خَلَوْا

پس دوی انتظار نهٔ کوی | مګر | په شان | دَ ورځو | دَ هغو خلقو | چه تیر شوی دی

نو آیا اوس دوی دَ هغسې ورځو انتظار کوی کومے چه له دوی نه په

مِنْ قَبْلِهِمْ ؕ قُلْ فَانْتَظِرُوْا اِنِّىْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ﴿١٠٢﴾

وړاندِ له دوی نه | ووایه | پس انتظار کوئ | بیشکه زهٔ (هم) | تاسو سره | له انتظار کوونکو نه یم

وړاندِ پیتو خلقو راغلی وے ۔ ورته ووایه چه ښه ده تاسو هم انتظار کوئ او زهٔ هم تاسو سره انتظار کوم ۔

ثُمَّ نُنَجِّىْ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كَذٰلِكَ ج حَقًّا

بیا | مونږ خلاصے ورکوو | خپلو پیغمبرانو ته | او هغو خلقو ته | چه ایمان ئے راوړے دے | دغه شان | حق دے

نو بیا به (دَ عذاب په وخت کښې) مونږ خپل پیغمبران او (نور) مؤمنان بچ کړو ، هم دغسې زمونږ ذمه واری

عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ

په مونږ باندِ | چه مونږ بچ کړو | دَ ایمان خاوندان | ووایه | اے | خلقو!

ده چه مؤمنان به بچ کړو ۔ (اے پیغمبره!) ووایه چه اے خلقو! که

اِنْ كُنْتُمْ فِىْ شَكٍّ مِّنْ دِيْنِىْ فَلَاۤ اَعْبُدُ الَّذِيْنَ

کهٔ چرے تاسو یئ | په شک کښې | له دین زما نه | نو زهٔ عبادت نهٔ کوم | دَ هغو

اوس هم زما دَ دین په حقله ستاسو څهٔ شک پاتے وی ، نو زهٔ دَ هغې معبودانو عبادت نهٔ کوم چه

تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ اَعْبُدُ اللّٰهَ الَّذِىْ

دَ کومو چه تاسو عبادت کوئ | سوا دَ الله نه | لیکن | زهٔ عبادت کوم | صرف دَ هغه الله

تاسو ئے بغیر دَ خدائے نه عبادت کوی ، بلکه زهٔ خو دَ هغې الله عبادت کوم چه ستاسو ژوند او

يَتَوَفّٰىكُمْ ج صلے وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٠٤﴾ لا وَاَنْ اَقِمْ

چه مرګ درکوی تاسو ته | او ما ته حکم شوے دے | چه | یم زهٔ | دَ ایمان والو نه | او دا چه | نیغ کړه

مرګ دَ هغهٔ په قبضه کښې دے او ما ته حکم شوے دے چه په مؤمنانو کښې دِ شامل یم او دا حکم ئے راکړے دے چه

ع ١١ | ١٥

وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ حَنِيْفًا ۚ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٠٥﴾

مخ خپل | دين | حنيف ته | او مهٔ کيږه ته | له مشرکانو نه

خپل مخ دَ دين غاړے ته يو مخيز کړه ، او په مشرکانو کښے مهٔ شامليږه .

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۚ فَاِنْ فَعَلْتَ

او مهٔ بلهٔ | دَ الله نه سوا (بل څوک) | چه نهٔ نفع دررسوي تا ته | او نهٔ نقصان دررسوي تا ته | که ته دا سے وکړے

او دَ الله تعالیٰ نه سوا دَ هغه چا نه دُعا مه غواړه چه نهٔ نفع درکولے شي او نهٔ ضرر درکولے شي، کهٔ

فَاِنَّكَ اِذًا مِّنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٠٦﴾ وَاِنْ يَّمْسَسْكَ اللّٰهُ بِضُرٍّ

نو بيشکه ته به | هغه وخت کښے | له ظالمانو نه | او که چرے ورسوي تا ته الله | (څهٔ) تکليف

دا سے دِ وکړل نو په ظالمانو کښے به شميرشے . او که الله تعالیٰ درته تکليف ورسوي ، نو بے دَ

فَلَا كَاشِفَ لَهٗٓ اِلَّا هُوَ ۚ وَاِنْ يُّرِدْكَ بِخَيْرٍ

نو نشته څوک لرے کوونکے | دَ هغے | سوا دَ هغهٔ نه | او که چرے | هغه رسول غواړي تا ته | (څهٔ) ښيګړه

هغهٔ نه بل څوک ئے لرے کولے نهٔ شي ، او که هغه درته خير رسول غواړي نو دَ هغهٔ فضل

فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهٖ ؕ يُصِيْبُ بِهٖ مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ؕ

نو نشته څوک دفع کوونکے | دَ هغهٔ دَ فضل | رسوي | دا (فضل) | چا ته چه غواړي | له خپلو بندګانو

هيڅوک رد کولے نهٔ شي . دَ هغهٔ چه په کومو بندګانو مرضي وُشي نو فضل پرے کوي .

وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ

او دے | بخښونکے | مهربان دے | ووايه | اے | خلقو | راغلے دے تاسو ته

او هغه بخښونکے رحم کوونکے دے . ووايه چه اے خلقو ! تاسو ته دَ خپل رب دَ طرف

الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ ۚ فَمَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ۚ

حق (قرآن) | ستاسو دَ رب له طرف نه | پس څوک چه | په نيغه لاره راشي | پس بيشکه هغه په سمه لار راځي | خپل ځان دَ پاره

نه حق رارسيدلے دے . نو څوک چه په سمه لار روان شو نو دَ خپل ځان دَ پاره روان شو .

وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ

او څوک چه | بے لارے شو | نو بيشکه هغه بے لارے کيږي | خپل ځان دَ پاره | او نهٔ يم | زهٔ | په تاسو باندِ

او څوک چه ګمراه شو نو وبال ئے په خپل ځان شو ، او زهٔ ستاسو څهٔ ذمه وار خو نهٔ

بِوَكِيْلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ وَاصْبِرْ

نګهبان . | او پيروي کوه ته | دَ هغه څهٔ | چه وحي ئے کولے شي | تا ته | او صبر کوه

يم . او په هغے وحي عمل کوه کومه چه تا ته راځي او صبر کوه

حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ ۚ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ﴿١٠٩﴾

ترڅو چه | فيصله وکړي | الله | او دے | دَ ټولو نه ښهٔ | فيصله کوونکے دے

ترڅو چه الله تعالیٰ فيصله وکړي . او هغه ډير ښهٔ فيصله کوونکے دے .

ع ١١ ١٦ ٦

سُوْرَةُ هُوْدٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّعَشْرُ رُكُوْعَاتٍ

سورة هود مكی دے او پکښے | (شروع) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | ۱۲۳ اٰیتونه او ۱۰ رکوع گانے دی

شروع کوم دَ الله په نوم سره چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

الٓرٰ كِتٰبٌ اُحْكِمَتْ اٰيٰتُهٗ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ

الف لام را | (دا) کتاب دے | چه محکم کړے شول | آیتونه دَ دے | بیا په تفصیل سره بیان کړے شول | له طرفه | دَ حکمت والا

(قرآن) یو داسے کتاب دے چه آیتونه ئے (په دلائلو سره) مضبوط دی، او بیا دا چه پرانستی بیان شوی دی

خَبِيْرٍ ۝١ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ ؕ اِنَّنِيْ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيْرٌ

خبردار | چه عبادت مه کوه | سوا دَ الله نه | بیشکه زه | تاسو ته پاره | دَ هغهٔ له طرفه | ویروونکے

دَ یو حکیم باخبره دَ طرف نه، دا چه دَ الله نه سوا دَ بل چا عبادت مه کوی. زه دَ هغهٔ دَ طرف نه تاسو دَ پاره ویروونکے

وَّبَشِيْرٌ ۝٢ وَّاَنِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ

او زیرے ورکوونکے یم | او دا چه | بخښنه وغواړئ | دَ خپل رب نه | بیا | توبه وکړئ | دَ هغه په حضور کښے

او تاسو ته زیرے ورکوونکے یم، او دا چه دَ خپل رب نه بخښنه غواړئ، بیا هغهٔ ته ځان رجوع سائئ

يُمَتِّعْكُمْ مَّتَاعًا حَسَنًا اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى وَّيُؤْتِ

هغه به درکړی تاسو ته | سامان (دَ ژوند) | (ډیر) ښه | یو مقرر وخت پورے | او | ورکړی به

هغه به درله (دَ ژوندون) ښکلے ساز و سامان تر یو مقرر وخته درکوی او (په آخرت کښے)

كُلَّ ذِيْ فَضْلٍ فَضْلَهٗ ؕ وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنِّيْٓ اَخَافُ

هر | خاوند دَ بزرگئ ته | دَ هغهٔ بزرگی | او که چرے تاسو مخ واړوئ | نو بیشکه زه | ویریږم

زیات ښه عمل کوونکو ته به زیات ثواب ورکړی، او که چرے تاسو (دَ الله تعالیٰ نه) مخ واړوئ نو بیشکه

عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيْرٍ ۝٣ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ ۚ وَهُوَ

په تاسو | دَ یوے لوئے ورځے دَ عذاب نه | هم دَ الله طرف ته | تاسو له واپس تلل دی | او هغه

زه په تاسو باندے دَ یوے لوئے ورځے دَ عذاب نه ویریږم. هم دَ الله تعالیٰ طرف ته ستاسو واپسی ده، او هغه

عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۝٤ اَلَآ اِنَّهُمْ يَثْنُوْنَ صُدُوْرَهُمْ

په هر څیز باندے | قادر دے | واوره! | بیشکه دوی | راغبرگوی | خپلے سینے

په هر څهٔ پوره پوره قدرت لری. واوره! دوی خپلے سینے تاووی چه دَ الله تعالیٰ

لِيَسْتَخْفُوْا مِنْهُ ؕ اَلَا حِيْنَ يَسْتَغْشُوْنَ ثِيَابَهُمْ ۙ يَعْلَمُ

چه پټ شی دوی | له هغهٔ نه | واوره! | څهٔ وخت | چه دوی اغوندی | جامے خپلے | (الله) پوهیږی

نه پټ شی. واوره! چه دوی څهٔ وخت په ځان جامے راواچوی نو الله تعالیٰ ته هغه

مَا يُسِرُّوْنَ وَمَا يُعْلِنُوْنَ ۚ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ۝٥

په هغه څهٔ | چه دوی ئے پټوی | او په هغه څهٔ | چه ښکاره کوی ئے دوی | بیشکه هغه | پوهیږی | په رازونو | دَ سینو

هر څهٔ معلوم دی کوم چه دوی پټوی او کوم چه ښکاروی هغه دَ زړونو په رازونو (هم) ښهٔ خبردار دے.

الجزء ۱۲

وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِى الْاَرْضِ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ

ونهٔ دے هیڅ | تلونکے (ساه دار) | په زمکه کښے | مګر | په الله ده | روزی دَ هغے | او پيژنی

او دَ زمکے په مخ تلونکے هیڅ جاندار داسے نشته چه دَ هغهٔ روزی دَ الله تعالیٰ په ذمه نهٔ دی، او هغهٔ ته

مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا ؕ كُلٌّ فِىْ كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ ۝٦ وَهُوَ

دَ دهٔ تيكاڅنړه | او دَ دهٔ دَ ساتنے ځائے | هرڅهٔ | په كتاب | روښانه كښے دى | او هم هغه دے

دَ هر يو تن دَ زيانے او دَ لړے استوګنے ځائے معلوم دے دا هرڅهٔ په يو واضحه كتاب كښے درج دى او الله تعالیٰ

الَّذِىْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِىْ سِتَّةِ اَيَّامٍ وَّكَانَ عَرْشُهٗ

چا چه | پيدا كړل | آسمانونه | او زمكه | په شپږو ورځو كښے | او ؤو | دَ هغهٔ عرش

هغه ذات دے چه آسمانونه او مزكه ئے په شپږ د ورځو كښے پيدا كړل ، او دَ هغهٔ عرش (حكومت)

عَلَى الْمَآءِ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ؕ وَلَئِنْ قُلْتَ

په اُوبو باند | چه وُ آزمائی تاسو | چه څوك له تاسو نه | ډير ښهٔ دے | په عمل كښے | او كهٔ چرے | ته وُوائے

په اُوبو قائم وو چه ستاسو ازميښت وكړی چه څوك دركښے دَ عمل په لحاظ ډير ښهٔ دے او (اے پيغمبره!) كه ته ورته

اِنَّكُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ مِنْۢ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُوْلَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا

چه خامخا به تاسو راوُچتولے شئ | پس له مرګ نه | نو ضرور به وُوائی | هغه خلق | چه كافران دى

ووائے چه تاسو به دَ مرګ نه پس بيا راژوندی كيږئ ، نو كافران به خامخا ووائی چه

اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ۝٧ وَلَئِنْ اَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ

نهٔ دے | دا | مګر | جادو دے | ښكاره | او كهٔ چرے | وروستو كړو مونږ | له دوی نه | عذاب

دا خو ښركند جادو دے . او كهٔ چرے مونږ له دوی نه تر يو مودے عذاب

اِلٰٓى اُمَّةٍ مَّعْدُوْدَةٍ لَّيَقُوْلُنَّ مَا يَحْبِسُهٗ ؕ اَلَا يَوْمَ

تر يوے مودے | شميرلے شوے | نو ضرور به ووائی دا خلق | څهٔ څيز | منع كړو دا | واوُره! | په كوم ورځ چه

وروستو كړو ، نو دوی وائی چه آخر څهٔ څيز (دا عذاب) منع كړو ، واوره چه په كوم

يَاْتِيْهِمْ لَيْسَ مَصْرُوْفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَّا

راشی په دوی باندِ هغه (عذاب) | نهٔ | به شی واپس كولے | له دوی نه | او راګير به كړی | دوی | (عذاب)

ورځ (عذاب) راشی نو له دوی نه به بيرته نهٔ شی ګرځولے ، او هغه عذاب به ترے نه راتاؤ شی

ع ۱ كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ۝٨ وَلَئِنْ اَذَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً

په كوم پورے چه دوی | توقے كولے | او كهٔ چرے | وُڅكوؤ مونږ | بنيادم ته | دَ خپل طرف نه | رحمت

په كوم پورے چه به دوی توقے كولے او كهٔ مونږ يو بنيادم ته دَ يو نعمت خوند ور كړو

ثُمَّ نَزَعْنٰهَا مِنْهُ ۚ اِنَّهٗ لَيَـُٔوْسٌ كَفُوْرٌ ۝٩ وَلَئِنْ اَذَقْنٰهُ

بيا | مونږ واپس واخلو هغه | له هغه نه | بيشكه هغه (شی) | نا اُميده | ناشكره | او كهٔ چرے | مونږ وُڅكوو هغهٔ ته

او بيا ئے ترے نه واپس واخلو نو هغه نا اُميده او ناشكره شی ، او كهٔ چرے مونږ هغهٔ ته دَ څهٔ

نَعۡمَآءَ بَعۡدَ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُ لَيَقُوۡلَنَّ ذَهَبَ السَّيِّاٰتُ عَنِّىۡ

ارام | پس | دَ تکليف نه | چه رسيدلې وي ده ته | نو ضرور به وائي | لاړل | تکليفونه

تکليف رسولو نه پس دَ نعمت مزه وڅکوو ، نو وائي چه تولے سختيانے له مانه (هميشه دَ پاره) لرے شوے

اِنَّهٗ لَفَرِحٌ فَخُوۡرٌ ﴿١٠﴾ اِلَّا الَّذِيۡنَ صَبَرُوۡا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ

بيشکه هغه | ډير خوشحاله | فخر کوونکے دے | مګر | کوم خلق چه | صبر وکړو | او عملونه وکړو | نيک

نو (په دا سے حال کښے) ډير غاوره او فخر کوونکے وي ۔ مګر هغه خلق چه صبر کوي ، او نيک کارونه کوي

اُولٰٓئِكَ لَهُمۡ مَّغۡفِرَةٌ وَّاَجۡرٌ كَبِيۡرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌۢ بَعۡضَ مَا

هم دا خلق دي | چه دوی ح پاره | بخښنه ده | او اجر | ډير لوئے | نو شايد چه ته | پريښودونکے يې | څه هغه

دَ هغوی دَ پاره بخښنه هم ده او لوئے اجر هم دے ۔ نو (دوی په دے اُميد کښے دي چه) شايد چه ته دَ (الله

يُوۡحٰٓى اِلَيۡكَ وَضَآئِقٌۢ بِهٖ صَدۡرُكَ اَنۡ يَّقُوۡلُوۡا لَوۡلَآ

چه وحی ئے کولے شي | تا ته | او تنګيږي | په هغے | ستا سينه | چه | وائي دوی | ولے نه

دَ) وحی نه څه برخه (دَ دوی دَ خاطره پريږدې) او ستا زړه په دے تنګيږي چه دوی وائي چه په ده بانډے

اُنۡزِلَ عَلَيۡهِ كَنۡزٌ اَوۡ جَآءَ مَعَهٗ مَلَكٌ ؕ اِنَّمَآ اَنۡتَ نَذِيۡرٌ ؕ

شوه نازله | په ده بانډے | خزانه | يا ولے رانغله | ده سره | فرښته | بيشکه | چه ته | ډيرونکے يې

خزانه ولے راکوزه نه شوه ، يا دا چه يوه فرښته ورسره ولے رانغله ، ته خو بس ډيرونکے يې او

وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَىۡءٍ وَّكِيۡلٌ ؕ ﴿١٢﴾ اَمۡ يَقُوۡلُوۡنَ افۡتَرٰٮهُ ؕ قُلۡ

او الله | په هر څيز بانډے | نګهبان دے | يا | دوی وائي | چه ده له ځانه جوړ کړے دے | ووايه

(وړاندې) الله تعالیٰ دَ هر څيز کارساز دے ۔ آيا (دا خلق) وائي چه (قرآن) ده دَ ځان نه جوړ کړے دے ۔ ووايه

فَاۡتُوۡا بِعَشۡرِ سُوَرٍ مِّثۡلِهٖ مُفۡتَرَيٰتٍ وَّادۡعُوۡا مَنِ اسۡتَطَعۡتُمۡ

پس راوړئ تاسو | لس | سورتونه | په شان دَ دے | له ځان نه جوړ شوي | او راوبلئ | څوک چه رابللے شئ

چه ښه ده نو دَ دے غوندې (يو) لس سورتونه تاسو هم په دروغه (جوړ کړئ او) راوړئ او دَ الله تعالیٰ نه سوا

مِّنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ اِنۡ كُنۡتُمۡ صٰدِقِيۡنَ ﴿١٣﴾ فَاِلَّمۡ يَسۡتَجِيۡبُوۡا لَكُمۡ فَاعۡلَمُوۡٓا

سوا | دَ الله نه | که چرے تاسو يئ | رښتينی | پس که چرے دوی جواب درنه کړے شي | تاسو ته | نو پوهه شئ

چه په چا مو وس برکيږي هغه راوبلئ که تاسو رښتيني يئ ۔ نو که دوی دا کار ونه کړے شي نو يقين وکړئ

اَنَّمَآ اُنۡزِلَ بِعِلۡمِ اللّٰهِ وَاَنۡ لَّآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ فَهَلۡ اَنۡتُمۡ

چه هغه خو | نازل شوے دے | په علم دَ الله | او دا چه | نشته دے بل معبود | سوا دَ هغه نه | پس آيا | تاسو

چه دا (کتاب) دَ الله په علم (او په قدرت) راغلے دے او دا چه بے دَ الله نه بل معبود نشته نو آيا تاسو (اوس هم)

مُّسۡلِمُوۡنَ ﴿١٤﴾ مَنۡ كَانَ يُرِيۡدُ الۡحَيٰوةَ الدُّنۡيَا وَزِيۡنَتَهَا نُوَفِّ

مسلمانان يئ | څوک چه | غواړي | ژوندون | دَ دُنيا | او دَ دے زينت | نو مونږ پوره ورکوو

نه مسلمانيږئ؟ څوک چه دَ دنيا ژوند او دَ دے رونق غواړي ، نو مونږ ورته دَ

إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ⑮ أُولَٰٓئِكَ

دوی ته | (بدله) دَ عملونو دَ دوی | په دنیا کښې | او دوی ته | په دے دنیا کښې | کم نهٔ شی ورکولے ۔ | دا هٔ له

هغوی عملونه هم په دے دنیا کښې ورپوره کړو او هغوی په دنیا کښې په نقصان کښې نهٔ شی ساتلے، هم داخلق

الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا

هغه خلق دی | چه نشته دے | دوی له | په آخرت کښې | سوا دَ اور نه | او برباد شول | څهٔ چه دوی وکړل | په دے کښې

دی دَ کومو دَ پاره چه په آخرت کښې دَ دوزخ دَ اور نه سوا بل څهٔ نشته او کوم نیک کارونه چه دوی په دنیا کښې

وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ⑯ أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ

او باطل دی | څهٔ چه | دوی | کول | آیا څوک چه وی | په یو (واضح) دلیل باندِ | دَ خپل رب دَ طرف نه

کړی وو ټول ضائع شول او څهٔ چه دوی کول ټول برباد شول ۔ نو آیا څوک چه دَ خپل رب په واضحه لاره باندِ قائم وی

وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا

او لولی دے لره | یو ګواه | دَ هغهٔ له طرف نه | او دَ دهٔ نه وړاندِ (ګواه وی) | کتاب | دَ موسیٰ | چه پیشوا

او دهٔ سره په دے قرآن کښې (معجزانه) شهادت هم وی او له دے نه وړاندِ دَ موسیٰ علیه السلام کتاب دَ دهٔ پیشوا

وَرَحْمَةً ۚ أُولَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ

او رحمت وو | هم دا خلق | ایمان راوړی | په دے | او څوک چه | انکار وکړی | دَ دے | له فرقو نه

او دهٔ دَ پاره وجه دَ رحمت وه، هم دا خلق په دے (قرآن) باندِ ایمان راوړی او کوم توپے چه دَ دے نه انکار کوی

فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ ۚ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ ۚ إِنَّهُ الْحَقُّ

پس اور | دَ دهٔ دَ وعدے ځائے دے | پس ته مهٔ کیږه | په شک کښې | له دے نه | بیشکه دا (کلام) | حق دے

نو هغوی تیکاؤنړه دوزخ دے نو ته په دے حقله په شک شبهه کښې مهٔ پریوځه، بیشکه دا قرآن ستا دَ رب

مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ⑰ وَمَنْ أَظْلَمُ

ستا دَ رب له طرف نه | او لیکن | اکثر خلق | ایمان نهٔ راوړی | او څوک | زیات ظالم دے

له طرف نه برحق دے خو اکثر خلق په دے ایمان نهٔ راوړی ۔ او له هغه چا نه زیات ظالم

مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۚ أُولَٰٓئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ

له هغه چا نه | چه تړی | په الله باندِ | دروغ | هم دغه کسان | به پیش کولے شی | دَ خپل رب په وړاندِ

څوک دے چه په الله تعالیٰ باندِ دروغ وتړی ، دا سے خلق به خپل رب ته پیش کولے شی،

وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰٓؤُلَآءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ أَلَا

او وائی به | ګواهان | (چه) هم دا خلق دی | کوم چه | دروغ وویل | په خپل رب باندِ | واوره!

او ګواهان به پرے شهادت ورکوی چه دا هغه خلق دی چه په خپل رب ئے دروغ تړلی وو، واوره!

لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ⑱ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ

لعنت دے | دَ الله | په ظالمانو باندِ | کوم چه | منع کوی (خلق) | دَ لارے نه | دَ الله

چه په ظالمانو دَ الله تعالیٰ لعنت وریږی ۔ په هغه چا چه دَ الله تعالیٰ دَ لارے نه نور خلق منع کوی

وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كٰفِرُونَ ⑲ أُولٰٓئِكَ لَمْ يَكُونُوا

او لټوی په هغې کښې | عیب | او دوی | دَ آخرت نه | منکر دی | دا خلق | دا سے نهٔ وو

او په هغې کښې کږلیچ پیدا کوی او دَ آخرت هم منکر دی ۔ دوی (الله تعالیٰ) په مزکه

مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللّٰهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ

چه عاجزه کولے ئې شوے (الله) | په زمکه کښې | او نهٔ وو | دوی دَپاره | دَ الله نه سوا | څوک مددګار

عاجزه کولے نهٔ شی او دَ الله تعالیٰ په مقابله کښې څوک ئې مددګار هم نشته

يُضٰعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ ۚ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا

دوچند به کړے شی | دوی دَپاره | عذاب | نهٔ وو دوی (داسے) | چه دوی طاقت لرلے | دَ آورېدو | او نهٔ وو دوی

اوس به ورله یو په دوه سزا ورکولے شی (ولے چه) نهٔ دوی (حقه خبره) آورېدے شوه او نهٔ

يُبْصِرُونَ ⑳ أُولٰٓئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوٓا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ

چه کتلے ئې شوے | هم دا خلق دی | کوم چه | نقصان وکړو | دَ خپلو ځانونو | او ورک شول | له دوی نه

دوی (تبیغه لارهٔ) کتلے شوه ۔ دا هغه خلق دی چه خپل ځانونه ئې تاوانی کړل او تن ترے نه تول جوړ

مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ㉑ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ㉒

هغه څهٔ چه دوی به تړل | هیڅ شک نشته | چه دوی | په آخرت کښې | نقصان موندونکی دی.

کړی معبودان ورک شول او لازمی خبره دا چه دوی به په آخرت کښې دَ ټولو نه زیات تاوانیان دی.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَأَخْبَتُوٓا إِلٰى رَبِّهِمْ

بیشکه | کوم خلق چه | ایمان راوړو | او عمل ئې وکړو | نیک | او عاجزی ئې وکړه | دَ خپل رب په وړاندې

بیشکه چا چه ایمان راوړو او نیک کارونه ئې وکړل او دَ خپل رب په وړاندې ئې عاجزی وکړه

أُولٰٓئِكَ أَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِيهَا خٰلِدُونَ ㉓ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ

هم دا خلق | جنتیان دی | دوی به | په دے کښې | همیشه وی | مثال | دَ دواړو ډلو دے

هم دغه خلق جنتیان دی دوی به په جنت کښې همیشه وُسیږی. دَ دے دواړو ډلو حالت

كَالْأَعْمٰى وَالْأَصَمِّ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ ۚ هَلْ يَسْتَوِيٰنِ مَثَلًا ۚ

په شان دَ ړوند | او د کوڼ | او دَ کتونکی | او دَ آورېدونکی | آیا | دواړه برابر دی | په مثال کښې

داسے دے که (یو خو) ړوند کوڼ (وی) او (بل) لیدونکے او آورېدونکے (وی) آیا دا دواړه برابر کیدے شی

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ㉔ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلٰى قَوْمِهٖٓ ۚ إِنِّي لَكُمْ

آیا نصیحت نهٔ اخلئ تاسو | او بیشکه | مونږ لیږلے وو | نوح | خپل قوم ته | چه بیشکه زهٔ تاسو دَپاره

نو آیا تاسو غور نهٔ کوئ ؟ او بیشکه مونږ نوح علیه السلام دَ دهٔ دَ قوم طرف ته ولیږلو (هغهٔ ووئیل) چه زهٔ

نَذِيرٌ مُّبِينٌ ㉕ أَنْ لَّا تَعْبُدُوٓا إِلَّا اللّٰهَ ۖ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ

ویرونکے یم | ښکاره | (او دا) چه تاسو عبادت مهٔ کوئ | سوا دَ الله نه | بیشکه زهٔ ویرېږم | په تاسو باندې

تاسو زهٔ دَ الله دَ نافرمانئ نه) صفا صفا ویرونکے یم او دا چه دَ الله نه سوا دَ بل چا عبادت مهٔ کوئ، ما سره اندېښنه ده چه په

عَذَابَ يَوْمٍ اَلِيْمٍ ۝٢٦ فَقَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖ
دَعذاب | دَ ورځې | درد ورکوونکې | پس ووئیل | هغې سردارانو | چه کافران وُو | دَ دهٔ له قوم نه
تاسو باندِ یوه ورځ درد ناک عذاب راشي ـ نو دَ هغهٔ دَ قوم سردارانو چه کافران وُو جواب ورکړو

مَا نَرٰىكَ اِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرٰىكَ اتَّبَعَكَ
نهٔ وینو مونږ تا (څهٔ نور) | مګر انسان | په شان زمونږ | او نهٔ | وینو مونږ تا | چه پیروی کړې وی ستا چا
چه مونږ ته خو ته بس دَ ځان غوندِ یو بنیادم ښکارې او مونږ دا ګورو چه ستا پیروی په مونږ کښې

اِلَّا الَّذِيْنَ هُمْ اَرَاذِلُنَا بَادِيَ الرَّاْيِ ۚ وَمَا نَرٰى لَكُمْ عَلَيْنَا
سوا دَ هغو خلقو نه | چه ذلیل دی په مونږ کښې | په سرسری رائې سره | او مونږ نهٔ وینو | تاسو ځې پاره | په خپل ځان
هم رذیلانو خلقو اختیار کړې ده چه دَ سرسری عقل خاوندان دی او مونږ په تاسو کښې هیڅ خبره

مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كٰذِبِيْنَ ۝٢٧ قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ
څهٔ فضیلت | بلکه | مونږ خو خیال کوو په تاسو | دَ دروغژن | هغهٔ ووئیل | اے زما قومه ! | تاسو خو وګورئ
هم (دَ ځان نه) زیاتی نهٔ وینو بلکه ګمان کوؤ چه تاسو دروغژن یئ (نوح ؑ) ووئیل اے زما قومه ! دا خو وښایئ

اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَاٰتٰىنِيْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهٖ
که چرې | زهٔ یم | په واضح دلیل باندِ | دَ خپل رب دَ طرف نه | او راکړې هغهٔ ماته | رحمت (نبوت) | له خپل طرف نه
چه که زهٔ دَ خپل رب دَ طرف نه په یو ښکاره دلیل والا یم او هغهٔ دَ خپل طرف نه په ما باندِ خپل رحمت کړې

فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ ؕ اَنُلْزِمُكُمُوْهَا وَاَنْتُمْ لَهَا كٰرِهُوْنَ ۝٢٨
بیا هغه (دلیل) ښکاره نهٔ شی | تاسو ته | آیا مونږ هغه په تاسو په زور ومنو | او تاسو | هغه | نهٔ خوښوئ
دے خو هغه (رحمت) تاسو ته نهٔ ښکاری نو آیا مونږ هغه په تاسو په زور منلے شو سره دَ دې چه هغه تاسو نهٔ خوښوئ

وَيٰقَوْمِ لَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا ؕ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ
او اے زما قومه ! | زهٔ نهٔ غواړم له تاسو نه | په دے | (څهٔ) مال | نهٔ دے | اجر زما | مګر صرف | په الله
او اے زما قومه ! زهٔ په دې (تبلیغ باندِ) تاسو نه هیڅ مال نهٔ غواړم، زما اجر خو صرف دَ الله تعالیٰ په ذمه دے

وَمَآ اَنَا بِطَارِدِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ؕ اِنَّهُمْ مُّلٰقُوْا رَبِّهِمْ
او نهٔ یم زهٔ | شړونکې | دَ هغو خلقو | چه ایمان ئې راوړې دے | بیشکه دوی | ملاقات کوونکی دی | خپل رب سره
او کوم خلقو چه ایمان راوړې دے زهٔ هغوی دَ خپل ځان نه شړلے نهٔ شم هغوی دَ خپل رب سره ملاقات کوونکی دی

وَلٰكِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُوْنَ ۝٢٩ وَيٰقَوْمِ مَنْ يَّنْصُرُنِيْ
لیکن زهٔ | وینم تاسو | داسے قوم | چه تاسو جهالت کوئ | او اے زما قومه ! | څوک به مدد وکړی زما
بلکه زهٔ خو دا ګورم چه تاسو په جهالت کښې پراته یئ ـ او اے زما قومه ! څوک به دَ الله تعالیٰ په مقابله

مِنَ اللّٰهِ اِنْ طَرَدْتُّهُمْ ؕ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ۝٣٠ وَلَآ اَقُوْلُ لَكُمْ عِنْدِيْ
دَ الله په مقابله کښې | که چرې | زهٔ دوی وُشړم | نو آیا تاسو غور نهٔ کوئ ؟ | او زهٔ دا نهٔ وایم | تاسو ته | چه ما سره
کښې زما امداد وُکړی که زهٔ دوی وُشړم نو آیا تاسو غور نهٔ کوئ ؟ او نهٔ زهٔ تاسو ته دا وایم چه ما سره

خَزَآئِنُ اللّٰهِ وَلَآ اَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَآ اَقُوْلُ اِنِّىْ مَلَكٌ وَّ

خزانې دي | دَ الله | او نهٔ (داچه) | زهٔ عالم يم | په غيبو باندې | او نهٔ | زهٔ دا وايم | چه زهٔ | فرښته يم | او

دَ الله تعالىٰ خزانې دي او نهٔ دا وايم چه دَ غيبو علم لرم ، او نهٔ دا دعوىٰ لرم چه زهٔ فرښته يم

لَآ اَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ تَزْدَرِىْٓ اَعْيُنُكُمْ لَنْ يُّؤْتِيَهُمُ اللّٰهُ خَيْرًا

نهٔ زهٔ وايم | هغه کسانو ته چه | سپک ګوري ورته | سترګې ستاسو | چه هرګز به نهٔ ورکوي دوئ ته | الله | څهٔ نعمت

نهٔ دَ هغه کسانو په حقله چه تاسو ورته دَ حقارت په نظر ګورئ دا وايم چه الله تعالىٰ به ورله هيڅ خير نهٔ ورکوي

اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا فِىْٓ اَنْفُسِهِمْ ۚ اِنِّىْٓ اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۳۱﴾

الله | ښهٔ پوهه دے | په هغه څهٔ | چه دَ دوي په زړونو کښې دي | بيشکه زهٔ | په هغه وخت | به له ظالمانو نه يم

الله تعالىٰ دَ هغوي دَ زړونو په حال ښهٔ خبر دے ، کهٔ زهٔ داسې ووايم نو په ظالمانو کښې به شمېر شم۔

قَالُوْا يٰنُوْحُ قَدْ جَادَلْتَنَا فَاَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَاْتِنَا

دوي ووئيل | اے نوحؑ ! | تا جګړه وکړه موږ سره | پس ډيره وکړه تا | موږ سره جګړه | پس ته راوله موږ ته

هغوي ورته ووئيل اے نوحؑ ! تا موږ سره بحث وکړو او ډير زيات بحث دې وکړو اوس بس هغه څيز

بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿۳۲﴾ قَالَ اِنَّمَا يَاْتِيْكُمْ

هغه څهٔ چه وعدے کوے ته موږ سره | کهٔ چرے ته يئے | له رښتيا ويونکو نه | هغه ووئيل | بيشکه چه رابه ولي تاسو ته

راوله دَ کوم نه چه ته موږ هميشه ويروے کهٔ ته د رښتينې يئے ؟ (نوحؑ ورته) ووئيل چه هغه خو به الله تعالىٰ

بِهِ اللّٰهُ اِنْ شَآءَ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿۳۳﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِىْٓ

هغه | الله | کهٔ چرے وغواړي | او نهٔ | يئ تاسو | عاجزه کوونکي | او نهٔ به فائده درکوي تاسو ته | زما نصيحت

بخپله په تاسو راولي کهٔ وغواړي او تاسو هغه عاجزه کولے نهٔ شئ او زما نصيحت به تاسو ته هيڅ فائده

اِنْ اَرَدْتُّ اَنْ اَنْصَحَ لَكُمْ اِنْ كَانَ اللّٰهُ يُرِيْدُ اَنْ يُّغْوِيَكُمْ ۭ هُوَ

کهٔ چرے زهٔ وغواړم | چه | زهٔ نصيحت وکړم | تاسو ته | کهٔ چرے وغواړي الله | چه بے لارے کړي تاسو | هم دے

درنهٔ کړي کهٔ چرے زهٔ تاسو ته نصيحت کول وغواړم هر کله چه الله تعالىٰ ته ستاسو ګمراهي منظوره وي هغه

رَبُّكُمْ ۣ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿۳۴﴾ اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۭ

رب دے ستاسو | او دَ دهٔ طرف ته | به تاسو واپس کيږئ | آيا دوي وائي | چه له ځانه جوړ کړے دے دهٔ (قرآن)

ستاسو رب دے او هم هغهٔ ته به تاسو ټول واپس کيږئ ۔ آيا دوي داوائي چه دهٔ دا (قرآن) په دروغه جوړ کړے

قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَعَلَىَّ اِجْرَامِىْ وَاَنَا بَرِىْٓءٌ مِّمَّا

ووايه | کهٔ چرے ما له ځانه دا جوړ کړے وي | نو هم په ما دے | زما جرم (ګناه) | او زهٔ بيزاره يم | له هغه څهٔ نه

دے؟ ورته ووايه چه کهٔ ما دَ ځانه جوړ کړے وي نو دَ دے جرم به په ما وي او کوم جرمونه چه تاسو کوئ نو زهٔ دَ

تُجْرِمُوْنَ ﴿۳۵﴾ ع وَاُوْحِىَ اِلٰى نُوْحٍ اَنَّهٗ لَنْ يُّؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ ع ۱۱ ۳

چه تاسو جرم کوئ | او وحي وکړے شوه | دَ نوحؑ طرف ته | چه بيشکه | هيڅ کله به ايمان نهٔ راوړي | ستا دَ قوم نه

هغې نه بري يم او نوح عليه السلام ته وحي وکړے شوه چه ستا په قوم کښې چا چه ايمان راوړو هغهٔ راوړو اوس

اِلَّا مَنْ قَدْ اٰمَنَ فَلَا تَبْتَىِٕسْ بِمَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٦﴾
سوا | دَهغه چانه | چه ايمان ئې راوړے دے | پس ته غم مه کوه | په وجه دَهغه څه | چه دوی ئې کوی
پيکښې بل هيڅوک ايمان نه راوړی ، نو ته دَ دوی په کارونو هيڅ غم مه کوه ـ

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِیْ فِی الَّذِيْنَ
او ته جوړه کړه | کشتئ | زمونږ په وړاندِ | او زمونږ په حکم | او مه | کوه خبره ماسره | دَ هغو په باره کښے
او زمونږ په نګرانئ کښے بوه کشتئ جوړه کړه او زمونږ په حکم ئې جوړه کړه او ماسره دَ ظالمانو په حقله

ظَلَمُوْا ۚ اِنَّهُمْ مُّغْرَقُوْنَ ﴿٣٧﴾ وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ ۚ وَكُلَّمَا مَرَّ
چه ظلم ئې کړے دے | بيشکه دوی | غرقيدونکی دی | او جوړولو ده | کشتئ | او هرکله چه به | تيريدل
خبره مه کوه ، دوی به خامخا ډوب بيږی ، او نوح عليه السلام کشتئ جوړوله ، او هرکله چه دَ قوم

عَلَيْهِ مَلَاٌ مِّنْ قَوْمِهٖ سَخِرُوْا مِنْهُ ۗ قَالَ اِنْ تَسْخَرُوْا
دَ هغه په خوا کښے | سرداران | دَ ده دَ قوم | نو توقے به کولے دوی | دَ ده پورے | ده ووئيل | که چرے | تاسو خاندئ
سرداران به ئې په خوا کښے تيريدل نو توقے به ئې ورپورے کولے، نوح عليه السلام ورته ووئيل که تاسو مونږ

مِنَّا فَاِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُوْنَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۙ
مونږ پورے | نو بيشکه مونږ به خاندو | په تاسو پورے | لکه چه | تاسو خاندئ | پس زر به | تاسو ته معلومه شی
پورے ملنډے کوئ نو مونږ به په تاسو پورے خاندو لکه چه تاسو خندا اکانے کوئ ـ ډير زر به درته معلومه شی

مَنْ يَّاْتِيْهِ عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيْمٌ ﴿٣٩﴾
چه په چا راځی | (دهغه) عذاب | چه رسوا به کړی هغه | او نازليږی | په هغه | عذاب | هميشه
چه په چا باندِ شرمونکے عذاب راځی او په چا باندِ دَ هميشه عذاب راکوزيږی ـ

حَتّٰٓى اِذَا جَآءَ اَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّوْرُ ۙ قُلْنَا احْمِلْ فِيْهَا
تردے چه | هرکله راغے | زمونږ حکم | او جوش ووهلو | تنور | (نو) حکم وکړو مونږ | دُخيژوه | په کشتئ کښے
(داخبرے کيدلے) تردے چه زمونږ حکم راغے او دَ مزکے نه اُوبه راوُ وتلے نو مونږ ورته حکم وُکړو چه په دے کښے

مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَاَهْلَكَ اِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ
دَ هر قسم | جوړے (نر او ماده) | دوه | او خپل کوروالا | سوا دَ هغه چانه | چه ثابت شوے دے په هغه
دَ هر قسم ځناورونه يو يو جوړه يعنی دوه دوه تنه وُخيژوه او دَ خپل کور خلق هم مګر (هغه نه) دَ چا په حقله

الْقَوْلُ وَمَنْ اٰمَنَ ؕ وَمَآ اٰمَنَ مَعَهٗٓ اِلَّا قَلِيْلٌ ﴿٤٠﴾
حکم | او (هغه هم) چه ايمان ئې راوړے دے | او نه وُو ايمان راوړے | ده سره | مګر لږ وکسانو
چه فيصله شوے ده (او هغه خلق (هم پکښے کښينوه) چه ايمان ئې راوړے دے او (نوح) سره ډير کم خلقو ايمان راوړے وو

وَقَالَ ارْكَبُوْا فِيْهَا بِسْمِ اللّٰهِ مَجْرٖىهَا وَمُرْسٰىهَا ؕ اِنَّ رَبِّیْ
او ده ووئيل | (چه) سواره شئ | په دے کښے | دَ الله په نوم سره | په روانيدو دَ دے | او ودريدو دَ دے کښے | بيشکه زما رب
او نوح وفرمائيل په دِے کشتئ کښے سواره شئ دَ دِے روانيدل او وُدريدل دَ الله تعالیٰ په نوم دی بيشکه زما رب

قرأ حفص بفتح الميم وامالة الراء ١٢

لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ

بخښونکے | مهربان دے | او هغه | روانه وه | چه پکښے وو دوئ | په موجونو کښے | په شان د غرونو

بخښونکے مهربان دے اوکشتئ هغوئ لره د غرونو په شان دنګو چپو کښے روان کړل

وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ يَا بُنَيَّ ارْكَب مَّعَنَا

او آواز وکړو | نوح | خپل ځوئ ته | او هغه وو | په غاړه | اے زما ځویه! | سور شه | مونږ سره

او نوح علیه السلام خپل ځوئ ته آواز وکړو او هغه یو اړخ ته ولاړ وو، اے زما ځویه! مونږ سره راسور شه

وَلَا تَكُن مَّعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَآوِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَعْصِمُنِي

او مه کیږه ته | کافرانو سره | هغهٔ ووئیل | زهٔ به پناه واخلم | په یو غر باندِ | هغه به بچ کړی ما

او کافرانو سره مهٔ پاتے کیږه ۔ هغهٔ ووئیل زهٔ به ډیر زر د یو غر پناه واخلم چه ما به د اوبو

مِنَ الْمَاءِ ۚ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَ

(د طوفان) د ډوبونه | نوح ووئیل | هیڅوک بچ کوونکے نشته | نن | د الله د حکم نه | مګر په چا چه | هغه رحم وکړی

نه بچ کړی (نوح) ؤفرمائیل، نن د الله تعالیٰ د عذاب نه څوک بچ کوونکے نشته، مګر په چا چه هغه

وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَا أَرْضُ

او حائله شوه | د دوی په مینځ کښے | چپه | نو هغه شو | له ډوبیدونکو نه | او ووئیلے شو | اے زمکے!

مهربان وی، په دے کښے د دواړو ترمینځه یوه چپه راوُچته شوه نو هغه هم د نورو سره ډوب شو. او حکم وشو چه اے زمکے!

ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَا سَمَاءُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ

ښکته راکاږه | خپلے اوبهٔ | او اے آسمانه! | منع شه | او کمے شوے | اوبهٔ | او پوره شو | کار

خپلے اوبهٔ ښکته راکاږه او اے آسمانه! بس شه نو اوبهٔ کمے شوے او کار پوره کړے شو،

وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ ۖ وَقِيلَ بُعْدًا لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

او ودریدله (کشتئ) | په جودی غر باندِ | او ووئیلے شو | لرے دی (د رحمت نه) | ظالمان خلق.

او کشتئ د جودی په غر باندِ ودریدله او ووئیلے شو چه ظالم قوم د پاره هلاکت دے

وَنَادَىٰ نُوحٌ رَّبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي

او آواز وکړو | نوح | خپل رب ته | پس دهٔ ووئیل | اے زما ربه! | بیشکه | زما ځوئے | زما د کورد والؤ نه دے

او نوح علیه السلام خپل رب ته آواز وکړو او دُئے وئیل چه اے زما ربه! بیشکه زما ځوئے زما کور والؤ کښے شامل دے

وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا نُوحُ

او بیشکه | ستا وعده | رښتینے ده | او ته | د ټولونه ښهٔ فیصله کوونکے یے | ووئیل (الله) | اے نوح

او ستا وعده بالکل رښتینے ده او ته خو د هر یو حاکم د پاسه لوئے حاکم یے ۔ الله ورته ووئیل چه اے نوح

إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ ۖ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ ۖ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا

بیشکه دے | نهٔ دے | ستا د کور والؤ نه | بیشکه د دهٔ | عمل | نیک نهٔ دے | پس سوال مهٔ کوه له ما نه | د هغه

دے ستا د کور په خلقو کښے شامل نهٔ دے، د دهٔ عملونه ښهٔ نهٔ دی نو ته ما نه د داسے څیز سوال مهٔ کوه

لَيۡسَ لَكَ بِهٖ عِلۡمٌ ؕ اِنِّيۡۤ اَعِظُكَ اَنۡ تَكُوۡنَ مِنَ الۡجٰهِلِيۡنَ ﴿۴٦﴾ قَالَ

چه نشته دے | تاته | په هغې باندې | علم | بیشکه زهٔ | نصیحت کوم تاته | چه (نهٔ) شے ته | له جاهلانو نه | دهٔ ووئیل

چه نهٔ پرے نهٔ پوهیږے ، زهٔ در ته نصیحت کوم چه چرے د نادانانو غونډې نهٔ شے ۔ نوح ع ووئیل

رَبِّ اِنِّيۡۤ اَعُوۡذُ بِكَ اَنۡ اَسۡـَٔلَكَ مَا لَيۡسَ لِيۡ بِهٖ

اے زماربه ! | بیشکه زهٔ | ستا پناه غواړم | (له دے نه) چه | سوال وکړم له تا نه | د هغه څۀ | چه نشته دے ما ته | د هغې

چه اے زماربه ! زهٔ په تا سره پناه غواړم چه زهٔ له تا نه داسے څیز وغواړم چه پوهه پرے نهٔ

عِلۡمٌ ؕ وَاِلَّا تَغۡفِرۡ لِيۡ وَتَرۡحَمۡنِيۡۤ اَكُنۡ مِّنَ الۡخٰسِرِيۡنَ ﴿۴٧﴾

علم | او که چرے تهٔ بخښنه ونهٔ کړے ماته | او تهٔ په ما رحم و (نهٔ) کړے | (نو) شم به زهٔ | له نقصان موندونکو نه

یم ، او که تهٔ ما ونهٔ بخښے او په ما رحم ونهٔ کړے نو زهٔ به تاوانی شم ۔

قِيۡلَ يٰـنُوۡحُ اهۡبِطۡ بِسَلٰمٍ مِّنَّا وَبَرَكٰتٍ عَلَيۡكَ وَعَلٰٓى اُمَمٍ

حکم وشو | اے نوح ! | ښکته راشه | په سلامتیا سره | زمونږ له طرفه | او برکتونو سره | په تا باندې | او په هغه امتونو باندې

ورته حکم وشو چه اے نوح ! (اوس) کوزشه ! زمونږ له طرف نه په تا باندې او په هغه امتونو باندې چه تا سره دی

مِّمَّنۡ مَّعَكَ ؕ وَاُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمۡ ثُمَّ يَمَسُّهُمۡ مِّنَّا

د هغه خلقو نه | چه تا سره دی | او څهٔ امتونه | کوموته چه به مونږ زر فائده ورکړو | بیا به هغوی ته ورسیږی | زمونږ له طرفه

سلامتیا او برکت دی ، او داسے امتونه به هم راځی چه مونږ به ورله لږ ورځے عیشونه ورکړو بیا به پرے

عَذَابٌ اَلِيۡمٌ ﴿۴٨﴾ تِلۡكَ مِنۡ اَنۡۢبَآءِ الۡغَيۡبِ نُوۡحِيۡهَاۤ اِلَيۡكَ ۚ

عذاب | دردناک | دا (قول) | خبرونه دی | د غیبو | چه مونږ وحی رالیږو د هغې | تاته

زمونږ د طرف نه دردناک عذاب راشی ۔ (اے پیغمبره !) دا د غیبو خبرونه دی چه مونږ تا ته د وحی په ذریعه رالیږل

مَا كُنۡتَ تَعۡلَمُهَاۤ اَنۡتَ وَلَا قَوۡمُكَ مِنۡ قَبۡلِ هٰذَا ۛؕ فَاصۡبِرۡ ۛؕ اِنَّ

نهٔ تهٔ په هغې باندې پوهیدلے | او نهٔ ستا قوم | له دے نه وړاندې | پس صبر کوه | بیشکه

له دے نه وړاندې نهٔ تا ته معلوم وو او نهٔ ستا قوم ته ، پس صبر کوه ، بیشکه

الۡعَاقِبَةَ لِلۡمُتَّقِيۡنَ ﴿۴٩﴾ ع وَاِلٰى عَادٍ اَخَاهُمۡ هُوۡدًا ؕ قَالَ يٰـقَوۡمِ

ښهٔ انجام خو | د پرهیزګارو دے | او د عاد طرف ته (مونږ ولیږلو) | د دوی ورور | هود | دهٔ ووئیل | اے زما قومه !

ښهٔ انجام خو هم د پرهیزګارو دے ۔ او قوم د عاد طرف ته مو د دوی ورور هود (ولیږلو) دهٔ ووئیل اے زما قومه !

اعۡبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمۡ مِّنۡ اِلٰهٍ غَيۡرُهٗ ؕ اِنۡ اَنۡتُمۡ اِلَّا

عبادت کوئی د الله | (چه) نشته دے تاسو ته | هیڅ یو معبود | سوا له دهٔ نه | نهٔ یئی تاسو | مګر صرف

تاسو د الله تعالیٰ عبادت کوئی د هغهٔ نه بغیر ستاسو بل معبود نشته ، تاسو خو صرف دروغ

مُفۡتَرُوۡنَ ﴿۵٠﴾ يٰـقَوۡمِ لَاۤ اَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ اَجۡرًا ؕ اِنۡ اَجۡرِيَ

له ځانه نه جوړے کوونکی | اے زما قومه ! | زهٔ نهٔ غواړم له تاسو نه | په دے | (څهٔ) اجر | نهٔ دے | زما اجر

تړلی دی ۔ اے زما قومه ! زهٔ تاسو نه په دے (تبلیغ) باندې هیڅ بدله نهٔ غواړم زما بدله خو

معانقة ۹ الوقف علی فاصبر احسن والابتداء

ع ۴

إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَا قَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ

مګر | په هغه ذات کوم چه | زهٔ پیدا کړم | پس آیا تاسو عقل نهٔ لرئ | او اے زما قومه! | تاسو بخښنه غواړئ | د خپل رب نه

د هغه ذات په ذمه ده چه زهٔ ئے پیدا کړے یم نو آیا تاسو د عقل نه کار نهٔ اخلئ . او اے زما قومه! د خپل رب نه بخښنه غواړئ

ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً

بیا رجوع کوئ | هغهٔ طرف ته | هغه به راولیږی | آسمان (نه) | په تاسو باندې | په شیبو شیبو باران | او زیات به کړی | طاقت

بیا هغهٔ ته توجه کوئ نو هغه به په تاسو باندې په شیبو شیبو باران ووروی، او تاسو له به د ډیرے طاقت سره

إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يَا هُودُ مَا جِئْتَنَا

ستا په موجوده طاقت کښے | او مخ مهٔ اړوئ تاسو | ګناهګاران شوی | دوی ووئیل | اے هوده! | نهٔ دے راوړے تا مونږ ته

نور زیات طاقت درکړی او (د حق نه) مخ نه مه اړوئ چه مجرمان به شئ . دوی جواب درکړو چه اے هوده! تا خو مونږ ته

بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ

څهٔ دلیل | او مونږ نهٔ یو | پریښودونکی | خپل معبودان | په خبره ستا | او نهٔ یو مونږ په تا

څهٔ واضح دلیل نهٔ دے راوړے، او مونږ خپل معبودان ستا په وینا پریښودے نهٔ شو، او نهٔ مونږ په تا ایمان

بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾ إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ ۗ

ایمان راوړونکی | نهٔ وایو مونږ | مګر (دا چه) رسولے دے تا ته | څنے معبودانو زمونږ | څهٔ ضرر

راوړونکی یو . مونږ خو صرف دا وایو چه زمونږ یو معبود تهٔ په دے مصیبت اخته کړے یے .

قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾

ده ووئیل | بیشکه زهٔ ګواه کوم | الله | او تاسو هم ګواه شئ | چه زهٔ | ویزار یم | له هغه څه نه | چه تاسوئے شریکوئ

هود ووئیل چه بیشکه زهٔ الله تعالیٰ ګواه کوم او تاسو هم ګواهان وسیږئ چه زهٔ د ستاسو شرک نه ویزار یم

مِنْ دُونِهِ ۖ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنْظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ

د هغهٔ نه سوا | پس تدبیر وکړئ زما خلاف تاسو | ټول | بیا | مهلت مهٔ راکوئ ما ته | ما خو | توکل وکړو

د الله تعالیٰ نه علاوه تاسو ټول ما ته فریبونه جوړ کړئ او بیا ما ته مهلت مهٔ راکوئ . زما په الله تعالیٰ باندې

عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ ۚ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ

په الله باندې | چه زما رب دے | او ستاسو (هم) رب دے | نشته څهٔ (ساه دار په زمکه) تلونکے | مګر هغهٔ | نیوونکے دے

توکل دے چه زما هم رب دے او ستاسو هم رب دے، دا سے هیڅ یو ژوندے نشته چه د هغهٔ تندے د الله تعالیٰ

بِنَاصِيَتِهَا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا

تندے د هغهٔ | بیشکه | زما رب | په نیغه لاره باندې دے | پس که چرے تاسو مخ واړوئ

په قبضه کښے نهٔ وی، بیشکه زما رب (د حق وانصاف) په نیغه لاره باندې دے . او کهٔ تاسو مخ اړوئ

فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ ۚ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي

نو ما درسولے دے تاسو ته | (هغه پیغام) چه رالیږلے شوے یم زهٔ په هغے | تاسو ته | او ستاسو جانشین به کړی | زما رب

نو ما یقینًا هر هغه پیغام تاسو ته دررسولے دے په کوم سره چه زهٔ تاسو ته رالیږلے شوے یم او زما رب به ستاسو په

قَوْمًا غَيْرَكُمْ ۚ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْـًٔا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
یو (بل) قوم | تاسو نه علاوه | او تاسو به نقصان ونه رسوئ شئ هغه ته | د هیڅ څیز | بیشکه زما رب | د هر څیز
ځائے یو بل قوم آباد کړی او تاسو به هغه ته هیڅ نقصان رسولے نه شئ ، زما رب د هر څیز نګهبان

حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا
نګران دے | او هر کله چه راغے | زمونږ حکم | نو خلاصے ورکړو مونږ | هود ته | او هغو خلقو ته | چه ایمان ئے راوړے وو
دے ۔ او څهٔ وخت چه زمونږ حکم راورسید و نو مونږ هود علیه السلام او د هغهٔ ایماندار ملګری په خپله

مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنَاهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ
د دهٔ سره | په خپل رحمت | او مونږ خلاصے ورکړو دوی ته | له سخت عذاب نه | او دا دے
مهربانئ بچ کړل ۔ او هغوی مو د ډیر سخت عذاب نه بچ کړل ۔ او دغه قوم د

عَادٌ ۖ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا
(قوم د) عاد | کوم چه انکار وکړو | د آیتونو | د رب خپل | او نافرمانی ئے وکړه | د هغهٔ د رسولانو | او پیروی ئے وکړه
عاد وو ، چه د خپل رب د نخښنو نه ئے انکار وکړو او د هغهٔ د پیغمبرانو نافرمانی ئے وکړه او د هر ظالم

أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً
د حکم | د هر سرکش | جګړه مار | او ولګولے شو دوی پسے | په دے دنیا کښے (هم) | لعنت
او سرکش د حکم پیروی ئے وکړه ۔ آخر دا چه په دے دنیا کښے هم لعنت ورپسے شو ، او د

وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ
او | په ورځ د قیامت (هم) ، | واورئ ! | بیشکه | قوم د عاد | انکار وکړو | د خپل رب | واورئ ! | لعنت دِ وی په عاد
قیامت په ورځ به هم ورپسے وی ، یاد ساتئ چه د عاد قوم د خپل رب نه منکر شو ، خبر شئ چه د هود قوم عاد د د

قَوْمِ هُودٍ ﴿٦٠﴾ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا ۚ قَالَ يَا قَوْمِ
چه قوم د هود وو | او (قوم د) ثمود طرف ته | (مونږ ولیږلو) د دوی ورور | صالح | دهٔ وویل | اے زما قومه!
رحمت نه) لرے پریوتل ۔ او ثمود (نومے قوم) ته (مو) د دوی ورور صالح وګیږلو دهٔ ورته ووئیل چه اے زما قومه!

اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ هُوَ أَنشَأَكُم
عبادت وکړئ | د الله | نشته دے تاسو له | هیڅوک معبود | سوا د هغهٔ نه | هغهٔ پیدا کړئ تاسو
د الله تعالیٰ عبادت کوئ چه د هغهٔ نه بغیر ستاسو بل معبود نشته ، هم هغهٔ تاسو د مزکے نه

مِّنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ
له زمکے نه | او آباد ئے کړئ تاسو | په دے کښے | پس بخښنه غواړئ هغه نه | بیا رجوع کوئ | هغهٔ طرف ته
راپیدا کړی یئ او په دے کښے ئے آباد کړی یئ ، نو د هغهٔ نه معافی غواړئ بیا هغهٔ ته توجه کوئ

إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا
بیشکه زما رب | نزدے دے | قبلوونکے دے | دوی وویل | اے صالحه ! | بیشکه ته وے | په مونږ کښے
بیشکه زما رب هر چا نه نزدے دے او دُعا ګانے قبلوونکے دے ، دوی ورته ووئیل چه اے صالحه ! د دِے نه وړاندِ تا نه

ع ۱۱ ۵
وقف لازم

مَرْجُوًّا قَبْلَ هٰذَآ اَتَنْهٰنَآ اَنْ نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا

دَ اُميد وړ آسره | له دے نه وړاندې | آيا ته مونږ منع کوے | چه عبادت وکړو مونږ | هغه څه چه عبادت يې کولو | پلارانو زمونږ

زمونږ ډير اُميد وته وو ، آيا ته مونږ دِ دے دَعبادت نه منع کوے دَکوم عبادت چه زمونږ پلارانو کولو

وَاِنَّنَا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ ﴿٦٢﴾ قَالَ

او بيشکه مونږ | په شک کښے يُو | له هغه څه نه | کوم طرف ته چه ته مونږ بلے | په لوئے شک کښے | دهٔ ووئيل

کړے وو، او دَکومے خبرے طرف ته چه ته مونږ رابلے دَهغے په حقله مونږ په ډير شک کښے پراته يُو۔ دهٔ ووئيل

يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَاٰتٰىنِيْ

اے قومه زما! | آيا گورئ تاسو | که چرے زهٔ يم | په يو واضح دليل باندې | دَخپل رب له طرف نه | او هغهٔ راکړے ده ما ته

اے زما قومه! دا خو ووايئ چه که زهٔ دَخپل رب دَطرف نه په يو واضح دليل قائم يم او هغهٔ په ما

مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَّنْصُرُنِيْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ عَصَيْتُهٗ

له خپل طرف نه | رحمت (نبوت) | نو څوک | به زما مدد وکړی (بچ کړی) | دَ الله نه | که چرے | زهٔ دَهغهٔ نافرمانی وکړم

خپل رحمت هم کړے وی نو څوک به دَ الله تعالیٰ په مقابله کښے زما امداد وکوی که زهٔ دَهغهٔ نافرمانی وکړم

فَمَا تَزِيْدُوْنَنِيْ غَيْرَ تَخْسِيْرٍ ﴿٦٣﴾ وَيٰقَوْمِ هٰذِهٖ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ

پس نهٔ | زياتوئ تاسو ما دَپاره | بغير دَ نقصان نه | او اے زما قومه! | دا | اُوښه ده | دَ الله | تاسو دَپاره

تاسو خو ماله هم تاوان راکوئ ـ او اے زما قومه! دا دَ الله تعالیٰ اوښه ده چه تاسو دَپاره

اٰيَةً فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ فِيْٓ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ

يوه نخښه | پس پريږدئ دا | چه څريږی | په زمکه | دَ الله | او مهٔ رسوئ دے ته | (څهٔ) تکليف

يوه نخښه ده ، پس تاسو دا پريږدئ چه دَ الله تعالیٰ ملک کښے آزاده څريږی او دِ دے ته څهٔ تکليف مهٔ رسوئ

فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيْبٌ ﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا

پس وُ به نيسی تاسو | عذاب | نژدے (ډير زر) | نو دوی اُوښه مړه کړه | نو دهٔ ورته فرمائيل | نفع واخلئ (دَ ژوند)

کنی يو نژدے عذاب به مو راونيسی ـ په دے باندې هم دوی هغه اُوښه ووژله نو صالح ورته فرمائيل چه په خپلو

فِيْ دَارِكُمْ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ ذٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوْبٍ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا

په خپلو کورونو کښے | درے | ورځے | دا | وعده ده | چه دروغ نهٔ ده | پس هر کله چه

کورونو کښے بس درے ورځے نورے تيرے کړئ (يا د سا تنئ چه) دا وعده ده چه په کښے بالکل دروغ نشته ـ بيا هر کله چه

جَآءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا صٰلِحًا وَّالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا

راغے | زمونږ حکم | نو خلاص ورکړو مونږ | صالح ته | او هغو خلقو ته | چه ايمان ئے راوړے وو | دهٔ سره | په رحمت | خپل سره

زمونږ حکم راغے نو مونږ په خپل رحمت سره صالح له او هغو خلقو له چه دَ دهٔ سره ئے ايمان راوړے وو نجات ورکړو

وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ ﴿٦٦﴾ وَاَخَذَ

او له رسوايئ نه | دَ دغے ورځے | بيشکه | ستا رب | هم هغه دے | زور ور | زبردست | او ونيول

او دَ هغے ورځے دَ رسوايئ نه (موبچ کړل) ، بيشکه ستا رب ډير قوی او غالب دے ـ پاتے شول ظالمان

الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جٰثِمِينَ ﴿٦٧﴾

هغه خلق چه | ظلم ئے وکړو | يوے (غيبي) چغې | پس د سحرۀ وودوى | په خپلو کورونو کښې | مړۀ پراته

تو هغوى يوے (ناتر سے) چغے ونيول ، نو په خپلو کورونو کښے د سحر په وخت کښے داسے پړمخے پريوتل

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَآ إِنَّ ثَمُودَا۟ كَفَرُوا۟ رَبَّهُمْ ۗ أَلَا

لکه چه | دوى هلته ؤونه | په دغه ځائے کښې | واوره! | بيشکه (قوم د) ثمود | انکار وکړو | د خپل رب | واوره

لکه چه دوى دغلته هلته او سيدلى نه وو ، ياد ساتئ چه ثموديانو د خپل رب نه انکار کړے وو ، ياد ساتئ

بُعْدًا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَآ إِبْرٰهِيمَ

لرے والے دِ دوى | ثموديانو د پاره | او بيشکه | راغلى وے | زمونږ رالېږلے شوى (فرښتې) | ابراهيم ته

چه ثموديان (د رحمت نه) ډير لرے وغورزيدل او بيشکه زمونږ فرښتو ابراهيم عليه السلام ته زيرے راوړو

بِالْبُشْرٰى قَالُوا۟ سَلٰمًا ۖ قَالَ سَلٰمٌ ۖ فَمَا لَبِثَ أَن جَآءَ بِعِجْلٍ

په زيرى سره | دوى ووئيل | سلام | ده ووئيل | سلام | بيا دۀ وخت تير نه کړو | چه راوړو دۀ | غخے

او ورته ئے ووئيل چه سلامت اوسے ، دۀ ووئيل چه تاسو هم سلامت اوسئ نو ساعت تير نۀ ؤ چه يو وريت غخے ئے

حَنِيذٍ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَآ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ

وريت شوے | بيا هر کله چه | دۀ وکتل | د دوى لاسونه | چه نۀ رسيږى | هغې ته | نو دے شکمن شو په دوى | او محسوس ئے کړه (په زړه کښے)

ورله راوويستلو ۔ خو چه داسے وکتل چه د دوى لاسونه ورته نۀ وړاندې کيږى نو شکمن شو او په زړۀ کښے

مِنْهُمْ خِيفَةً ۚ قَالُوا۟ لَا تَخَفْ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلٰى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾

له دوى نه | ويره | دوى ووئيل | مۀ ويريږه | بيشکه مونږ رالېږلے شوى يو | د لوط د قوم طرف ته

ئے ترے نه ويره وشوه ۔ فرښتو ورته ووئيل چه مۀ ويريږه ، مونږ د لوط عليه السلام قوم ته رالېږلے شوى يو

وَامْرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا بِإِسْحٰقَ ۙ وَمِن وَرَآءِ

او بى بى د دۀ | ولاړه وه | پس دے وخندل | نو زيرے ورکړو مونږ دے ته | د اسحاق | او وروستو

او د ابراهيم عليه السلام بى بى ولاړه وه (اوريدل ئے) نو دے خاندل نو مونږ ورله د اسحق (نومے ځوئے) زيرے ورکړو او په

إِسْحٰقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾ قَالَتْ يٰوَيْلَتٰىٓ ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٌ

د اسحق نه | د يعقوب | دے ووئيل | چه هائے زما کم نصيبه | آيا زۀ به زيږوم | حالانکه زۀ | بوډۍ يم

اسحق پسے د (هغۀ ځوئے) يعقوب ۔ دے ووئيل چه هائے زما کم نصيبه زۀ به اوس ځوئے راوړم چه بوډۍ شوم

وَهٰذَا بَعْلِى شَيْخًا ۖ إِنَّ هٰذَا لَشَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوٓا۟ أَتَعْجَبِينَ

او دا | زما خاوند (هم) | بوډا دے | بيشکه | دا (خو) | خبره ده | عجيبه | دوى ووئيل | آيا ته تعجب کوے

او دا زما خاوند هم بوډا دے ۔ دا خو ډيره عجيبه خبره ده ، دوى ووئيل آيا ته د الله تعالىٰ په

مِنْ أَمْرِ اللّٰهِ ۖ رَحْمَتُ اللّٰهِ وَبَرَكٰتُهُۥ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ ۚ

د الله په کارونو کښې | د الله رحمت | او د هغۀ برکتونه دِ دوى | په تاسو | اے کور والو !

کارونو کښے تعجب کوے ۔ اے د دے کور خاوندانو په تاسو د الله تعالىٰ رحمت او برکتونه دِ وريږى

إِنَّهٗ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرٰهِيمَ الرَّوْعُ وَجَآءَتْهُ

بیشکه هغه | ستائیلے شوے دے | دَ لوئی خاوند دے | پس هر کله چه | لاړه | له ابراهیم نه | ویره | او ورته راغے

بیشکه هغه دَ تعریف جوګه او دَ لوئے شان خاوند دے۔ نو هر کله چه دَ ابراهیم علیه السلام ویره ختمه شوه او زیرے ورته

الْبُشْرٰى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ إِبْرٰهِيمَ لَحَلِيمٌ

زیرے | نو مونږ سره په جګړه شو | دَ لوط دَ قوم په باره کښے | بیشکه | ابراهیم | دَ زغم خاوند دو

راغلو، نو مونږ سره ئے دَ لوط دَ قوم په حقله بحث شروع کړو، بیشکه ابراهیم علیه السلام ډیر حلیم،

أَوَّاهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يٰٓإِبْرٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هٰذَا

(الله نه) ویریدونکے | (هغهٔ ته) رجوع کوونکے | اے ابراهیمَ! | مخ واړوه | له دے نه

دَ الله نه ویریدونکے او رجوع کوونکے وو اے ابراهیمَ! دا خبره پریږده

إِنَّهٗ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ اٰتِيهِمْ عَذَابٌ

بیشکه راغلے دے | حکم ستا دَ رب | او بیشکه په دوی باندِ راتلونکے دے | عذاب

بیشکه ستا دَ رب قطعی حکم شوے دے او په دوی به داسے عذاب ضرور راځی

غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيٓءَ بِهِمْ

چه نهٔ دے واپس کیدونکے | او هر کله چه | راغلے | زمونږ رالیږلے شوی (فرښتے) | لوط ته | (نو) هغه غمژن شو | په وجه دَ دوی

چه هغه دَ واپس کیدو نهٔ دے۔ او هر کله چه زمونږ فرښتے لوط علیه السلام ته راغلے نو دَ دوی په راتلو خفه شو،

وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالَ هٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَآءَهٗ

او تنګ شو | له دوی نه | په زړهٔ کښے | او وئے وئیل | (چه) دا (نو) | یوه ورځ ده | دَ مصیبت | او راغلل دهٔ ته

او په زړهٔ ئے بار شو، او وئے وئیل چه دا ننۍ ورځ ډیره سخته ده، او دَ دهٔ دَ قوم

قَوْمُهٗ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّاٰتِ

دَ دهٔ دَ قوم (خلق) | په منډه منډه | دَ دهٔ طرف ته | او له وړاندِ نه | به دوی کول | بد کارونه

خلق په منډه منډه دهٔ ته راغلل، او دوی لا دَ وړاندِ نه بد کارونه کول.

قَالَ يٰقَوْمِ هٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللّٰهَ

(لوطؑ) ووئیل | اے زما قومه! | دا دی | زما لونړه | دوی | ډیرے پاکے دی | تاسو دَ پاره | پس ووېرېږئ | دَ الله نه

لوطؑ ووئیل اے خلقو! دا زما لونړه دی، دا تاسو دَ پاره پاکے دی (دوی سره نکاح وکړئ) دَ الله تعالیٰ نه ووېرېږئ

وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا

او مهٔ رسوا کوئ ما | زما په میلمنو کښے | آیا نشته دے | په تاسو کښے | څوک سړے | په سمه لار روان | دوی ووئیل

او ما په خپلو میلمنو کښے مهٔ رسوا کوئ، آیا په تاسو کښے سم سړے نشته۔ دوی ووئیل

لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ

بیشکه پوهیږے تهٔ | چه نشته زمونږ | ستا په لونړو کښے | څهٔ | حق (دلچسپی) | او بیشکه تهٔ | ښهٔ پوهیږے

چه تا ته معلومه ده چه ستا دَ لونړو مونږ ته څهٔ ضرورت نشته۔ او تا ته دا هم معلومه ده

مَا نُرِيْدُ ﴿۷۹﴾ قَالَ لَوْ اَنَّ لِيْ بِكُمْ قُوَّةً اَوْ اٰوِيْٓ
موږ چه څهٔ غواړو | دهٔ ووئیل | کاش که (وے) | ماسره | په تاسو باندې | څهٔ طاقت | یا | ما پناه اخستلے وے
چه موږ څهٔ غواړو؟ لوط علیه السلام ووئیل اے کاش! ماسره دَ مقابلے طاقت وے یا مِ دَ یوے مضبوطے

اِلٰى رُكْنٍ شَدِيْدٍ ﴿۸۰﴾ قَالُوْا يٰلُوْطُ اِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ
چا ذورے آډر قوم ته | فرښتو ووئیل | اے لوط! | بیشکه موږ | رالیږلے شوي (فرښتے) یُو | ستا دَ رب
آسرے سره پناه نیولے وے۔ فرښتو ووئیل اے لوطه! بیشکه موږ ستا دَ رب رالیږلے شوے فرښتے

لَنْ يَّصِلُوْٓا اِلَيْكَ فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ
هیڅ کله به ونهٔ رسیږي دوی | تا ته | پس بوځه | خپل کسان | دَ شپے په څهٔ برخه کښے | او درو ستو دِ نهٔ ګوري
یُو، دوی تا ته نزدے کیدے قدر له هم نهٔ شي، نو دَ شپے شپے دَ خپل کور خلق وباسه او په تاسو کښے به

مِنْكُمْ اَحَدٌ اِلَّا امْرَاَتَكَ ۭ اِنَّهٗ مُصِيْبُهَا مَآ اَصَابَهُمْ ۭ
له تاسو نه | هیڅوک | سوا | ستا دَ ښځے نه | بیشکه دا | رسیږي به دے ته | هغه څهٔ چه رسیږي به دوی ته
هیڅوک هم مخ په شا نهٔ ګوري خو (صرف) ستا ښځه هغه به هم په دغه آفت کښے اخته کیږي چه دا نور (تول) پکښے

اِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ ۭ اَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيْبٍ ﴿۸۱﴾ فَلَمَّا جَآءَ اَمْرُنَا
بیشکه دَ دوی دَ وعدے وخت | صبا دے | آیا نهٔ دے | صبا | نزدے | پس هر کله چه راغے | زموږ حکم
اخته کیږي، دَ دوی دَ پاره ټاکلے وخت صباح دے آیا صبا نزدے نهٔ دے؟ نو هر کله چه زموږ حکم راورسید

جَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيْلٍ ڏ
نو کړله موږ | برنئ برخه دَ دے (کلي) | دَ لاندِ برخه | او ووروول موږ | په هغے | کانړي | دَ ګنکانړو
نو موږ هغه زمکه لاندِ باندِ کړه، او په هغوی مو پرله پسے دَ کانړو باران

مَّنْضُوْدٍ ﴿۸۲﴾ مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ ۭ وَمَا هِيَ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ بِبَعِيْدٍ ﴿۸۳﴾ ع
پرله پسے | نخښه دار | ستا دَ رب په نزد | او نهٔ دے دا (کلي) | دَ ظالمانو نه | څهٔ لرے
ووَرولو په کومو چه ستاسو دَ رب له طرف نه نخښے لګیدلے وے او دا ځاے دَ دے ظالمانو نه څهٔ لرے نهٔ دے

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۭ قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ
او مدین ته (مو ولیږلو) | دَ دوی ورور | شعیب | دهٔ ووئیل | اے زما قومه! | عبادت کوئ | دَ الله
او مدین طرف ته مو دَ دوی ورور شعیب ولیږلو دهٔ ووئیل اے زما قومه! دَ الله تعالیٰ عبادت کوئ

مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۭ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ اِنِّيْٓ
نشته دے تاسو دَ پاره | هیڅ معبود | بے له دهٔ نه | او کمي مهٔ کوه | په ناپ | او تول کښے | بیشکه زهٔ
دَ هغهٔ نه سوا ستاسو بل معبود نشته۔ او په ناپ او تول کښے کمے مهٔ کوئ، بیشکه زهٔ

اَرٰىكُمْ بِخَيْرٍ وَّاِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيْطٍ ﴿۸۴﴾
وینم تاسو | خوشحاله | او | بیشکه زهٔ ویریږم | په تاسو | له عذاب نه | دَ ورځے راګیروونکے۔
تاسو خوشحاله ګورم او زهٔ ستاسو په حق کښے دَ هغے ورځے دَ عذاب نه ویریږم چه تاسو تول به راګیر کړي

وَيٰقَوْمِ اَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا

او اے زما قومه! | پوره ورکوئ | پیمانه | او تله | په انصاف | او کم مه ورکوئ

اے زما قومه! ناپ او تول په انصاف سره پوره پوره کوئ ، او خلقو ته د هغوی

النَّاسَ اَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ۝۸۵ بَقِيَّتُ اللّٰهِ

خلقو ته | د دوی څیزونه | او مه گرځئ | په زمکه کښې | فساد کوونکی | باقی بچ شوے | د الله

څیزونه کم مه ورکوئ او د زمکے په مخ فساد مه کوئ ، د الله (په درکړو کښې) بچ شوے

خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۚ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ ۝۸۶

بهتر دے تاسو له | که چرے | تاسو یئ | مؤمنان | او نه یم زه | په تاسو باندې | نگهبان

گټه درله (ډیره) بهتره ده که تاسو مؤمنان یئ ۔ او زه خو ستاسو نگران خو مقرر شوے نه یم

قَالُوْا يٰشُعَيْبُ اَصَلٰوتُكَ تَاْمُرُكَ اَنْ نَّتْرُكَ مَا يَعْبُدُ

دوی وویل | اے شعیبؑ! | آیا ستا مونځ | تا ته حکم کوی | چه مونږ پریږدو | هغه څه چه | عبادت به ئے کولو

دوی جواب ورکړو چه اے شعیبؑ! آیا ستا دا مونځ تا ته هیله دا تعلیم ښائی چه مونږ د هغه څیزونه پریږدو چه

اٰبَآؤُنَآ اَوْ اَنْ نَّفْعَلَ فِىْٓ اَمْوَالِنَا مَا نَشٰٓؤُا ۗ اِنَّكَ لَاَنْتَ الْحَلِيْمُ

پلارانو زمونږ | یا چه | مونږ ونه کړو په خپلو مالونو کښې | څه چه مونږ غواړو | بیشکه ته خو | بُردبار

چه زمونږ پلارانو نیکونو د هغے عبادت کولو یا دا پریږدو چه په خپلو مالونو کښې په خپله خوښئ لاس وهو ، واقعی ته خو ډیر هوښیار

الرَّشِيْدُ ۝۸۷ قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ

ښه سرے یئے | ده وویل | اے زما قومه! | آیا تاسو وینئ | که چرے زه یم | په یو واضح دلیل باندې

او پوخ دینداره شوے یئے ۔ ده وویل چه اے زما قومه! دا خو را ته ووایئ چه که زه د خپل رب د طرف نه په

مِّنْ رَّبِّىْ وَرَزَقَنِىْ مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ۗ وَمَآ اُرِيْدُ

د خپل رب له طرف نه | او هغه را کړی دی ما ته | د خپل طرف نه | روزی ښه | او زه نه غواړم

څرگند دلیل ولاړ یم (نو بیا هم) هغه ماله د خپل طرف نه ښه مال روزی کړے وی او زما دا نیت نه دے چه

اَنْ اُخَالِفَكُمْ اِلٰى مَآ اَنْهٰكُمْ عَنْهُ ۗ اِنْ اُرِيْدُ اِلَّا الْاِصْلَاحَ

چه زه د مخالفت وکړم تاسو سره | د هغے نه چه تاسو ترے منع کوم | زه نه غواړم | مگر | اصلاح

ستاسو خلاف د هغه کار نه په خپله لاس واچوم د کوم نه چه زه تاسو منع کوم ، زه خو ستاسو اصلاح کول غواړم

مَا اسْتَطَعْتُ ۗ وَمَا تَوْفِيْقِىْٓ اِلَّا بِاللّٰهِ ۗ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ

ترڅو چه ما نه کیدے شی | او نشته زما توفیق | مگر د الله (په مدد) | په هغه | زه توکل کوم | او د هغه طرف ته

ترڅو چه م وس رسی ، او زما چه څه توفیق دے د الله تعالیٰ د طرف نه دے ، په هغه باندې م توکل دے او په هر معامله

اُنِيْبُ ۝۸۸ وَيٰقَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِىْٓ اَنْ يُّصِيْبَكُمْ مِّثْلُ مَآ

زه رجوع کوم | او اے زما قومه! | تیار دِ نه کړی تاسو | زما مخالفت | دے ته چه ورسیږی تاسو ته | په مثل د هغه څه

کښے هغه ته مخ کړځوم او اے زما قومه! (دسے نه چه) ما سره دښمنی تاسو تر دے حده ورسوی چه په هغه

أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَٰلِحٍ ۚ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِّنكُم

چه رسیدلے وو | قوم دَ نوح | یا قوم دَ هود | یا قوم دَ صالح ته | او نهٔ دے قوم دَ لوط | له تاسو نه

مصیبت اخته شئ لکه دَ نوح قوم یا دَ هود قوم یا دَ صالح قوم چه پرے اخته شوی وو ، او دَ لوط دَ توم (زمانه او علاقه)

بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ ۚ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ

لرے | او بخښنه غواړئ | له خپل رب نه | بیا توبه کوئ | دَ هغهٔ طرف ته | بیشکه زما رب | مهربان

تاسو نه لرے نهٔ دهٔ او تاسو دَ خپل رب نه بخښنه غواړئ بیا هغهٔ ته رجوع شئ ، زما رب یقیناً رحم کوونکے (او)

وَدُودٌ ﴿٩٠﴾ قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا

محبت کوونکے دے | دوی ووئیل | اے شعیبه! | مونږ نهٔ پوهیږو | په ډیرو (خبرو) | هغه چه ته وائے | او بیشکه مونږ

مینه ناک دے۔ دوی ووئیل اے شعیب! څهٔ چه ته وائے په هغے کښے په اکثرو خبرو مونږ نهٔ پوهیږو او ته

لَنَرَاكَ فِينَا ضَعِيفًا ۖ وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ ۖ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا

تا وینو | په خپل مینځ کښے | کمزورے | او که نهٔ وے ستا خاندان | نو ته به مو سنګسار کړے وے | او نهٔ یې ته | په مونږ

مونږ ته په خپل ټولی کښے ډیر کمزورے سړے ښکارے او که ستا (د) کورنئ (لحاظ) نهٔ وے نو مونږ به ترا وسه سنګسار کړے وے او

بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ يَا قَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ

غالب | دهٔ ووئیل | اے زما قومه! | آیا زما خاندان | زیات زورآور دے په تاسو | دَ الله نه | او تاسو غورځولے دے هغه

ته په مونږ غالب نهٔ یې۔ دهٔ ووئیل چه اے زما قومه! آیا زما دَ کورنئ (حق) په تاسو دَ الله تعالیٰ نه زیات دے ، حال دا دے چه تاسو هغه

وَرَاءَكُمْ ظِهْرِيًّا ۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾ وَيَا قَوْمِ

له وروستو دَ شا کانو خپلو | بیشکه زما رب | په هغه څهٔ | چه تاسو کوئ | احاطه کوونکے دے | او اے زما قومه!

هغه هم شاته پریښے دے ، بیشکه زما رب ستاسو په ټولو کارونو راچاپیره دے۔ او اے زما قومه!

اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ ۖ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَن يَأْتِيهِ

عمل کوئ تاسو | په خپل ځائے باندے | بیشکه زهٔ (هم) عمل کوونکے یم | زر به تاسو ته معلومه شی (چه) | په چا | راځی

تاسو په خپل چال چلیږئ او زهٔ به (په خپل چال) روان یم۔ زر به درته معلومه شی چه شرمونکے عذاب

عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ ۖ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ

(هغه) عذاب | چه رسوا به کړی هغه | او هغه څوک | چه هغه دروغژن دے | او تاسو انتظار کوئ | بیشکه زهٔ (هم) | تاسو سره

به په چا راځی ، او څوک دروغژن دے۔ او تاسو هم انتظار کوئ او زهٔ به هم تاسو

رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا

انتظار کوونکے یم | او هرکله چه | راغے | زمونږ حکم | نو مونږ بچ کړو | شعیب ته | او هغه خلقو ته چه | ایمان ئے راوړے وو

سره انتظار کوم۔ او هرکله چه زمونږ حکم راغے نو شعیب (علیه السلام) او دَ هغهٔ مؤمنان ملګری مو په

مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَأَصْبَحُوا

دَ دهٔ سره | په خپل رحمت سره | او ونیول | ظالمان | (غیبی) چغے | بیا دوی شول دَ صبا

په خپل رحمت سره بچ کړل ، او ظالمان یوے ناترسے چغے راونیول ، نو په خپلو کورونو

فِيْ دِيَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٩٤﴾ كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا ؕ اَلَا بُعْدًا
په خپلو کورونو کښې | مړهٔ پرېوتلي | لکه چه دوی هډو اوسېدلی نهٔ وُو | په هغې کښې | واوُره ! | لرې شول (دَ رحمت نه)
کښې (داسې) اړولي پرېوتل ، لکه چه هډو چرې پکښې اوسېدلی نه وُو ، واوره ! چه مدين (هم) دَ

٤٨ لِّمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُوْدُ ﴿٩٥﴾ ع وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَا
مدين (والا) | څنګه چه لرې شوی وو | ثمودیان | او بېشکه | مونږ لېږلے وو | موسىٰ | خپلو نخښو سره
رحمت نه (داسې) لرې شول لکه ثموديان (چه لرې شوی وو) او مونږه موسىٰ عليه السلام دَ خپلو نخښو او دَ ښکاره

وَسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿٩٦﴾ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۟ئِهٖ فَاتَّبَعُوْٓا اَمْرَ فِرْعَوْنَ ۚ
او په دليل | روښانه سره | په طرف دَ فرعون | او دَ دهٔ دَ سردارانو | پس دوی پيروی وکړه | دَ حکم | دَ فرعون
دليل سره راولېږلو ، فرعون او دَ هغهٔ سردارانو ته ، خو هغوی دَ فرعون په حکم روان وو

وَمَآ اَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيْدٍ ﴿٩٧﴾ يَقْدُمُ قَوْمَهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَاَوْرَدَهُمُ
او نهٔ وو حکم | دَ فرعون | په سمه لاره | هغه به وړاندې وي | دَ خپل قوم | په ورځ دَ قيامت | پس داخل به کړي دوی
او دَ فرعون حکم (بالکل) درست نهٔ وو ، دَ قيامت په ورځ به دَ خپل قوم وړاندې روان وي ، نو دوزخ ته به

النَّارَ ؕ وَبِئْسَ الْوِرْدُ الْمَوْرُوْدُ ﴿٩٨﴾ وَاُتْبِعُوْا فِيْ هٰذِهٖ لَعْنَةً
اور کښې | او هغه ډېر بد | ځائے دے | دَ کوزېدو | او دوی پسې شو | په دے (دنيا) کښې | لعنت
ئې ورکوز کړي او هغه ډېر خراب ځائے دے دَ کوزېدو ۔ او په دے دنيا کښې هم ورپسې لعنتونه دي او دَ

وَّيَوْمَ الْقِيٰمَةِ ؕ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُوْدُ ﴿٩٩﴾ ذٰلِكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ الْقُرٰى
او په ورځ | دَ قيامت (هم) | هغه خراب | انعام دے | چه دوی ته ورکړے شو | دا | خبرونه دي | دَ هغه کلو
قيامت په ورځ به هم وي ، دغه بدله (دَ لعنتونو) ډېره خرابه ده ۔ دا دَ هغه کلو خبرونه دي

نَقُصُّهٗ عَلَيْكَ مِنْهَا قَآئِمٌ وَّحَصِيْدٌ ﴿١٠٠﴾ وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ
چه مونږ آوروُو | تا ته | ځنې له هغې نه | باقي دي | او (ځنې) ختم شوی دي | او مونږ په دوی ظلم نهٔ دے کړے
چه مونږ تا ته آوروُو ، ځنې کلي لا تراوسه موجود دي او ځنې ختم شوی دي ، او مونږ په هغوی زياتے نهٔ دے

وَلٰكِنْ ظَلَمُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَمَآ اَغْنَتْ عَنْهُمْ اٰلِهَتُهُمُ الَّتِيْ يَدْعُوْنَ
ليکن | دوی ظلم وکړو | په خپلو ځانونو | پس په کار رانغلل | دَ دوی | معبودان دَ دوی | کوم چه دوی بلل
کړے ، بلکه هغوی پخپله په ځان زياتے وکړو ، نو هغه معبودان ئے هيڅ په کار رانغلل چه دَ الله تعالىٰ

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ لَّمَّا جَآءَ اَمْرُ رَبِّكَ ؕ وَمَا زَادُوْهُمْ
سوا دَ الله نه | هيڅ (هم) | هر کله چه | راغلو | حکم ستا دَ رب | او دے معبودانو زياتے نهٔ کړو دوی ته
نه بغير به ئے هغوی بلل ، هر کله چه ستا دَ رب حکم راغے ، او (بلکه) هغوی خوورله

غَيْرَ تَتْبِيْبٍ ﴿١٠١﴾ وَكَذٰلِكَ اَخْذُ رَبِّكَ اِذَآ اَخَذَ الْقُرٰى وَهِيَ
بے له هلاکت نه | او هم دغه شان | نيول دي | ستا دَ رب | هر کله چه هغه ونيسي | کلي | کله چه هغوی
دَ هلاکت نه بغير هيڅ فائدهٔ ورنهٔ کړه ۔ او ستا دَ رب نيول هم داسې وي هر کله چه دَ کلو خلق راونيسي ، کله چه

ظَالِمَةٌ ط إِنَّ أَخْذَهٗ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّمَنْ

ظالمان دی | بیشکه | دَ هغهٔ نیول | دردناک | (او) سخت دی | بیشکه په دے کښے | نخښنه ده | دَ هغه چا دَ پاره

هغوی زیاتے وکړی، دَ هغهٔ نیول دردناک او سخت دی، بیشکه په دے کښے دَ هغه چا دَ پاره نخښنه پرته

خَافَ عَذَابَ الْاٰخِرَةِ ط ذٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ ۙ لَّهُ النَّاسُ

چه ویریږی | دَ عذاب | دَ اخرت (نه) | دا (داسے) ورځ ده | چه پکښے به جمع کړے شی | خلق

ده چه دَ اخرت دَ عذاب نه ویریږی، هغه به داسے ورځ وی چه ټول خلق به راټول کړے شی

وَذٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهٗ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾

او دا به (داسے) ورځ وی | چه ټول به پکښے حاضر کړے شی | او نه وروستو کوو مونږ ئے | مګر | یو مقرر مودے پورے

او هغه ورځ ده چه پکښے به ټول (دَ الله به دربار کښے) پیش کولے شی او مونږ خو دوی پس ترټاکلے مودے پورے وروستو

يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهٖ ج فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَّ

په کومه ورځ چه هغه راشی | خبره به نه کوی | هیڅوک | مګر | دَ هغهٔ په اجازت | پس ځنے له دوئی | بدبخت وی | او

کړی دی، هرکله چه هغه ورځ راشی نو هیڅوک به بغیر دَ الله دَ اجازت نه خبره هم نه شی کولے نو ځنے خلق به بدبخته وی

سَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ

ځنے نیک بخت | پس کوم خلق چه به | بدبخت وی | نو هغوی به په دوزخ کښے وی | هغوی دَ پاره به | په هغے کښے (دهلته) | نعرے

او ځنے به نیک بخته وی، پس هغه خلق چه بدبخته وی به دوزخ کښے به وی، په هغے کښے به نعرے سورے

وَّشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا

او چغے وی | همیشه به وی | په هغے کښے | ترڅو چه قائم دی | اسمانونه | او زمکه | مګر

وهی | په هغے کښے به همیشه پراته وی، ترڅو چه اسمان او زمکه موجود دی، مګر

مَا شَاءَ رَبُّكَ ط إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ

څهٔ چه وغواړی | ستا رب | بیشکه ستا رب | کوی | هغه څهٔ چه | هغه غواړی | او کوم | خلق چه

څومره چه ستا پروردګار وغواړی، بیشکه ستا رب چه څهٔ غواړی کوی، او څوک چه دَ نصیب خاوندان

سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ خٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمٰوٰتُ

نیک بخت کړے شول | پس په جنت کښے به وی | همیشه به وی | په هغے کښے | ترڅو چه قائم دی | آسمانونه

دی، نو هغوی به په جنت کښے وی او همیشه به پکښے مزے کوی، ترڅو چه آسمانونه او زمکه موجود

وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ط عَطَاءً غَيْرَ مَجْذُوذٍ ﴿١٠٨﴾ فَلَا تَكُ

او زمکه | مګر | څهٔ چه وغواړی | ستا رب | داورکړه ده | نهٔ ختمیدونکے | پس مهٔ کیږه ته

دی، مګر څومره چه ستا رب وغواړی، دا نهٔ ختمیدونکے ورکړه ده، نو ته دَ دوی په باره

فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هٰؤُلَاءِ ط مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ

په شک کښے | له هغه څهٔ نه | چه عبادت ئے کوی | دا خلق | دوی عبادت نهٔ کوی | مګر | څنګه چه عبادت کولو

کښے دَ کوم څیز و نو چه دوی عبادت کوی هیڅ شک مهٔ کوه، دا خلق هغه شان عبادت کوی لکه چه دَ دوی

ع ٩ اٰبَآؤُهُمۡ مِّنۡ قَبۡلُ ؕ وَاِنَّا لَمُوَفُّوۡهُمۡ نَصِيۡبَهُمۡ غَيۡرَ مَنۡقُوۡصٍ ﴿١٠٩﴾

دَ دوی پلارانو | دوی انِ له دوی | او بیشکه مونږ به پوره پوره ورکړو دوی ته | دَ دوی برخه | بغیر دَ کمولو نه

نه وړاندِ دَ دوی پلارانو عبادت کولو، او بیشکه مونږ به دوی ته خپله (دَ عذاب) برخه بغیر دَ کمولو نه پوره پوره ورکړو

وَلَقَدۡ اٰتَيۡنَا مُوۡسَى الۡكِتٰبَ فَاخۡتُلِفَ فِيۡهِ ؕ وَلَوۡلَا كَلِمَةٌ

او بیشکه مونږ ورکړے وو | موسیٰ ته | کتاب | بیا اختلاف وکړے شو | په دے کښے | او که چرے نه وے | یوه خبره

او مونږه موسیٰ علیه السلام ته کتاب ورکړے و نو په هغے کښے (هم) اختلاف وکړے شو او که یوه خبره ستا دَ رب له

سَبَقَتۡ مِنۡ رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيۡنَهُمۡ ؕ وَاِنَّهُمۡ لَفِىۡ شَكٍّ مِّنۡهُ

وړاندِ شوے | ستا دَ رب له طرف نه | نو فیصله به شوے وه | دَ دوی ترمینځه | او بیشکه دوی | په شک کښے دی | له دے نه

طرف نه وړاندِ خلاصه شوے نه وے نو هغوی ترمینځه به (بخوا) فیصله شوے وه او دوی یقینًا په دے معامله کښے په

مُرِيۡبٍ ﴿١١٠﴾ وَاِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمۡ رَبُّكَ اَعۡمَالَهُمۡ ؕ اِنَّهٗ

په زور شک کښے | او بیشکه | ټولو ته | هر کله چه | په ضرور پوره بدله ورکړی | ستا رب | دَ دوی دَ عملونو | بیشکه هغه

شک کښے دی۔ او بیشکه ستا رب به دے ټولو ته دَ خپلو عملونو بدله پوره پوره ورکوی ، هغه دَ دوی

بِمَا يَعۡمَلُوۡنَ خَبِيۡرٌ ﴿١١١﴾ فَاسۡتَقِمۡ كَمَاۤ اُمِرۡتَ وَمَنۡ تَابَ

څه چه دوی کوی | ښه خبردار دے | پس قائم اوسه ته | څنګه چه تا ته حکم شوے دے | او هغه څوک | چه توبه یے کړے

په کارونو ښه خبردار دے ۔ نو ته (په سمه لاره) قائم اوسه لکه څنګه چه درته حکم شوے دے او هغه خلق هم

مَعَكَ وَلَا تَطۡغَوۡا ؕ اِنَّهٗ بِمَا تَعۡمَلُوۡنَ بَصِيۡرٌ ﴿١١٢﴾ وَلَا تَرۡكَنُوۡۤا

تا سره | او له حد نه مه تیریږئ | بیشکه هغه | هغه څه نه چه تاسو کوئ | ګوری | او مه مائله کیږئ

چه توبه یے کړے ده او تا سره ملګری دی او سرکشی مه کوئ بیشکه هغه ستاسو کارونه و بینی ګوری ۔ او هغو خلقو ته مه

اِلَى الَّذِيۡنَ ظَلَمُوۡا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ ۙ وَمَا لَكُمۡ مِّنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ

دَ هغو طرف ته | کوم چه ظلم وکړو | پس و به رسیږی تاسو ته | اور | او نشته دے تاسو له | دَ الله نه سوا

مائله کیږئ چه ظالمان دی ګنی تاسو ته به (هم دَ دوزخ) اور ورسیږی، او دَ الله تعالیٰ نه بغیر هیڅوک به مو

مِنۡ اَوۡلِيَآءَ ثُمَّ لَا تُنۡصَرُوۡنَ ﴿١١٣﴾ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ طَرَفَىِ النَّهَارِ

څوک | دوستان | بیا به | تاسو ته مدد نه ملاویږی | او قائم کړه | مونځ | په دواړو طرفونو کښے دَ ورځ

مددګار نه وی او دَ هیڅ اړخ نه به ستاسو امداد نه شی کیدے ۔ (اے پیغمبره!) دَ ورځے دواړو غاړو ته او دَ شپے

وَزُلَفًا مِّنَ الَّيۡلِ ؕ اِنَّ الۡحَسَنٰتِ يُذۡهِبۡنَ السَّيِّاٰتِ ؕ ذٰلِكَ ذِكۡرٰى

او په څه برخه کښے | دَ شپے | بیشکه نیکیانے | لرے کوی | بدیانے | دا | نصیحت دے

په څه برخه کښے دَ مونځ پابندی ساته ، یقینًا نیکیانے بدئ ختموی ، دا نصیحت دَ منونکو دَ

لِلذّٰكِرِيۡنَ ﴿١١٤﴾ۚ وَاصۡبِرۡ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيۡعُ اَجۡرَ الۡمُحۡسِنِيۡنَ ﴿١١٥﴾

دَ نصیحت قبلونکو دَ پاره | او صبر کوه | پس بیشکه | الله | نه ضائع کوی | اجر | دَ نیکانو

پاره یو (جامع) نصیحت دے ۔ او صبر کوه ، الله تعالیٰ هیڅکله دَ نیکانو اجر نه ضائع کوی ۔

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْ قَبْلِكُمْ اُولُوْا بَقِيَّةٍ يَّنْهَوْنَ

پس ولے نۀ شول | له هغه امتونو نه | چه وړاندې له تاسو نه وو | خاوندان د عقل | چه منع کول ئے خلق

نو داولے داسے ونۀ شوه چه ستاسو نه په وړومبو امتونو کښے داسے هوښيار خلق موجود وے چه خلق ئے

عَنِ الْفَسَادِ فِي الْاَرْضِ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّنْ اَنْجَيْنَا

له فساد کولو نه | په زمکه کښے | مګر | لږ | کوم ته چه | مونږ نجات ورکړو

په ملک کښے د فساد جوړولو نه منع کولے سوا د لږو خلقو نه کوم چه مونږ له دوی نه د عذاب نه بچ

مِنْهُمْ ۚ وَاتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَآ اُتْرِفُوْا فِيْهِ وَكَانُوْا

له دوی نه | او پیروی وکړه | هغو خلقو | چه ظالمان وو | د هغه څه چه آسودګی ورکړے شوے وه په هغے کښے | او هغه وو

کړل ، او کوم خلق چه ظالمان وو هغوی هم په کے خبرو پسے شول په کومو کښے چه عیش آو آرام وو، او

مُجْرِمِيْنَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ

مجرمان | او نۀ دے | ستا رب (داسے) | چه هلاک کړی | کلی | په ظلم سره

هغوی ګناهګار وو۔ او ستا رب داسے نۀ دے چه کلی په ناحقه تباه کړی ،

وَّاَهْلُهَا مُصْلِحُوْنَ ﴿١١٧﴾ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ

او خلق د هغے | اصلاح کوونکی وی | او که غوښتلے | ستا رب | نو خامخا به ئے کړی وو | خلق

په داسے حال کښے چه د هغے خلق د اصلاح کوشش کوی ۔ او که ستا د رب مرضی وے نو ټول بنیادم به ئے یو

اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلَا يَزَالُوْنَ مُخْتَلِفِيْنَ ﴿١١٨﴾ اِلَّا مَنْ رَّحِمَ

هم یو اُمّت | او همیشه به وی | مختلف | مګر هغه څوک | په کومو چه رحم وکړو

اُمت کړے وُو ، خو دوی به اوس همیشه په اختلاف کښے پراته وی۔ مګر په چا چه ستا رب رحم

رَبُّكَ ؕ وَلِذٰلِكَ خَلَقَهُمْ ؕ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَاَمْلَئَنَّ

ستا رب | او هم دے د پاره | دوی ئے پیدا کړل | او پوره شوه | خبره | ستا د رب | چه زۀ به ضرور ډکوم

وکړی او هم د دے د پاره ئے دوی پیدا کړی دی ، او ستا د رب دا خبره پوره شوے ده ، چه زۀ به

جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِيْنَ ﴿١١٩﴾ وَكُلًّا نَّقُصُّ

دوزخ | له پیریانو | او انسانانو نه | ټول په یو ځائے | او هر یو (خبر) | مونږ بیانوو

دوزخ د پیریانو او د بنیادمو ټولو نه ډک کوم ، او د پیغمبرانو په قصو کښے

عَلَيْكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهٖ فُؤَادَكَ ۚ

تا ته | له خبرو نو نه | د پیغمبرانو | چه مونږ قوی کړو | په هغے سره | ستا زړۀ

مونږ دا تولے قصے تا ته (ځکه) اورُو چه ستا زړۀ پرے مضبوط کړو ،

وَجَآءَكَ فِيْ هٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَّ ذِكْرٰى

او راغله دے تا ته | په دے کښے | حقه (خبره) | او نصیحت | او | یادول

او په دے (قصو) کښے تا ته حق او نصیحت او یادګیرنه د مؤمنانو د پاره

لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٢٠﴾ وَقُلْ لِّلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ

دَ مؤمنانو دَ پاره | او ووايه | هغو خلقو ته | چه ايمان نهٔ راوړی | چه تاسو عمل کوئ | په خپل ځائے

راغلے دہ ۔ او څوک چه ايمان نهٔ راوړی هغوی ته ووايه چه تاسو په خپل ځائے عمل کوئ

اِنَّا عٰمِلُوْنَ ﴿١٢١﴾ وَانْتَظِرُوْا ۚ اِنَّا مُنْتَظِرُوْنَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلّٰهِ

بيشکه مونږ (هم) | عمل کوو | او انتظار کوئ | بيشکه مونږ (هم) | انتظار کوو | او الله دَ پاره دے

مونږ به (په خپل ځائے) عمل کوو او (دَ انجام) انتظار کوئ، مونږ هم انتظار کوو او دَ آسمانونو او

غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَيْهِ يُرْجَعُ الْاَمْرُ كُلُّهٗ

(دَ) غيب (علم) | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | او دَ هغهٔ طرف ته | به رجوع کولے شی کارونه | ټول

زمکے غيب هم الله تعالیٰ ته معلوم دی ، او هغهٔ ته به هره خبره واپس کيږی ، نو ته موږ

فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٢٣﴾

پس عبادت کوه دَ هغهٔ | او توکل کوه | په هغهٔ | او نهٔ دے رب ستا | بے خبره | له هغه څهٔ نه | چه تاسو کوئ

دَ هغهٔ عبادت کوه او هم په هغهٔ باندِ توکل ساته، او ستا رب ستاسو دَ کارونو نه غافله نهٔ دے ۔

سُوْرَةُ يُوْسُفَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اِحْدٰى عَشْرَةَ اٰيَةً وَّاثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

سورة يوسف مکی دے او په دے کښے | (شروع) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډير زيات رحم کوونکے دے | ١١١ آيتونه او دولس رکوع کښے دی

شروع کوم دَ الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډير زيات رحم خاوند دے

الٓرٰ ۚ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿١﴾ اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ قُرْءٰنًا

الٓرٰ | دا | آيتونه دی | دَ کتاب | روښانه | بيشکه مونږ نازل کړو دا | قرآن

الٓرٰ دا دَ يو داسے کتاب آيتونه دی چه خپل مطلب صفا صفا ښائی ۔ بيشکه مونږ دا قرآن په عربی ژبه

عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ اَحْسَنَ

په عربی کښے | چه تاسو | پوهه شئ ۔ | مونږ بيانوو | تا ته | ډير ښهٔ

کښے نازل کړے دے چه تاسو (پرے) ښهٔ پوهه شئ (اے پيغمبره دَ اسلام) مونږ دَ دے قرآن په ذريعه چه

الْقَصَصِ بِمَآ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ هٰذَا الْقُرْاٰنَ ۖ وَاِنْ

قصه | په دے وجه | چه مونږ وحی وکړه | ستا طرف ته | دَ دے | قرآن | او اګرچه

مونږ ستا طرف ته رالیږلے دے ، تا ته يوه ډيره ښهٔ قصه اورؤو ، او ته دَ دے

كُنْتَ مِنْ قَبْلِهٖ لَمِنَ الْغٰفِلِيْنَ ﴿٣﴾ اِذْ قَالَ يُوْسُفُ

ته وے | له دِے نه وړاندِ | له بے خبرو نه | هر کله چه ووئيل | يوسف

نه وړاندِ يقيناً بے خبره وے ۔ هر کله چه يوسف عليه السلام خپل پلار

لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ رَاَيْتُ اَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَّالشَّمْسَ

خپل پلار ته | اے پلاره ! | بيشکه ما وليدل | يولس ١١ | ستوری | او نمر

ته ووئيل چه اے بابا ! ما يولس ١١ ستوری او نمر او سپوږمئ (په خوب کښے)

وَالْقَمَرَ رَاَيْتُهُمْ لِيْ سٰجِدِيْنَ ④ قَالَ يٰبُنَيَّ لَا تَقْصُصْ

او سپوږمۍ | ما دوی ولیدل | چه دوی ما ته سجدې کوی | دهٔ ووئیل | اے زما ځویه! | مهٔ بیانوه

ولیدل، څهٔ ګوره چه دا ټول زما په وړاندې ټیټ شوی دی. دهٔ ووئیل اے زما ځویه! دا خوب خپلو

رُءْيَاكَ عَلٰٓى اِخْوَتِكَ فَيَكِيْدُوْا لَكَ كَيْدًا ؕ اِنَّ الشَّيْطٰنَ

خپل خوب | خپلو وروڼو ته | ګنی دوی به وچلوی | ستا (خلاف) څهٔ چال | بیشکه | شیطان

وروڼو ته مهٔ آوروه، ګنی (د ضرر) د پاره به درته څهٔ چل جوړ کړی. بیشکه شیطان

لِلْاِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ⑤ وَكَذٰلِكَ يَجْتَبِيْكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ

د انسان | دښمن دے | ښکاره | او هم دغه شان | به غوره کړی تا | ستا رب | او و به ښائی تا ته

د انسان ښکاره دُښمن دے. او ستا رب به دغه شان تا غوره کړی، او تا ته به د

مِنْ تَاْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكَ وَعَلٰٓى اٰلِ يَعْقُوْبَ

تعبیر بیانول | (د خوب) د خبرو | او پوره به کړی | خپل نعمت | په تا باندې | او د یعقوب په خاندان باندې

خوبونو د خبرو تعبیر و ښائی، او په تا باندې او د یعقوب په خاندان باندې به خپل نعمتونه پوره کړی

كَمَآ اَتَمَّهَا عَلٰٓى اَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ اِبْرٰهِيْمَ وَاِسْحٰقَ ؕ

لکه چه | پوره کړے ئے وو هغه | ستا په پلار نیکهٔ | له دے نه وړاندې | په ابراهیم | او اسحاق باندې

لکه څنګه چه هغهٔ له دے نه وړاندې ستا پلار نیکهٔ ابراهیم او اسحاق باندې پوره کړی وو،

اِنَّ رَبَّكَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ⑥ لَقَدْ كَانَ فِيْ يُوْسُفَ وَاِخْوَتِهٖٓ

ع ٢/١١

بیشکه | ستا رب | پوهه | د حکمت خاوند دے | بیشکه دی | په قصه د یوسف کښے | او د دهٔ د وروڼو کښے

بیشکه ستا رب په هر څهٔ پوهه د حکمت خاوند دے. بیشکه یوسف علیه السلام او د دهٔ د وروڼو په قصه

اٰيٰتٌ لِّلسَّآئِلِيْنَ ⑦ اِذْ قَالُوْا لَيُوْسُفُ وَاَخُوْهُ

نخښے | د سوال کوونکو د پاره | هر کله چه دوی ووئیل | چه ضرور یوسف | او | د دهٔ ورور

کښے تپوس کوونکو د پاره نخښے دی. څهٔ وخت چه دوی ووئیل چه یوسف علیه السلام او د دهٔ (سکه)

اَحَبُّ اِلٰٓى اَبِيْنَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ ؕ اِنَّ اَبَانَا

زیات خواږهٔ دی | زمونږ پلار ته | له مونږ نه | او | مونږ یو جماعت یُو | بیشکه | زمونږ پلار

ورور زمونږ د پلار زمونږ نه زیات خوښ دی، حال دا دے چه مونږ خو پوره یو جماعت یو، بیشکه زمونږ پلار

لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنِۣ ⑧ اقْتُلُوْا يُوْسُفَ اَوِ اطْرَحُوْهُ اَرْضًا

په خطا یئی کښے دے | ښکاره | تاسو ووژنئ | یوسف | یا وغورزوئ دے | یو ه بله زمکه کښے

په ښکاره غلطئ باندې دے. (راشئ) یوسف ووژنئ یا ئے چرته یو بل ملک ته وغورزوئ

يَّخْلُ لَكُمْ وَجْهُ اَبِيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا مِنْۢ بَعْدِهٖ قَوْمًا صٰلِحِيْنَ ⑨

چه خالی شی | تاسو د پاره | توجه | د پلار ستاسو | او چه شئ تاسو | پس له دے نه | نیکان خلق

نو د پلار مخه به درته یوازے شی، او له دے نه پس به تاسو ډیر ښهٔ شئ.

قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوْا يُوْسُفَ وَاَلْقُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ

دوئیل | یو ویونکی | له دوی نه | چه مهٔ وژنئی | یوسف | او وغورزوئی دے | په تیارهٔ کښے

په هغوی کښے یو تن ووئیل چه یوسف مه وژنئی خو په یو شان کوهی کښے

الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ﴿۱۰﴾ قَالُوْا

د کوهی | چه اُوچت کړی دے | څوک | مسافر | که چرے | یئی تاسو | کوونکی | دوی ووئیل

ئے واچوئی چه څوک مسافرئے وُباسی (او خان سره ئے بوځی) که تاسو (خامخا) څهٔ کول غواړئی، دوی ووئیل

يٰۤاَبَانَا مَا لَكَ لَا تَاْمَنَّا عَلٰى يُوْسُفَ وَاِنَّا لَهٗ

اے زمونږ پلاره! | څهٔ وُشو په تا | چه ته په مونږ اعتبار نهٔ کوے | د یوسف په باره کښے | او بیشکه مونږ | د دهٔ

اے زمونږ پلاره! دا په تا څهٔ چل دے چه د یوسف علیه السلام په حقله په مونږ اعتبار نهٔ کوے، سره د دے

لَنٰصِحُوْنَ ﴿۱۱﴾ اَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَّرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَاِنَّا لَهٗ

خیر خواه یُو | ته دے وُلیږه | مونږ سره | صبا ته | چه دے وُخوری | او لوبے وکړی | او بیشکه مونږ | د دهٔ

چه مونږ خو د هغهٔ خیرخواه یو۔ صباله ئے مونږ سره وُلیږه چه وُخوری (وُڅښی) او لوبے مشغولا وکړی او مونږ به

لَحٰفِظُوْنَ ﴿۱۲﴾ قَالَ اِنِّيْ لَيَحْزُنُنِيْۤ اَنْ تَذْهَبُوْا بِهٖ وَاَخَافُ

حفاظت کوونکی یُو | (یعقوبؑ) ووئیل | بیشکه ما | غمګین کوی | دا چه تاسو بوځئی دے | او زهٔ ویریږم

د دهٔ حفاظت کوو۔ یعقوب علیه السلام) ووئیل چه زهٔ په دے خفه یم چه تاسو دے (زمانه) بوځئی او ما سره ویره

اَنْ يَّاْكُلَهُ الذِّئْبُ وَاَنْتُمْ عَنْهُ غٰفِلُوْنَ ﴿۱۳﴾ قَالُوْا لَئِنْ اَكَلَهُ

چه وُبه خوری دے | شرمخ | او تاسو به | له دهٔ نه | بے خبره یئی | دوی ووئیل | که چرے وخوری دے

دا چه شرمخ به ئے درنه وُخوری او تاسو به ترے نه (په خپله مشغولا کښے) غافله شوی یئی۔ دوی ووئیل چه که دے

الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ اِنَّاۤ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ ﴿۱۴﴾ فَلَمَّا ذَهَبُوْا

شرمخ | او مونږ | یو (طاقتور) جماعت یُو | بیشکه مونږ به هغه وخت | نقصان موندونکی یُو | بیا هر کله چه | دوی بوتلو

(راته) شرمخ د خوړی او مونږ دومره لوئے تولے موجود یو نو بیا خو مونږ ډیر غورزیدلی سړی یُو، نو هر کله چه

بِهٖ وَاَجْمَعُوْۤا اَنْ يَّجْعَلُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ الْجُبِّ ۚ وَاَوْحَيْنَاۤ اِلَيْهِ

هغه | او دوی اتفاق وکړو | چه واچوی دے | په تیارهٔ کښے | د کوهی | او مونږ وحی وکړه | دهٔ ته

هغه ئے بوتلو او پوخ نیت ئے وکړو چه هغه په یو شان کوهی کښے واچوی، او مونږ یوسف علیه السلام

لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِاَمْرِهِمْ هٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿۱۵﴾ وَجَآءُوْۤ اَبَاهُمْ

چه ضرور به ته خبر ورکړے دوی ته | د دوی د دے کار | او دوی به پیژنی هم نه | او دوی راغلل | خپل پلار ته

ته وحی وکړه چه یو ورځ به راشی چه ته به دوئی ته دا خبره په ګوته کوے او دوی به (هغه وخت هم) پرے نهٔ پوهیږی او دوی خپل پلار ته

عِشَآءً يَّبْكُوْنَ ﴿۱۶﴾ قَالُوْا يٰۤاَبَانَاۤ اِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ

د ماسختن په وخت | چه ژړل ئے | دوی ووئیل | اے زمونږ پلاره! | مونږ خو | لاړو | چه منډے وهو

په ماسختن کښے په ژړا راغلل، وُئے وئیل چه اے زمونږ بابا! مونږ په خپل مینځ کښے د منډو مقابله شروع کړه

وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ ۚ وَمَآ أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ

او پرېښودو مونږ | یوسف | دَ خپل سامان سره | پس وخوړ هغه | شرمخ | او نهٔ یې ته | یقین کوونکے

او مونږ یوسف دَ خپل سامان سره پرېښودو نو شرمخ (راغلی) او هغه ئے وخوړو او ستا زمونږ په خبره یقین

لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صٰدِقِينَ ﴿۱۷﴾ وَجَآءُو عَلٰى قَمِيصِهٖ بِدَمٍ كَذِبٍ ۚ

په مونږ | اګرکه | یُو مونږ | رښتیني | او راوړے ئے | دَ پاسه دَ قمیص دَ هغه | وینه | دَ دروغو

نهٔ راځي اګرکهٔ مونږ رښتیني یُو ، او دَ هغهٔ په قمیص باندې ئے دَ دروغو وینه لګولے راوړه

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ وَاللّٰهُ

وئے فرمایل | بلکه | له ځانه جوړ کړے دهٔ | تاسو دَ پاره | ستاسو زړونو | یوه خبره | پس صبر | ډیر ښهٔ دے | او دَ الله نه

یعقوب علیه السلام ووئیل چه نا بلکهٔ دا تاسو له ځانه یوه خبره جوړه کړے ده ، پس هم صبر غوره دے او تاسو چه

الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا تَصِفُونَ ﴿۱۸﴾ وَجَآءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا

مدد غواړم | په هغه څهٔ چه | تاسو ئے بیانوئ | او راغله | یوه قافله | پس دوی ولیږلو

څهٔ وایئ نو په هغے کښې دِ الله زما امداد وکړی ۔ او (بل خوا) یوه قافله راغله ، نو دوی خپل یو اوبهٔ راوړونکے

وَارِدَهُمْ فَأَدْلٰى دَلْوَهٗ ۖ قَالَ يٰبُشْرٰى هٰذَا غُلٰمٌ ۚ

خپل اوبهٔ راوړونکے | پس دهٔ وغورزوله | خپله بوقه | وئے وئیل | اے زیرے دے | دا (خو) | یو هلک دے

ولیږلو دهٔ خپله بوقه ور وغورزوله دهٔ ووئیل چه اے (ملګرو!) زیرے م دربانډې داخو یو ښکلے هلک

وَأَسَرُّوهُ بِضٰعَةً ۚ وَاللّٰهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ وَشَرَوْهُ

او دے ئے پټ کړو | دَ تجارت مال ئے وګڼلو | او الله | ښهٔ پوهه دے | په هغه څهٔ چه دوی کول | او دوی خرڅ کړو دے

راوختو او هغوئی دے دَ تجارت په خیال پټ کړو ، او الله تعالیٰ دَ هغوئی په ټولو کارونو ښهٔ واقف دو ۔ او هغوئی په ډیر

ع ۲ ۱۲ بِثَمَنٍۭ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ ۚ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزّٰهِدِينَ ﴿۲۰﴾

په قیمت | لږ | په څو درهمو | شمیرلے شوو | او دوی وو | دَ دهٔ په باره کښې | بیزاره

لږ قیمت دَ شمیر په یو څو درهمو خرڅ کړو ، او هغوئی دَ دهٔ په حقله (هسے هم) بیزاره وو

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرٰىهُ مِنْ مِّصْرَ لِامْرَأَتِهٖٓ أَكْرِمِي مَثْوٰىهُ عَسٰٓى

او ووئیل | هغه چا | چه اخستے ئے وو دے | په مصر کښې | خپلے ښځے ته | په عزت سره او ساته دے | کیدے شی

او چا چه (بیا) هغه په مصر کښې واخستو نو خپلے ښځے ته ئے ووئیل چه دَ دهٔ ډیر خیال ساته ، کیدے شی

أَنْ يَّنْفَعَنَآ أَوْ نَتَّخِذَهٗ وَلَدًا ۚ وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ

چه دے نفع راکړی مونږ ته | یا مونږ جوړ کړو دے | ځوئے | او دغه شان | مونږ ځائے ورکړو | یوسف ته

چه دے مونږ دَ پاره سُودمند ثابت شی یا مونږ دے په ځوئے ونیسو او دغه شان مونږ یوسف علیه السلام له په دے

فِي الْأَرْضِ ۫ وَلِنُعَلِّمَهٗ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ وَاللّٰهُ غَالِبٌ

په زمکه (ملک) کښې | او چه مونږ وښایو دهٔ ته | تعبیر بیانول | (دَ خوب) دَ خبرو | او الله | غالب دے

ملک کښې ځائے ورکړو چه مونږ دهٔ ته دَ خوب دَ خبرو تعبیر وښایو ، او الله تعالیٰ په خپل (هر)

الثلثة

عَلٰٓى اَمۡرِهٖ وَلٰكِنَّ اَكۡثَرَ النَّاسِ لَا يَعۡلَمُوۡنَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ

په خپل (هر) كار كښې | او ليكن | اكثر | خلق | نۀ پوهېږي ـ | او هر كله چه | ورسيد ويوسف

كار كښې غالب دے ، خو اكثر خلق (په دے) نۀ پوهېږي ـ او هر كله چه يوسف عليه السلام

اَشُدَّهٗٓ اٰتَيۡنٰهُ حُكۡمًا وَّعِلۡمًا ؕ وَكَذٰلِكَ نَجۡزِى الۡمُحۡسِنِيۡنَ ﴿٢٢﴾

خپلے ځوانئ ته | نو وركړو مونږ دۀ ته | حكمت | او علم | او دغه شان | مونږ بدله وركوو | نيكي كوونكو ته

خپلے ځوانئ ته ورسيد و نو مونږ دۀ ته حكمت او علم وركړو او مونږ هم دغه شان نيكانو له بدله وركوو.

وَرَاوَدَتۡهُ الَّتِىۡ هُوَ فِىۡ بَيۡتِهَا عَنۡ نَّفۡسِهٖ وَغَلَّقَتِ

او غُلول وغوښتل دے | هغه ښځے | چه دے په كور دَ هغے كښے وو | دَ دۀ دَ نفس (دَ حفاظت) نه | او هغے بندے كړے

او دَ كومے ښځے كور كښے چه يوسف عليه السلام اُوسيدو، هغے دے خپل طرف ته مائله كول غوښتل او ټولے دروازے

الۡاَبۡوَابَ وَقَالَتۡ هَيۡتَ لَكَ ؕ قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ اِنَّهٗ رَبِّىۡٓ

دروازے | او ووے وئيل | دِ ے خوانه راشه | دۀ ووئيل | پناه غواړم دَ الله | بيشكه هغه | زما مالك دے

لے بندے كړے او ورته ئے ووئيل چه راځه ، دۀ ووئيل زۀ په الله سره پناه غواړم ، بيشكه هغه زما مالك

اَحۡسَنَ مَثۡوَاىَ ؕ اِنَّهٗ لَا يُفۡلِحُ الظّٰلِمُوۡنَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدۡ هَمَّتۡ بِهٖ

هغۀ په ښۀ شان | وساتلم زۀ | بيشكه | نۀ كاميابيږي | ظالمان خلق | او بيشكه اراده وكړه ښځے | دَ دۀ

دے چه زۀ ئې ښۀ شان وساتلم او ظالمان به يقيناً نۀ كاميابيږي. بيشكه هغه دۀ نه وراندِ شوه او يوسف

وَهَمَّ بِهَا لَوۡلَآ اَنۡ رَّاٰ بُرۡهَانَ رَبِّهٖ ؕ كَذٰلِكَ لِنَصۡرِفَ

او اراده به كړے وه دۀ | دِ ے ته | كۀ چرته ئے كتلے دۀ | دليل | دَ خپل رب | دغه شان | چه لرے وساتو مونږ

به هم ور وړاندِ شوے وو كۀ دَ خپل رب دليل ئے نۀ وے ليدلے . دا سے حُكه وشو چه مونږ له دۀ نه

عَنۡهُ السُّوۡٓءَ وَالۡفَحۡشَآءَ ؕ اِنَّهٗ مِنۡ عِبَادِنَا الۡمُخۡلَصِيۡنَ ﴿٢٤﴾

له دۀ نه | بدي | او بے حيائي | بيشكه دے | زما له بندګانو نه دے | چه خالص كړے شوي

بدكاري او بے حيائي لرے وساتو يقيناً دے زمونږ له مخلصانو بندګانو نه دے.

وَاسۡتَبَقَا الۡبَابَ وَقَدَّتۡ قَمِيۡصَهٗ مِنۡ دُبُرٍ وَّاَلۡفَيَا

او دواړو منډے كړے | دروازے ته | او ښځے وشلولو | دَ دۀ قميص | له وروستو نه | او بيا مونده دے دواړو

او دواړو دروازے طرف ته منډه كړه او ښځے له وروستو نه دَ دۀ قميص وشلولو او دواړو دَ دِ ے خاوند

سَيِّدَهَا لَدَا الۡبَابِ ؕ قَالَتۡ مَا جَزَآءُ مَنۡ اَرَادَ بِاَهۡلِكَ

خاوند دَ دِ ے ښځے | دروازے سره | دِ ے ووئيل | څۀ سزا ده | دَ هغه چا | چه اراده وكړي | ستا ښځے سره

په دروازه (ولاړ) وليدو . ښځے ووئيل چه څوك ستا ښځے سره دَ بد نيت اراده

سُوۡٓءًا اِلَّآ اَنۡ يُّسۡجَنَ اَوۡ عَذَابٌ اَلِيۡمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِىَ رَاوَدَتۡنِىۡ

دَ بد كار | سوا | له دِ ے نه چه دے قيد كړے شي | يا (وركړے شي) عذاب | دردناك | يوسف ووئيل | دِ ے | وغلولم زۀ

وكړي دَ هغۀ سزا دَ ے نه سوا نور څۀ كيدے شي چه يا خو دے قيد كړے شي يا ورله دردناكه سزا وركړے شي. يوسف ووئيل دے زۀ غلولم

عَنْ نَّفْسِيْ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ اَهْلِهَا ۚ اِنْ كَانَ قَمِيْصُهٗ

دَ خپل ځان (دَ حفاظت نه) | او گواهي ورکړه | يو گواه | دَ دِے له خاندان نه | که چرے وي | دَ دهٔ قميص

طرف ته مائل کول غوښتلم، او دَ ښځے دَ قبيلے نه يو گواهي ورکوونکي گواهي ورکړه که چرے دَ يوسف قميص دَ

قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٢٦﴾ وَاِنْ

شليدلے | له مخے نه | نو دا به رښتينې وي | او دے به | له دروغژنو نه وي | او که چرے

وړاندې نه شليدلے وي نو دا ښځه رښتينې ده او يوسف دروغژن دے. او که چرے

كَانَ قَمِيْصُهٗ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ

وي | دَ دهٔ قميص | شليدلے | له وروستو نه | نو دا ښځه به دروغژنه وي | او دے به

دَ يوسف قميص له وروستو نه شليدلے وي نو دا ښځه دروغژنه ده او يوسف

مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَاٰ قَمِيْصَهٗ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ اِنَّهٗ

له رښتينو نه وي | بيا هر کله چه وليدو | دَ دهٔ قميص | شليدلے | له وروستو نه | نو دهٔ ووئيل | بيشکه دا

رښتينے دے. بيا هر کله چه خاوند دَ يوسف قميص دَ وروستو نه شليدلے وليدو نو وے وئيل چه دا

مِنْ كَيْدِكُنَّ ؕ اِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيْمٌ ﴿٢٨﴾ يُوْسُفُ اَعْرِضْ عَنْ هٰذَا

ستاسو دَ ښځو فريب دے | بيشکه | ستاسو فريب | ډير لوئے دے | اے يوسف! | پرېږده | دا خبره

ستاسو دَ ښځو فريب دے بيشکه چه ستاسو فريبونه ډير لوئے دي. اے يوسف! دا خبره شا ته وغورځوه،

٣ع ٩ ١٢ وَاسْتَغْفِرِيْ لِذَنْۢبِكِ ۚ اِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخٰطِئِيْنَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ

او معافي وغواړه ته | دَ خپلے گناه | بيشکه هم ته يې | له خطا کارو نه | او ووئيل | ښځو

او اے ښځے! ته دَ خپلے گناه معافي وغواړه، بيشکه هم ته له گناهگارانو نه يې. او په ښار کښے ښځو

فِي الْمَدِيْنَةِ امْرَاَتُ الْعَزِيْزِ تُرَاوِدُ فَتٰىهَا عَنْ نَّفْسِهٖ ۚ

په ښار کښے | چه دَ عزيز (دَ مصر) ښځه | غولول غواړي | خپل غلام | دَ دهٔ دَ نفس (دَ حفاظت نه)

ووئيل چه (وگورئ!) دَ عزيز ښځه خپل غلام (په ناجائزه) خپل ځان طرف ته مائله کول غواړي

قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ؕ اِنَّا لَنَرٰىهَا فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا سَمِعَتْ

چه راښکيل کړے ئے ده دا | په خپل محبت کښے | بيشکه مونږ خو گورو دا | په ښکاره گمراهئ کښے | بيا هر کله چه | واورېدو دے

دَ يوسف محبت (دَ دِے په زړهٔ کښے) ځائے نيولے دے بيشکه مونږ دا په ښکاره غلطئ کښے وينو. نو هر کله چه هغے دَ نورو

بِمَكْرِهِنَّ اَرْسَلَتْ اِلَيْهِنَّ وَاَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَاً وَّاٰتَتْ

دوی دَ فريب خبرے | نو دِے قاصد ولېږلو | دَ دوئ طرف ته | او تيار ئے کړو | دوی دَ پاره | يو مجلس (ضيافت) | او ور ئے کړه

ښځو دَ مکر نه ډکے خبرے واورېدے نو هغوئ ئے (ډوډئ له) راوغوښتلے او هغوئ دَ پاره ئے يو مجلس (ضيافت) تيار کړو او

كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّيْنًا وَّقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ ۚ

هرے يوے ته | له هغوی نه | چاړهٔ | او دِے ووئيل (يوسف ته) | ته راوځه | دَ دوی په وړاندې

هغوئ کښے هر يو له ئے (دَ ميوو پريکولو دَ پاره) يوه يوه چاړهٔ ورکړه او يوسف ته ئے ووئيل چه بهر ورته مخامخ راووځه

فَلَمَّا رَاَيْنَهٗۤ اَكْبَرْنَهٗ وَقَطَّعْنَ اَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ

بيا هر كله چه | هغوئ ښځو وليد لو دے | نو حيرانے شوے | او دوی پريکړل | لاسونه خپل | او وے وئيل | پناه ده الله

نو هر كله چه هغوئ (يوسف) وُليدلو نو حيرانتيا تے شوے او خپل لاسونئے (د حيرت د لاسه) پريکړل او وے وئيل د الله پناه!

مَا هٰذَا بَشَرًا ؕ اِنْ هٰذَاۤ اِلَّا مَلَكٌ كَرِيْمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذٰلِكُنَّ الَّذِيْ

نۀ دے دا | انسان | نۀ دے | دا | مګر | فرښته | معززه | دے دوئيل | پس هم دا دے هغه چه

دا سړے بشر نۀ دے، دا خو بس يوه عزتمنده فرښته ده ، د عزيز ښځے ووئيل دا هم هغه دے

لُمْتُنَّنِيْ فِيْهِ ؕ وَلَقَدْ رَاوَدْتُّهٗ عَنْ نَّفْسِهٖ فَاسْتَعْصَمَ ؕ

تاسو ما ملامته کوئ | په دے کښے | او بيشکه | ما وُغلولو دے | د ده د نفس (د حفاظت) نه | نو ده (خپل عزت) بچ کړو

د کوم په معامله کښے چه تاسو زۀ ملامته کولم او بيشکه ما دے خپل ځان ته رابللو ، خو ده رانه ځان بچ کړو

وَلَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَاۤ اٰمُرُهٗ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُوْنًا مِّنَ الصّٰغِرِيْنَ ﴿٣٢﴾

او كه چرے | ونۀ كړو ده | څۀ چه زۀ وايم ده ته | نو ضرور به قيد كړے شى دے | او ضرور به وى | د ذليلو خلقونه

او څۀ چه زۀ وايم كه چرے ده ونۀ كړل نو يقيناً به دے قيد كړے شي او ډير بے عزته به شي.

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ اَحَبُّ اِلَيَّ مِمَّا يَدْعُوْنَنِيْۤ اِلَيْهِ ۚ

ده ووئيل | اے زما ربه! | قيد خانه | زيات نه خوښه ده | ما ته | له هغه څۀ نه | کوم طرف ته چه دوی ما بلي

يوسف عليه السلام دُعا وكړه چه اے زما ربه! زما قيد له دے نه زيات خوښ دے كوم طرف ته چه دوی ما بلي

وَاِلَّا تَصْرِفْ عَنِّيْ كَيْدَهُنَّ اَصْبُ اِلَيْهِنَّ وَاَكُنْ مِّنَ

او كه چرے ته نۀ لرے كوے | له ما نه | د دوی فريب | نو زۀ به مائله شم | دوی ته | او شم به زۀ

او كه چرے تا د دوی مكروفريب له ما نه منع نۀ كړو نو زۀ به د دوی طرف ته مائله شم او له جاهلانو نه

الْجٰهِلِيْنَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهٗ رَبُّهٗ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ ؕ اِنَّهٗ

له جاهلانو نه | پس قبوله كړه | د ده (دُعا) | د ده رب | پس لرے ئے كړو | له ده نه | د هغه (ښځو) مكر | بيشكه

به شم. پس الله تعالىٰ د ده دُعا قبوله كړه ، او له ده نه ئے د دوی مكروفريب لرے كړو بيشكه

هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَا لَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَا رَاَوُا

هم هغه | آورېدونكے | پوهه دے | بيا | ښكاره شوه دوی ته | پس له هغے نه | چه وُليدلے دوی

الله تعالىٰ هم خبره آورى او په هرڅۀ پوهه دے. بيا هر كله چه دوی تو لے نخښے وليدلے نو دوی ته هم دا

الْاٰيٰتِ لَيَسْجُنُنَّهٗ حَتّٰى حِيْنٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ ع

نخښے | چه دے ضرور قيد كښے واچوی | تر څۀ موده پورے | او داخل شول | ده سره | په قيد خانه كښے

مصلحت ښكاره شو چه تر يوے مودے پورے د (يوسف) په قيد كښے واچوی. او ده سره په قيد خانه كښے دوه

فَتَيٰنِ ؕ قَالَ اَحَدُهُمَاۤ اِنِّيْۤ اَرٰىنِيْۤ اَعْصِرُ خَمْرًا ۚ وَقَالَ

دوه ځوانان | ووئيل | يو له دے دواړو نه | بيشكه ما وُكتل | چه زۀ نچوړوم | شراب | او ووئيل

نور ځوانان داخل شول. په دوی كښے يو ووئيل چه زۀ خپل ځان (په خوب كښے) ګورم چه شراب نچوړوم او بل

الْاٰخَرُ اِنِّیْٓ اَرٰىنِیْٓ اَحْمِلُ فَوْقَ رَاْسِیْ خُبْزًا تَاْكُلُ الطَّیْرُ مِنْهُ ؕ

بل | زهٔ په خوب کښې وینم | چه ما اوچتې کړې دي | په خپل سر باندې | دوډۍ | چه خوري | مارغان له هغه نه

دوېم چه زهٔ ګورم چه ما په سر باندې دوډۍ اوچتې کړې دي چه مارغان ترې نه (په ټوکو ټوکو) خوراک کوي

نَبِّئْنَا بِتَاْوِیْلِهٖ ۚ اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِیْنَ ﴿٣٦﴾ قَالَ

وښايه موږ ته | دَدې تعبير | بېشکه موږ ګورو تا ته | له نيکوکارو نه | وئې فرمايل

موږ ته دَدې تعبير وښايه، يقيناً تهٔ موږ ته ښهٔ سړے ښکارې۔ يوسف عليه السلام وفرمايل

لَا یَاْتِیْكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقٰنِهٖۤ اِلَّا نَبَّاْتُكُمَا بِتَاْوِیْلِهٖ قَبْلَ اَنْ

نهٔ راځي تاسو ته | خوراک | کوم چه تاسو ته درکولے شي | مګر | زهٔ به وښايم تاسو ته | دَدې تعبير | وړاندې له دے نه

چه تاسو له به خپل (مقرر) رزق لا نهٔ وي راغلے، چه زهٔ به دَدې تعبير تاسو ته دَ هغې دَ راتلو نه وړاندې

یَّاْتِیَكُمَا ؕ ذٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِیْ رَبِّیْ ؕ اِنِّیْ تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ

چه هغه راشي تاسو ته | دا دَ هغه (علم) نه دے چه | ښودلے دے ما ته | زما رب | بېشکه ما پرېښودلو | دين دَ هغه قوم

بيان کړم، دا په هغې علمونو کښې يو علم دے چه خپل رب ما ته راکړے دے۔ ما دَ هغو خلقو مذهب پرېښے دے

لَّا یُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٣٧﴾ وَاتَّبَعْتُ

چه ايمان نهٔ راوړي | په الله | او دوی | دَ آخرت نه | منکر دي | او ما پيروي وکړه

چه په الله تعالیٰ ايمان نهٔ راوړي، او دَ آخرت (دَ ورځې) نه هم انکار کوي۔ او زهٔ دَ خپل

مِلَّةَ اٰبَآءِیْۤ اِبْرٰهِیْمَ وَاِسْحٰقَ وَیَعْقُوْبَ ؕ مَا كَانَ لَنَآ

دَ دين | دَ خپلو پلارانو | ابراهيمؑ | او اسحٰقؑ | او يعقوبؑ | نهٔ دي مناسب | موږ له

پلار نيکهٔ ابراهيم، اسحٰق او يعقوب (عليهم السلام) په مذهب چليږم۔ موږ سره دا نهٔ

اَنْ نُّشْرِكَ بِاللّٰهِ مِنْ شَیْءٍ ؕ ذٰلِكَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ عَلَیْنَا

چه موږ شريک کړو | دَ الله سره | څهٔ څيز | دا دے | فضل دَ الله | په موږ باندې

ښائي چه موږ دَ الله تعالیٰ سره څهٔ څيز شريک کړو، دا دَ الله تعالیٰ په موږ باندې او په ټولو

وَعَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا یَشْكُرُوْنَ ﴿٣٨﴾ یٰصَاحِبَیِ

او په ټولو خلقو باندې | ليکن | اکثر خلق | شکر نهٔ کوي | اے زما ملګرو!

خلقو باندې فضل دے، ليکن اکثر خلق (دَ هغهٔ) شکر نهٔ کوي اے زما دَ قيد خانې

السِّجْنِ ءَاَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُوْنَ خَیْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ

دَ قيد خانې | آيا معبودان | ګڼ شمېر | بهتر دي | يا الله | يو

ملګرو! آيا جُدا جُدا ډېر معبودان ښهٔ دي يا الله چه يو او زبردست

الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖۤ اِلَّاۤ اَسْمَآءً سَمَّیْتُمُوْهَآ

غالب | تاسو عبادت نهٔ کوئ | دَ هغهٔ نه سوا | مګر دَ څو نامو | چه ايښې دي تاسو هغه

دے، تاسو دَ الله تعالیٰ نه سوا صرف دَ دا سې نومونو عبادت کوئ چه تاسو او ستاسو پلارانو

اَنۡتُمۡ وَاٰبَآؤُکُمۡ مَّاۤ اَنۡزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنۡ سُلۡطٰنٍ
تاسو | او ستاسو پلارانو | چه نهٔ دے نازل کړے | الله | په هغې باندې | څهٔ دلیل
دَ ځان نه ایښی دی ۔ (او) دَ کومو په حق کښې چه الله تعالیٰ هیڅ دلیل نهٔ دے نازل کړے.

اِنِ الۡحُکۡمُ اِلَّا لِلّٰهِ ؕ اَمَرَ اَلَّا تَعۡبُدُوۡۤا اِلَّاۤ اِیَّاهُ ؕ
نهٔ دے حکم (دَ چا) | سوا دَ الله نه | هغهٔ حکم کړے دے | چه عبادت مهٔ کوئ | مګر | هم دَ هغهٔ
حکومت خو بس یوازے دَ الله تعالیٰ حق دے ، هغهٔ دا حکم کړے دے چه بے دَ هغهٔ نه دَ بل چا عبادت مهٔ کوئ

ذٰلِکَ الدِّیۡنُ الۡقَیِّمُ وَلٰکِنَّ اَکۡثَرَ النَّاسِ
دا دے | دین | نیغ (برحق) | لیکن | اکثر | خلق
هم دا درست دین دے ، لیکن اکثر خلق پرے

لَا یَعۡلَمُوۡنَ ﴿۴۰﴾ یٰصَاحِبَیِ السِّجۡنِ اَمَّاۤ اَحَدُکُمَا فَیَسۡقِیۡ رَبَّهٗ
نهٔ پوهیږی | اے زما دَ قید خانے ملګرو! | په تاسو دواړو کښے یو | څښوی به | خپل مالک ته
پوهیږی ۔ اے زما دَ قید خانے ملګرو! په تاسو کښے به یو خپل مالک ته شراب

خَمۡرًا ۚ وَاَمَّا الۡاٰخَرُ فَیُصۡلَبُ فَتَاۡکُلُ الطَّیۡرُ
شراب | او کوم چه | دویم دے | نو هغه به په سولئ کړے شی | پس خوری به | مارغان
څښوی ، او پاتے شو بل نو هغه به پانسی شی ، او مارغان به ترے نه دَ سر غوښے (په ټونګو)

مِنۡ رَّاۡسِهٖ ؕ قُضِیَ الۡاَمۡرُ الَّذِیۡ فِیۡهِ تَسۡتَفۡتِیٰنِ ﴿ؕ۴۱﴾ وَقَالَ
دَ دهٔ له سر نه | فیصله وشوه | دَ هغه کار | دَ کوم په باره کښے | چه تاسو تپوس کوئ | او وئے فرمائیل
ټونګوخوری ، دَ هغې خبرے فیصله شوے ده ، دَ کوم په باره کښے چه تاسو تپوس کوئ او په هغو دواړو

لِلَّذِیۡ ظَنَّ اَنَّهٗ نَاجٍ مِّنۡهُمَا اذۡکُرۡنِیۡ عِنۡدَ رَبِّکَ ۫
هغه کس ته (دَ کوم په نسبت) چه خیال وو | چه هغه به خلاص شی | له دے دواړو نه | زما ذکر وکړه | خپل مالک سره
کښے دَ کوم په نسبت چه یوسفؑ خیال کړے وو چه خلاص به شی، هغهٔ ته ئے وفرمائیل چه نهٔ خپل مالک ته زما ذکر وکړه

فَاَنۡسٰهُ الشَّیۡطٰنُ ذِکۡرَ رَبِّهٖ فَلَبِثَ فِی السِّجۡنِ بِضۡعَ سِنِیۡنَ ﴿۴۲﴾ ع ۵
پس هیر کړو دَ دهٔ نه | شیطان | ذکر کول خپل مالک ته | پس پاتے شو (یوسفؑ) | په قید خانه کښے | څو | کلونه
خو شیطان دَ هغهٔ نه دَ خپل مالک په وړاندې یادَول صفا هیر کړل نو یوسف علیه السلام څو کاله په قید خانه کښے پاتے شو۔

وَقَالَ الۡمَلِکُ اِنِّیۡۤ اَرٰی سَبۡعَ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ یَّاۡکُلُهُنَّ
او ووئیل | بادشاه | بیشکه زهٔ | وینم | اووهٔ | غواګانے | څربے | چه خوری دوی
او بادشاه ووئیل چه زهٔ (په خوب کښے) وینم چه اووهٔ څربے غواګانے دی ، دوی لره اووهٔ ماندهٔ

سَبۡعٌ عِجَافٌ وَّسَبۡعَ سُنۡبُلٰتٍ خُضۡرٍ وَّاُخَرَ یٰبِسٰتٍ ؕ
اووهٔ (دے) | ماندهٔ (غواګانے) | او اووهٔ | وږی | شنهٔ | او نور (اووهٔ) | اوچ
غواګانے خوری ، او اووهٔ شنهٔ وږی دی او اووه (۷) نور اوچ دی

يٰۤاَيُّهَا الْمَلَاُ اَفْتُوْنِيْ فِيْ رُءْيَايَ اِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا

اے درباریانو! | مانته تعبیر وښایئ | زما د خوب | که چرے | یئ تاسو | د خوب

اے درباریانو! ماته د دے خوب تعبیر وښایئ که تاسو د خوبونو تعبیر ایستے

تَعْبُرُوْنَ ﴿٤٣﴾ قَالُوْۤا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ ۚ وَمَا نَحْنُ بِتَاْوِيْلِ

تعبیر درکودنکی | دوی وویل | (دا) پریشانه | خوب دے | او | نهٔ یُو مونږ | په تعبیر

شی۔ دوی ورته وویل چه دا هسے پریشان خوابې دی، او مونږ د داسے خوبونو په تعبیرونو

الْاَحْلَامِ بِعٰلِمِيْنَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِيْ نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ

د خوبونو | عالمان | او وُویل | هغه کس | چه رها شوے وو | له دے دواړو نه | او یاد راغے هغهٔ ته

نهٔ پوهیږو۔ او په دواړو (قیدیانو) کښے ځوک چه رها شوے وو، او ډیره موده پس ورته رایاد

بَعْدَ اُمَّةٍ اَنَا اُنَبِّئُكُمْ بِتَاْوِيْلِهٖ فَاَرْسِلُوْنِ ﴿٤٥﴾ يُوْسُفُ اَيُّهَا

څهٔ موده پس | زهٔ به وُښایم تاسو ته | د دے تعبیر | پس ما وُلیږه | اے یوسف! | اے

شول هغهٔ وویل چه زهٔ به تاسو ته د دے تعبیر وښایم پس ما وُلیږئ۔ اے یوسف! اے

الصِّدِّيْقُ اَفْتِنَا فِيْ سَبْعِ بَقَرٰتٍ سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ

رښتیا ویونکیه! | مونږ ته (د خوب تعبیر) وُښایه | چه اووهٔ | غوا ګانے | څربے | چه خوری دوی لره

رښتینیه! مونږ ته (د یو خوب) تعبیر وُښایه چه اووهٔ څربے غوا ګانے دی او (نورے) اووهٔ تپے غوا ګانے

سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعِ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ ۙ

اووهٔ | مانده (غوا ګانے) | او اووهٔ | وږی | شنهٔ | او نور (اووهٔ) | اوچ

یے (ګیادی) خوری او اووهٔ شنهٔ وږی دی، او (ورسره) نور (اووهٔ) اوچ وږی دی

لَّعَلِّيْۤ اَرْجِعُ اِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٦﴾ قَالَ

چه زهٔ | واپس لاړ شم | د خلقو طرف ته | چه دوی | پوهه شی | وے فرمائیل

چه زهٔ خلقو ته واپس ورشم، شاید چه هغوی هم پوهه شی۔ یوسف علیه السلام وویل

تَزْرَعُوْنَ سَبْعَ سِنِيْنَ دَاَبًا ۚ فَمَا حَصَدْتُّمْ فَذَرُوْهُ

تاسو به کرُوکری | اووهٔ | کاله | برله پسے | بیا څهٔ چه | تاسو لَوُ کړی | نو پریږدئ هغه

چه تاسو به اووهٔ کاله پرله پسے مزکے کرئ، نو چه کوم فصلونه وُریبئ نو هغه په وږو کښے

فِيْ سُنْۢبُلِهٖۤ اِلَّا قَلِيْلًا مِّمَّا تَاْكُلُوْنَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِ

په خپلو وږو کښے | مګر | لږ | له هغه څهٔ نه | چه تاسو ئے خوری | بیا به راشی | پس

(پټ) پریږدئ خو لږ مقدار کوم چه تاسو خورئ (هغه ترے وریژوئ)۔ بیا به ورپسے اووهٔ (د سوکړے)

ذٰلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَّاْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ

له دے نه | اووهٔ (کاله) | سخت | چه دوی به وخوری | څهٔ چه | تاسو وړاندې نه (جمع کړی) | ایښی دی | د دغه کلونو له

سخت کلونه راشی چه هغه هر څهٔ به وخوری چه تاسو د بخوا نه جمع کړی دی

إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّا تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ

سوا دَ لږ (غلې) نه | چه تاسو به ئې بچ کوئ | بیا به راشي | وروستو | له دې نه

مګر لږ مقدار چه تاسو (تخمونوله) ساتلې وي ، بیا به ورپسې داسې کال راشي

عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ

یو (داسې) کال چه په هغې کښې | به باران وي | په خلقو | او په هغې کښې به | دوی (دَ میوو رس) نچوړوي | او وویل

چه په خلقو به ډیر بارانونه وورېږي او هغوی به (دَ انګورو نه) شیرې نچوړوي او بادشاه

الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ ۖ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ

بادشاه | چه راولئ ما ته هغه | بیا هر کله چه راغې دهٔ ته | قاصد (دَ بادشاه) | یوسف وویل | واپس لاړ شه

وویل چه داسړې ماله راولئ ، بیا هر کله چه قاصد دهٔ ته راغې نو یوسف علیه السلام وویل چه خپل مالک

إِلَىٰ رَبِّكَ فَاسْأَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ اللَّاتِي قَطَّعْنَ

خپل مالک ته | پس له هغهٔ نه تپوس وکړه | څهٔ حال دې؟ | دَ هغو ښځو | کوموچه | پرې کړي وُو

ته واپس لاړ شه او دَ هغهٔ نه تپوس وکړه چه دَ هغو ښځو څهٔ معامله ده کوموچه خپل لاسونه

أَيْدِيَهُنَّ ۚ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا

خپل لاسونه | بیشکه | زما رب | دَ دوی دَ مکر نه | ښهٔ واقف دې | (بادشاه) وویل | څهٔ

پرې کړي وو بیشکه زما رب دَ هغوئ په فریبونو ښهٔ واقف دې ۔ بادشاه (هغه ښځو ته) وویل

خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفْسِهِ ۚ قُلْنَ حَاشَ

حال دې ستاسو | کله چه | تاسو غلول وُغوښتل | یوسف | دَ هغهٔ دَ نفس (له حفاظت) نه | دوی وویل | پناه

دا ستاسو څه واقعه وه څهٔ وخت چه تاسو یوسف (علیه السلام) دَ خپل مطلب پاره غُلولو؟ هغوی وویل دَ الله تعالیٰ

لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِن سُوءٍ ۚ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ

دَ الله | مونږ نهٔ ده موندلې | په هغهٔ کښې | څهٔ بدي | وویل | ښځې | دَ عزیز

پناه مونږ په هغهٔ کښې هیڅ بدي وُنهٔ لیدله ، دَ عزیز ښځې وویل چه اوس

الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدتُّهُ عَن نَّفْسِهِ

اوس | ښکاره شوه | حقه (خبره) | ما هغه غُلول وغوښتل | دَ هغهٔ دَ نفس (له حفاظت) نه

خو ربنتیا هرچا ته (ښې هم) څرګنده شو ، هغه زهٔ وُم چه هغه مې دَ هغهٔ دَ نفس (دَ حفاظت) نه

وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ

او بیشکه هغه | له ربنتیا ویونکو نه دې | دا | دَ پاره دَ دې چه دی پوهه شي | چه بیشکه ما | نهٔ دې

غُلولې وو او هغه بیشکه چه ربښتینې دې ، (یوسف وویل) دا مې ځکه وکړل چه عزیز ته په ښهٔ شان معلومه شي

أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

کړې خیانت دَ هغهٔ | پټې شا | او دا چه الله | نهٔ چلوي | فریب | دَ خیانت کوونکو ۔

چه ما دَ هغهٔ نه شا په شا هیڅ خیانت نهٔ دې کړې او الله تعالیٰ دَ خیانت کرو فریبونه هیچرې سرته نهٔ رسوي ۔

الجزء ١٣

وَمَآ اُبَرِّئُ نَفْسِيْ ج اِنَّ النَّفْسَ لَاَمَّارَةٌ م بِالسُّوْٓءِ

او زهٔ بری نهٔ گڼم | خپل نفس | بيشكه | نفس | ضرور حكم كوونكے دے | دَ بدئ

او زهٔ خپل ځان ته بنسهٔ نهٔ وايم ولے چه نفس خو بنده ته بد بے لاړے چارے ښائی

اِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيْ ط اِنَّ رَبِّيْ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ

مگر په چا چه رحم وكړى | زما رب | بيشكه زما رب | بخښونكے | مهربان دے | او ووئيل | بادشاه

خو په كوم (نفس) چه زما رب رحم وكړى بيشكه زما رب بخښونكے مهربان دے، او بادشاه ووئيل

ائْتُوْنِيْ بِهٖٓ اَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِيْ ج فَلَمَّا كَلَّمَهٗ قَالَ اِنَّكَ

راولئ ماله هغه | چه زهٔ خاص كړم هغه | دَ خپل ذات دَپاره | بيا هر كله چه | هغه سره ئے خبرے وكړے | ووئيل دهٔ | بيشكه ته

هغه ماله راولئ چه زهٔ ئے خاص خپل كارله وُساتم نو هر كله چه ئے ورسره خبرے وشوے نو ورته ئے ووئيل

الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِيْنٌ اَمِيْنٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِيْ

نن ورځ | مونږ سره | عزتمند | امانتدار يئے | (يوسف ؑ) ووئيل | مقرر كړه ما

چه ته دَ نن نه زما په دلبار كښے عزتمند او معتبر شوے ، يوسف عليه السلام ورته ووئيل چه ما دَ وطن په

عَلٰى خَزَآئِنِ الْاَرْضِ ج اِنِّيْ حَفِيْظٌ عَلِيْمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا

په خزانو | دَ زمكے | بيشكه زهٔ | حفاظت كوونكے | پوهه يم | او دغه شان | مونږ ځائے وركړو

خزانو باندې مقرر كړه ، بيشكه زهٔ ډير ښهٔ محافظ يم او ردَ دے كارنه) پوره واقف يم . او دغه شان مونږ يوسف

لِيُوْسُفَ فِي الْاَرْضِ ج يَتَبَوَّاُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَآءُ ط نُصِيْبُ بِرَحْمَتِنَا

يوسف ته | په زمكه كښے | دے به اُوسيدو | هغه ځائے | كوم ځائے چه | دهٔ غوښتل | مونږ رسوو | خپل رحمت

دَ (مصرئ) ملك اختيارمند كړو چه كوم ځائے ئے زړهٔ غواړى هلته دِ اُوسيږى ، مونږ چا له چه وغواړو خپل رحمت

مَنْ نَّشَآءُ وَلَا نُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٥٦﴾ وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ

چا ته چه | مونږ غواړو | او مونږ نهٔ ضائع كوو | اجر | دَ نيكانو | او اَجر | دَ آخرت | ډير ښهٔ دے

رسوو ، او مونږ دَ نيكو خلقو بدله (هيچرے) نهٔ ضائع كوو او دَ آخرت بدله ډيره ښهٔ ده

لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ ﴿٥٧﴾ ع وَجَآءَ اِخْوَةُ يُوْسُفَ

هغو خلقو دَپاره | چه ايمان راوړى | او پرهيزگارى ئے كوله | او راغلل | ورونړه | دَ يوسف

هغو كسانو له چه ايمان ئے راوړے دى او پرهيزگار اوُسيږى او دَ يوسف عليه السلام ورونړه هم (مصر ته) راغلل

ركوع ٧

فَدَخَلُوْا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهٗ مُنْكِرُوْنَ ﴿٥٨﴾ وَلَمَّا

پس داخل شول | په دهٔ | پس دهٔ وپيژندل دوى لره | او دوى | هغه | نهٔ پيژندو | او هر كله چه

او تر هغهٔ اورسيدل ، نو هغهٔ وُپيژندل او هغوى دے وُنهٔ پيژندے شو او هر كله چه

جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُوْنِيْ بِاَخٍ لَّكُمْ مِّنْ اَبِيْكُمْ ج

هغه تيار كړو دَ دوى | دَ دوى دَپاره | نو دوئيل دهٔ | راولئ ماله | ورور ستاسو | چه ستاسو دَ پلار نه دے

يوسف عليه السلام هغوى له سامان تيار كړو نو ورته ئے دوئيل تاسو دَ خپل پلار نه (ميرنى) ورور هم ماله راولئ

أَلَا تَرَوْنَ أَنِّيٓ أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿۵۹﴾ فَإِن

آیا نهٔ وینئ تاسو | چه زهٔ پوره ورکوم | پیمانه | او زهٔ | ډیر ښهٔ | میلمستیا ورکونکے یم | بیا که

تاسو نهٔ ګورئ چه زهٔ پوره پیمانه ورکوم او ښهٔ پوره میلمستیا ورکوم، که چرے تاسو

لَّمْ تَأْتُونِي بِهِۦ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِندِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿۶۰﴾ قَالُوا۟

رانهٔ وستلو تاسو ماله | هغه | نو څهٔ پیمانه (غله) نشته | تاسوله | ماسره | او مهٔ را نزدے کیږئ ماته | دوئیل دوی

ماله رانهٔ وستلو نو تاسو ته زما له طرف نه غله نهٔ ملاویږی او نهٔ به زما خوا ته را نزدے کیږئ، هغوی ووئیل

سَنُرَ ٰوِدُ عَنْهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَٰعِلُونَ ﴿۶۱﴾ وَقَالَ لِفِتْيَٰنِهِ ٱجْعَلُوا۟

موږ به خواهش وکړو | دَ دهٔ په حقله | دَ دهٔ دَ پلار نه | او بیشکه موږ | خامخا دا کار کوونکی یو | او دهٔ ووئیل | خپلو خادمانو ته | چه تاسو کیږدئ

چه موږ به ئے دَ پلار نه وغواړو او دا کار به ضرور کوو ۔ یوسف علیه السلام خپلو خادمانو ته ووئیل چه دَ دوی

بِضَٰعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَآ إِذَا ٱنقَلَبُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ

دَ دوی پیسے | دَ دوی په سامان کښے | چه دوی | هغه وپیژنی | هر کله چه دوی واپس شی | خپلو خلقو طرف ته

کړے قیمت دَ دوی په سامان کښے (پټ) کیږدئ شاید چه خپلو خپلوانو ته واپس ورسی نو وے پیژنی

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۶۲﴾ فَلَمَّا رَجَعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَبِيهِمْ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا

دَ پاره دَ چه دوی | دوباره راشی | پس هر کله چه | دوی واپس راغلل | خپل پلار ته | نو دوئے ووئیل | اے زموږ پلاره

شاید چه په دے وجه واپس راشی، نو هر کله چه هغوی خپل پلار ته واپس ورسیدل نو دوئے ووئیل چه اے زموږ پلاره!

مُنِعَ مِنَّا ٱلْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَآ أَخَانَا نَكْتَلْ

(راشده) بنده کړے شوه له موږ نه | پیمانه (غله) | پس ولیږه | موږ سره | زموږ ورور | چه موږ پیمانه (غله) راوړو

په موږ بیا دَ پاره غله بنده شوے ده ۔ نو زموږ ورور راسره ولیږه چه غله راوړو

وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿۶۳﴾ قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَآ

او بیشکه موږ | دَ دهٔ | حفاظت کوونکی یو | دهٔ فرمائیل | آیا زهٔ په تاسو اعتبار وکړم | دَ دهٔ په حقله | مګر | څنګه چه

او موږ به دَ هغهٔ ډیر خیال ساتو ۔ یعقوب (ع) ووئیل چه آیا زهٔ دَ دهٔ په حقله په تاسو باندِ هغه شان اعتبار وکړم

أَمِنتُكُمْ عَلَىٰٓ أَخِيهِ مِن قَبْلُ ۖ فَٱللَّهُ خَيْرٌ حَٰفِظًا ۖ وَهُوَ

ما اعتبار کړے وو په تاسو | دَ دهٔ دَ ورور په حقله | له دے نه وړاندِ | پس الله | ډیر ښهٔ | محافظ دے | او هم هغه

لکه چه له دے نه وړاندِ مِ دَ دهٔ دَ ورور (یوسف) په حقله در باندِ کړے وو، خو هم الله تعالیٰ ډیر ښهٔ محافظ دے او هغه

أَرْحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿۶۴﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا۟ مَتَٰعَهُمْ وَجَدُوا۟ بِضَٰعَتَهُمْ

دَ ټولو نه زیات رحم کوونکے دے | او هر کله | چه دوی پرانستلو | سامان خپل | نو بیا موندله دوی | خپله نغدی

دَ ټولو نه زیات مهربان دے ۔ او هر کله چه هغوی خپل سامان پرانستلو نو خپله نغدی ئے بیا موندله کومه

رُدَّتْ إِلَيْهِمْ ۖ قَالُوا۟ يَٰٓأَبَانَا مَا نَبْغِي ۖ هَٰذِهِۦ بِضَٰعَتُنَا

چه واپس کړے شوے وه | دوی ته | دوی ووئیل | اے زموږه پلاره! | څهٔ غواړو موږ ده | دا ده | زموږ پیسے

چه ورته واپس شوے وه، هغوی ووئیل اے بابا! موږ له نور څهٔ غواړو؟ دا ده زموږ نغدی هم

رُدَّتْ اِلَيْنَا ۚ وَنَمِيْرُ اَهْلَنَا وَنَحْفَظُ اَخَانَا

واپس کړے شوے دہ | موږ ته | او موږ به غله راوړو | خپلو خلقو د پاره | او موږ به حفاظت کوو | د ورور خپل

چه واپس شوے دہ او موږ به د خپل کور والو د پاره نوره غله راوړو او د خپل ورور حفاظت به کوو

وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيْرٍ ۭ ذٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيْرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ اُرْسِلَهٗ

او موږ به زیاته راوړو | غله | (د یو بار) د اوښ | دا | پیمانه (غله) | آسانه دہ | دے فرمائیل | هیڅ کله به ونه لیږم دے

او د یو اوښ بار به زیاتی راوړو ، دا یو اوښ غله به ډیره په آسانه ملاؤ شی ، یعقوب علیه السّلام ووئیل زه به

مَعَكُمْ حَتّٰى تُؤْتُوْنِ مَوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ لَتَاْتُنَّنِيْ بِهٖٓ

تاسو سره | ترڅو چه | تاسو راکړئ ماته | پخه وعده | د الله | چه تاسو به خامخا راولئ ماله | دے

هیڅ کله دے تاسو سره ونه لیږم ترڅو چه تاسو ماله د الله تعالیٰ په نوم پوخ قول رانه کړئ چه ماله به ئے خامخا واپس راوسوئ

اِلَّآ اَنْ يُّحَاطَ بِكُمْ ۚ فَلَمَّآ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللّٰهُ عَلٰى

مګر دا چه | راګیر شئ | تاسو | بیا هر کله چه | دوی ورکړله دهٔ ته | خپله پخه وعده | نو دے فرمائیل | الله | په هغه خبره

البته دا چه تاسو ټول په خپله چرته راګیر شئ ، نو هر کله چه هغوئ پوخ قول ورکړو نو یعقوب وفرمائیل چه موږ څهٔ

مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يٰبَنِيَّ لَا تَدْخُلُوْا مِنْۢ بَابٍ وَّاحِدٍ

چه موږ ئے کوو | ضامن دے | او دے ووئیل | اے زما ځامنو! | مهٔ داخلیږئ تاسو | له یوے دروازے نه

وائیو الله تعالیٰ د دے ضامن دے او هغهٔ ووئیل چه اے زما ځامنو! تاسو هم د یوے دروازے نه مهٔ داخلیږئ۔

وَّادْخُلُوْا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۭ وَمَآ اُغْنِيْ عَنْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ

او داخل شئ | له جُدا جُدا دروازو نه | او زهٔ نهٔ شم دفع کولے | له تاسو نه | له حکم د الله نه

بلکه په جُدا جُدا دروازو ورننوځئ ۔ او زهٔ د الله تعالیٰ د څهٔ فیصلے نه تاسو بچ کولے

مِنْ شَيْءٍ ۭ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ۭ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۚ وَعَلَيْهِ

هیڅ څیز | نشته دے حکم | مګر صرف | د الله | هم په دهٔ | ما توکل وکړو | او هم په دهٔ

نهٔ شم ، بے د هغهٔ نه د بل هیچا حکم نهٔ چلیږی ، په هغهٔ رم توکل دے او څوک چه توکل کوی نو صرف

فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوْا مِنْ حَيْثُ اَمَرَهُمْ اَبُوْهُمْ ۭ

توکل کول پکار دی | توکل کوونکو له | او هر کله چه دوی داخل شول | کوم ځائے نه چه | حکم ورکړے وو دوی ته | د دوی پلار

په هغهٔ دِ توکل کوی ، او هر کله چه هغوی ورننوتل کوم ځائے نه چه دوی ته د دوی پلار حکم ورکړے

مَا كَانَ يُغْنِيْ عَنْهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا حَاجَةً

دهٔ نهٔ شو بچ کولے | دوی | د الله (د تقدیر) نه | لږ هم | مګر | یو خواهش وو

وو ، د خدائے په مقابله کښے هیڅ تدبیر هم د هغوئ په کار را تلے نهٔ شو دا خو د یعقوب علیه السلام

فِيْ نَفْسِ يَعْقُوْبَ قَضٰىهَا ۭ وَاِنَّهٗ لَذُوْ عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنٰهُ

د یعقوب په زړه کښے | کوم چه دهٔ پوره کړو | او بیشکه هغه | خاوند د علم وو | د هغه څهٔ | چه موږ دهٔ ته ښودلے وو

په زړهٔ کښے یو ارمان وو چه هغهٔ پوره کړو او هغه د علم خاوند وو ځکه چه موږ ورته علم ورکړے وو ،

ع ۲

وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۶۸﴾ ع وَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ

اولیکن | اکثر | خلق | نه پوهیږی | اوهر کله چه | دوی داخل شول | په یوسف

خو اکثر خلق (په دے حقیقت) نه پوهیږی ، او هر کله چه هغوئ یوسف علیه السلام ته ورغلل نو هغه

اٰوٰۤى اِلَيْهِ اَخَاهُ قَالَ اِنِّيْۤ اَنَا اَخُوْكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا

نو دهٔ ځانے ورکړو دَ خپل ځان سره | خپل ورور ته | دهٔ وویل | بیشکه هم زهٔ | ستا ورور یم | پس مهٔ غمژن کیږه | په هغه

خپل سکه ورور له ځان سره ځائے ورکړو او ورته ئے ووئیل چه هم زهٔ ستا ورور (یوسفؑ) یم ، نو ته دَ دوئ په کارونو

كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۶۹﴾ فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ

چه دوی به کول | بیا هر کله چه | تیار کړو دهٔ دوی له | دَ دوی سامان | نو دهٔ کیښوده | پیاله

مهٔ خفه کیږه - نو هر کله چه ئے دَ هغوئ سامان تیار کړو نو خپله پیاله ئے دَ خپل (سکه) ورور

فِيْ رَحْلِ اَخِيْهِ ثُمَّ اَذَّنَ مُؤَذِّنٌ اَيَّتُهَا الْعِيْرُ اِنَّكُمْ لَسٰرِقُوْنَ ﴿۷۰﴾

دَ خپل ورور په سامان کښے | بیا آواز وکړو | یو آواز کوونکی | اے قافلے والو! | بیشکه تاسو | خامخا غله یئ

په سامان کښے کیښوده ، بیا یو منادی اواز وکړو چه اے دَ قافلے خلقو! تاسو غله یئ.

قَالُوْا وَاَقْبَلُوْا عَلَيْهِمْ مَّاذَا تَفْقِدُوْنَ ﴿۷۱﴾ قَالُوْا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ

دوئ ووئیل | او را مخامخ شول | دَ دوی طرف ته | څهٔ دی چه تاسو نه ورک شوی دی؟ | دوئ ووئیل مونږ نه ورک شوے دے | پیمانه | دَ بادشاه

هغوئ ووئیل او ورپسے (په کلکه) راوړاندِ شول چه تاسو نه څهٔ ورک شوی دی؟ هغوی ووئیل چه زمونږ نه دَ بادشاه پیمانه

وَلِمَنْ جَآءَ بِهٖ حِمْلُ بَعِيْرٍ وَّاَنَا بِهٖ زَعِيْمٌ ﴿۷۲﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ

او دَ پاره دَ هغه چا چه راوړی دا | یو بار دَ اوښ دے | او زهٔ دَ دے | ذمه واریم | دوی ووئیل | قسم په الله

ورکه شوے ده او چا چه راپیدا کړه هغهٔ له به دَ یو اوښ بار (غله) ورکړو او زهٔ دَ دے (انعام) ذمه واریم هغوی ووئیل ، دَ الله قسم

لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْاَرْضِ وَمَا كُنَّا سٰرِقِيْنَ ﴿۷۳﴾

تاسو ته ښهٔ معلومه ده | مونږ نهٔ یو راغلی | چه مونږ فساد وکړو | په زمکه کښے | او نهٔ مونږ یو | غلهٔ

چه تاسو ته ښهٔ معلومه ده چه مونږ دلته په فساد پسے نهٔ یو راغلی او نهٔ مونږ غلهٔ یو.

قَالُوْا فَمَا جَزَآؤُهٗۤ اِنْ كُنْتُمْ كٰذِبِيْنَ ﴿۷۴﴾ قَالُوْا جَزَآؤُهٗ

دوئ ووئیل | پس څهٔ سزا ده دَ هغهٔ | کهٔ چرے یئ تاسو | دروغژن | دوی ووئیل | سزا دَ هغهٔ (دا ده)

هغوی ووئیل کهٔ چرے تاسو دروغژن ثابت شوئ نو بیا به دَ دے څهٔ سزا وی؟ هغوی ووئیل چه دَ هغهٔ سزا دا ده

مَنْ وُّجِدَ فِيْ رَحْلِهٖ فَهُوَ جَزَآؤُهٗ ؕ كَذٰلِكَ نَجْزِي

(چه) دَ چا په سامان کښے هغه (پیمانه) بیا مونده شوه | پس هم هغه (سړے) | دَ دے بدله ده | دغه شان | مونږ سزا ورکوو

چه دَ چا په سامان کښے پیمانه راووختله نو هغه تن دِ په خپله دَ ځان په بدله کښے ایسار کړے شی ، مونږ مجرمانو له هم دغه

الظّٰلِمِيْنَ ﴿۷۵﴾ فَبَدَاَ بِاَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ اَخِيْهِ ثُمَّ

ظالمانو ته | پس شروع کړه (تلاشی) | دَ دوی دَ سامانونو | دهو مبے | دَ خپل ورور دَ سامان نه | بیا

شان سزا ورکوو ، نو دَ خپل ورور دَ بوری نه وړاندِ ئے دَ هغوئ دَ بورو (تلاشی) شروع کړه ، بیائے

اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِّعَآءِ اَخِيْهِ ؕ كَذٰلِكَ كِدْنَا لِيُوْسُفَ ؕ مَا كَانَ لِيَاْخُذَ

را اُو ویستله هغه | دَ خپل ورور دَ بورۍ نه | دغه شان | مونږ تدبیر وکړو | یوسف دَ پاره | دهٔ نهٔ شو اخستلے

دَ خپل (سکه) ورور دَ بورۍ نه (پیالۍ) راوُښکله، دغه شان مونږ یوسف دَ پاره تدبیر وکړو، هغهٔ خپل ورور دَ بادشاه

اَخَاهُ فِيْ دِيْنِ الْمَلِكِ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ؕ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَّنْ

خپل ورور | دَ هغه بادشاه دَ قانون مطابق | مګر دا چه | وُغواړی | الله | مونږ وُچتوو | درجے | دَ چا چه

(معیږ) په قانون کښے اخستے نهٔ شو، مګر دا چه هم الله تعالیٰ منظور وه، مونږ چه دَ چا وغواړو، درجے ئے

نَّشَآءُ ؕ وَفَوْقَ كُلِّ ذِيْ عِلْمٍ عَلِيْمٌ ﴿۷۶﴾ قَالُوْٓا اِنْ يَّسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ

مونږ وغواړو | او دَ پاسه | دَ هر خاوند دَ علم | یو لوئے علم والا دے | دوئ دوئیل | که چیرے دهٔ غلا کړے ده | نو غلا کړے ده

وُچتے کړو، او دَ هر عالِم دَ پاسه بل لوئے عالم شته. هغوی وویئیل که (نن) دهٔ غلا وکړه نو ښخوا دَ دهٔ سکه

اَخٌ لَّهٗ مِنْ قَبْلُ ۚ فَاَسَرَّهَا يُوْسُفُ فِيْ نَفْسِهٖ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ

دَ دهٔ ورور هم | له دے نه دړانډِ | پس پټه وُساتله دا | یوسف | په خپل زړهٔ کښے | او ښکاره ئے نهٔ کړه | دوی ته

ورور هم غلا کړے وه، نو یوسف علیه السلام دا خبره په زړهٔ کښے واچوله، او هغوئ ته ئے څرګنده نهٔ کړه

قَالَ اَنْتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا ۚ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا تَصِفُوْنَ ﴿۷۷﴾ قَالُوْا

ئے وُوئیل (زړهٔ کښے) | تاسو | ډیر بد یئ | په درجه کښے | او الله | ښهٔ پوهه دے | په هغه څه چه تاسو ئے بیانوئ | دوئ وُوئیل

درته ئے وُوئیل چه تاسو ډیر خراب خلق یئ او څهٔ چه تاسو بیانوئ الله تعالیٰ په هغے ښهٔ پوهه دے. هغوی وُوئیل

يٰٓاَيُّهَا الْعَزِيْزُ اِنَّ لَهٗٓ اَبًا شَيْخًا كَبِيْرًا فَخُذْ اَحَدَنَا مَكَانَهٗ ۚ

اے عزیز! | بیشکه دَ دهٔ | پلار دے | بوډا | دَ ډیر عمر | پس وُنیسه | یو له مونږ نه | دَ دهٔ په ځائے

اے عزیز! بیشکه دَ دهٔ پلار ډیر بوډا دے، نو دَ دهٔ په ځائے مونږ کښے یو تن وُنیسه

اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۷۸﴾ قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ اَنْ نَّاْخُذَ اِلَّا مَنْ

بیشکه مونږ وینو تا | له نیکانو نه | دهٔ وُوئیل | دَ الله پناه غواړم | چه زهٔ دِ ونیسم | سوا دَ دهٔ نه

مونږ دِ وینو ګورو چه تهٔ ډیر ښهٔ سړے یئے. هغهٔ وُوئیل دَ الله تعالیٰ پناه چه بل څوک راونیسم خو بس هغه

وَّجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهٗٓ ۙ اِنَّآ اِذًا لَّظٰلِمُوْنَ ﴿۷۹﴾ فَلَمَّا اسْتَيْئَسُوْا

چه موندلے دے مونږ | خپل سامان | دَ دهٔ سره | بیشکه مونږ به | هغه وخت | خامخا ظالمان یو | بیا هر کله چه | نا اُمیده شول دوی

څوک چه ورسره مو خپل څیز موندلے دے کنی نو بیا خو به مونږ په ظالمانو کښے شمیر شو نو هر کله چه دوی دَ هغه (یوسفؑ)

مِنْهُ خَلَصُوْا نَجِيًّا ؕ قَالَ كَبِيْرُهُمْ اَلَمْ تَعْلَمُوْٓا اَنَّ اَبَاكُمْ

له هغهٔ نه | نو ځان له شول دوی | مشورے دَ پاره | دوئیل | مشر دَ دوی | آیا نهٔ | پوهیږئ تاسو | چه ستاسو پلار

نه مایوسه شول نو دَ مشورے دَ پاره ځان له شول، په دوی کښے مشر وُوئیل چه آیا تاسو نهٔ معلومه نهٔ ده چه پلار

قَدْ اَخَذَ عَلَيْكُمْ مَّوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُّمْ فِيْ يُوْسُفَ ۚ

اخستلے ده | له تاسو نه | پخه وعده | دَ الله | او له دے نه دړانډِ | چه قصور دکړو تاسو | دَ یوسف په حقله

درنه په قسمونو پوخ لوظ اخستے دو او له دے نه دړانډِ تاسو دَ یوسف په حقله هم تصور کړے دے

فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتّٰى يَأْذَنَ لِيْٓ أَبِيْٓ أَوْ يَحْكُمَ اللّٰهُ لِيْ ۚ

پس زهٔ به هیڅکله نهٔ پرېږدم | دا زمکه | ترهغه وخته پورې چه | اجازت راکړی ماته | زما پلار | یا فیصله وکړی | الله ما د پاره

نو زهٔ خو دا ملک نهٔ پرېږدم ترڅو چه پلار را ته اجازت رانهٔ کړی یا الله زما په حقله فیصله ونهٔ کړی

وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ﴿۸۰﴾ اِرْجِعُوْٓا اِلٰٓى أَبِيْكُمْ فَقُوْلُوْا يٰٓأَبَانَآ

او هغه | د ټولو نه ښهٔ | فیصله کوونکے دے | تاسو واپس لاړشئ | خپل پلار ته | پس ووایئ | اے زمونږ بابا

او هم هغه ډېر ښهٔ فیصله کوونکے دے۔ تاسو خپل پلار ته پستنه لاړ شئ نو ورته ووایئ چه اے بابا!

إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ ۚ وَمَا شَهِدْنَآ إِلَّا بِمَا عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ

بېشکه ستا ځوئے | غلا وکړه | او مونږ ګواهي ورنهٔ کړه | مګر | څهٔ چه مونږ ته معلوم وو | او مونږ نهٔ وو | د غیبو

ستا ځوئے غلا کړے ده ، او مونږ د خپل علم مطابق ګواهي ورکړے ده ، او مونږ ته د غیبو هیڅ

حٰفِظِيْنَ ﴿۸۱﴾ وَسْـَٔلِ الْقَرْيَةَ الَّتِيْ كُنَّا فِيْهَا وَالْعِيْرَ

حفاظت کوونکي | او تپوس وکړه | د کلي (د خلقو) نه | چه وو مونږ په هغې کښې | او له هغه قافلے نه

خبر نهٔ وو او په کوم کلي کښې چه مونږ دېره وو د هغه ځائے د خلقو نه تپوس وکړه او د هغې قافلے والو نه

الَّتِيْٓ أَقْبَلْنَا فِيْهَا ۖ وَإِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿۸۲﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ

چه مونږ راغلو په هغې کښې | او بېشکه مونږ | رښتینی یُو | (یعقوبؑ) ووئیل | (رنا) بلکه | ښائسته کړے دے | تاسو د پاره

چه مونږ ورسره (په ملګرتیا کښې) راغلي یُو او مونږ بالکل رښتینی یُو۔ یعقوب علیه السلام ووئیل تا بلکه د اخو تاسو ته

أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ جَمِيْلٌ ۖ عَسَى اللّٰهُ أَنْ يَأْتِيَنِيْ بِهِمْ جَمِيْعًا ۚ

زړونو ستاسو | یو کار | پس (هم) صبر ډېر ښهٔ دے | اُمید دے | چه الله به | راولی ماته | دوی ټول

خپلو نفسونو یوه خبره ښائسته کړے ده نو هم صبر ډېر ښهٔ دے، کیدے شي چه الله تعالیٰ دا ټول ماته واپس راولی

إِنَّهٗ هُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ ﴿۸۳﴾ وَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰٓأَسَفٰى عَلٰى يُوْسُفَ

بېشکه هم هغه | پوهه | د حکمت خاوند دے | او مخ ئے واړولو | له دوی نه | او وئے وئیل | هائے افسوس! | په یوسف باندې

هغه په هر څهٔ پوهه د حکمت خاوند دے او یعقوبؑ د هغوئی نه مخ واړولو او وئے وئیل چه هائے افسوس! په یوسف

وَابْيَضَّتْ عَيْنٰهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيْمٌ ﴿۸۴﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ تَفْتَؤُا

او سپینې شولے | دواړه سترګے د دهٔ | له غم نه | او هغه | ډېر خفه دلګیر وو | دوی ووئیل | قسم په الله | ته خو همیشه

باندې او د غم نه (په ژړا ژړا) ئے سترګے سپینې شوے او هغه به خفه دلګیر (ناست) وو ځامنوئے ووئیل د الله قسم، ته به

تَذْكُرُ يُوْسُفَ حَتّٰى تَكُوْنَ حَرَضًا أَوْ تَكُوْنَ مِنَ الْهٰلِكِيْنَ ﴿۸۵﴾

یادوے | یوسف | تر دے چه | ته شے | بیمار | یا شے ته | له هلاکیدونکو نه

تل د یوسفؑ په یاد کښې اخته یئ، تر دے چه ځان به ورپسے رنځور کړے یا به هلاک شے۔

قَالَ إِنَّمَآ أَشْكُوْا بَثِّيْ وَحُزْنِيْٓ إِلَى اللّٰهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ

دهٔ ووئیل | بېشکه چه | زهٔ بیانوم | خپل خفګان | او خپل غم | الله ته | او زهٔ پوهیږم | د الله د طرف نه

هغهٔ ووئیل چه زهٔ خو صرف د الله تعالیٰ په وړاندې خپله بے قراري او خپل غم بیانوم او زهٔ د الله تعالیٰ د طرف نه په هغو

مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٨٦﴾ يٰبَنِيَّ اذْهَبُوْا فَتَحَسَّسُوْا مِنْ يُّوْسُفَ وَاَخِيْهِ

څه چه تاسو نه پوهیږئ | اے زما ځامنو! | لاړ شئ | پس لټون وکړئ | دَ یوسف | او دَ دهٔ دَ ورور

په هغه څه چه تاسو پرې نهٔ پوهیږئ ـ اے زما ځامنو! ځئ لاړ شئ او دَ یوسف او دَ هغهٔ دَ ورور (بن یامین) لټون

وَلَا تَايْئَسُوْا مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ ۗ اِنَّهٗ لَا يَايْئَسُ مِنْ رَّوْحِ اللّٰهِ اِلَّا

او مهٔ نا اُمیده کیږئ | دَ الله دَ رحمت نه | بیشکه چه نهٔ نا اُمیده کیږی | دَ الله دَ رحمت نه | مگر

وکړئ او دَ الله تعالیٰ دَ رحمت نه مهٔ مایوسه کیږئ ، دَ الله تعالیٰ دَ رحمت نه خو صرف کافران خلق

الْقَوْمُ الْكٰفِرُوْنَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلَيْهِ قَالُوْا يٰاَيُّهَا الْعَزِيْزُ

قوم | دَ کافرانو | بیا هر کله چه دوی داخل شول | دَ هغه په وړاندې | نو ئے ووئیل | اے عزیز!

مایوسه کیږی ـ بیا چه هغوئ یوسف علیه السلام ته ورغلل نو وے وئیل چه اے عزیز! مونږ ته او زمونږ

مَسَّنَا وَاَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجٰىةٍ فَاَوْفِ لَنَا

رسیدلے مونږ ته | او زمونږ دَ کور خلقو ته | تکلیف | او مونږ راوړے دهٔ | سرمایه | معمولی | پس پوره راکړه | مونږ ته

دَ کور خلقو ته ډیر تکلیف رسیدلے دے او مونږ څهٔ لږ نشان معمولی سرمایه راوړے دهٔ نو مونږ له (دَ غلے) پوره

الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِيْنَ ﴿٨٨﴾ قَالَ

پیمانه (غله) | او خیرات وکړه | په مونږ دهٔ | بیشکه الله | جزا ورکوی | خیرات ورکوونکو ته | دهٔ ووئیل

پیمانه راکړه او په مونږ خیرات وکړه ، بیشکه الله تعالیٰ صدقه ورکوونکو ته جزا ورکوی ـ یوسف علیه السلام

هَلْ عَلِمْتُمْ مَّا فَعَلْتُمْ بِيُوْسُفَ وَاَخِيْهِ اِذْ اَنْتُمْ جٰهِلُوْنَ ﴿٨٩﴾

آیا تاسو ته معلومه دهٔ؟ | څهٔ چه | وکړل تاسو | یوسف ؑ | او دَ دهٔ دَ ورور سره | هر کله چه تاسو | ناپوهه یئ ـ

تپوس وکړو آیا تاسو ته معلومه دهٔ چه دَ ناپوهئ په زمانه کښے تاسو یوسف ؑ او دَ دهٔ دَ ورور سره څهٔ سلوک کړے دو

قَالُوْٓا ءَاِنَّكَ لَاَنْتَ يُوْسُفُ ۭ قَالَ اَنَا يُوْسُفُ وَهٰذَآ اَخِيْ ز

دوی ووئیل | آیا بیشکه ته | هم ته یئے | یوسف | دهٔ ووئیل | (هو!) هم زهٔ یوسف یم | او دا زما ورور دے

هغوئ ووئیل آیا هم تهٔ یوسف ؑ یئے ؟ دهٔ ووئیل هو! هم زهٔ یوسف ؑ یم ، او دا زما ورور دے

قَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا ۭ اِنَّهٗ مَنْ يَّتَّقِ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ

احسان کړے دے | الله | په مونږ باندے | بیشکه | څوک چه پرهیزګاری کوی | او صبر کوی | نو بیشکه الله | نهٔ ضائع کوی

په مونږ باندے الله تعالیٰ احسان کړے دے ، یقیناً څوک چه (الله) نه ویریږی او صبر کوی ، نو بیشکه الله تعالیٰ دَ (داسے)

اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٩٠﴾ قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ اٰثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا

اجر | دَ نیکانو | دوئ ووئیل | قسم په الله | بیشکه فضیلت درکړے دے تا ته | الله | په مونږ باندے

نیکانو خلقو اجر نهٔ ضائع کوی ـ هغوئ ووئیل دَ الله قسم! الله تعالیٰ تا له په مونږ باندے فضیلت درکړے دے

وَاِنْ كُنَّا لَخٰطِـِٕيْنَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ۭ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ روز

او هم مونږ خطا کار وو | دهٔ ووئیل | هیڅ الزام نشته | په تاسو | نن ورځ | معاف دِ کړی الله | تاسو

او بیشکه هم مونږ خطا کار وو ـ یوسف علیه السلام ورته ووئیل نن په تاسو هیڅ الزام نشته الله تعالیٰ دِ تاسو معاف کړی

وَهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿۹۲﴾ اِذْهَبُوْا بِقَمِيْصِيْ هٰذَا فَاَلْقُوْهُ عَلٰى وَجْهِ

او هغه | دَ ټولو نه زيات رحم کوونکے دے | یوسئ | زما قميص | دا | پس دروا چوئ دا | په مخ

او هغه دَ ټولو نه زيات مهربانه دے ۔ (اوس) تاسو دا زما قميص یوسئ، نو زما دَ پلار په مخ

اَبِيْ يَاْتِ بَصِيْرًا ۚ وَاْتُوْنِيْ بِاَهْلِكُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۹۳﴾ وَلَمَّا

دَ پلار زما | هغه به شي | بينا | او راولئ ماله | خپل کورِ والا | ټول | او هر کله چې

واچوئ دَ هغهٔ سترګے به روښانه شي او ماله خپل ټول خاندان دلته راولئ ، او هر کله چې

فَصَلَتِ الْعِيْرُ قَالَ اَبُوْهُمْ اِنِّيْ لَاَجِدُ رِيْحَ يُوْسُفَ لَوْلَآ اَنْ تُفَنِّدُوْنِ ﴿۹۴﴾

روانه شوه | قافله | نو وویل | دَ دوی پلار | بيشکه زهٔ بيامومم | بوئيں | دَ یوسف | که تاسو مې بے ځبه ونهٔ بولئ

قافله روانه شوه نو دَ هغوئ پلار ووئيل چې دَ یوسف بوئيں راباندې ولګيدو خو هسے نه چې تاسو راته ليونے ووايئ

قَالُوْا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِيْ ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ ﴿۹۵﴾ فَلَمَّآ اَنْ جَآءَ الْبَشِيْرُ

دوی ووئيل | دَ الله قسم | بيشکه ته | په خپله پخوانئ خطا يئې کښے يئے | بيا هر کله | چې راغے | زيرے ورکوونکے

هغوی ووئيل دَ الله قسم بيشکه تهٔ په خپل پخوانی وهم کښے يئے ۔ بيا چې زيرے ورکوونکے راغے ،

اَلْقٰىهُ عَلٰى وَجْهِهٖ فَارْتَدَّ بَصِيْرًا ۚ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ

نو واچولو دهٔ (قميص) | په مخ دَ دهٔ | نو شولو دے | بينا | وے وئيل | آيا ما نهٔ وو وئيلی | تاسو ته

او هغه قميص ئے دَ هغهٔ په مخ واچولو نو بيا ئے سترګے روښانه شولے ۔ يعقوب عليه السلام ووئيل آيا ما تاسو ته نهٔ وو وئيل

اِنِّيْٓ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿۹۶﴾ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا اسْتَغْفِرْ

بيشکه زهٔ | پوهيږم | دَ الله دَ طرف نه | په هغه څه | چې تاسو پرے نه پوهيږئ | دوی ووئيل | اے زمونږ پلاره! | بخښنه وغواړه

بيشکه ما ته دَ الله دَ طرف نه هغه خبرے معلومے دی چې تاسو ته نهٔ دی معلومے، هغوئ ووئيل اے بابا! مونږ خطا کار

لَنَا ذُنُوْبَنَآ اِنَّا كُنَّا خٰطِئِيْنَ ﴿۹۷﴾ قَالَ سَوْفَ اَسْتَغْفِرُ لَكُمْ

مونږ دَ پاره | زمونږ دَ ګناهونو | بيشکه مونږ وو | ګناهګاران | دهٔ ووئيل | زر به | زهٔ بخښنه وغواړم | تاسو دَ پاره

يو، مونږ دَ پاره زمونږ دَ ګناهونو بخښنه وغواړه، وے فرمائيل، ډير زر به دَ خپل رب نه تاسو دَ پاره بخښنه

رَبِّيْ ۭ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿۹۸﴾ فَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ اٰوٰٓى

دَ خپل رب نه | بيشکه هغه | بخښونکے | مهربان دے | بيا هر کله | چې دوی داخل شول | په یوسف | نو ځائے ورکړو دهٔ

وغواړم، بيشکه هغه بخښونکے رحم کوونکے دے ، بيا چې دوئ ټول یوسف ته ورسيدل نو هغهٔ مور او پلار

اِلَيْهِ اَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوْا مِصْرَ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ ﴿۹۹﴾ وَرَفَعَ

خپل ځان سره | خپل مور پلار ته | او وے وئيل | داخل شئ | په مصر کښے | که چرے الله دَ غوښتل | په امن سره | او اوچت کښينول

ځان سره کښينول او وے وئيل ټول په مصر کښے داخل شئ، که الله تعالیٰ ته منظوره وی نو په امن به وسيږئ او خپل

اَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوْا لَهٗ سُجَّدًا ۚ وَقَالَ يٰٓاَبَتِ

خپل مور او پلار | په تخت باندې | او پريوتل دوی | دَ دهٔ په وړاندې | په سجده | او دهٔ ووئيل | اے زما پلاره

مور پلار ئے په شاهي تخت باندې کښينول او ټول یوسف ته په سجده پريوتل ۔ او یوسف ووئيل اے زما پلاره!

هٰذَا تَاْوِيْلُ رُءْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّيْ حَقًّا

دا دے | تعبیر | زما دَ خوب | له دے نه وړاندې | بیشکه کړو دا | زما ربّ | رښتیا

دا زما دَ خوب تعبیر دے چه ما وړاندې لیدلے وو ، هغه (خوب) زما رب رښتیا کړو ، او

وَقَدْ اَحْسَنَ بِيْٓ اِذْ اَخْرَجَنِيْ مِنَ السِّجْنِ وَجَآءَ بِكُمْ مِّنَ الْبَدْوِ

او هغهٔ احسان دکړو | په ما | هرکله چه زهٔ ئے راوویستلم | له قید خانے نه | او رائے وستلئ تاسو | له صحرا نه

او هغهٔ (دا خو مره) احسان وکړو چه دَ جیل نه ئے راوویستلم او تاسو ټول ئے دَ کلی نه (دلته) راوستی

مِنْ بَعْدِ اَنْ نَّزَغَ الشَّيْطٰنُ بَيْنِيْ وَبَيْنَ اِخْوَتِيْ ۚ اِنَّ رَبِّيْ

پس له هغې نه چه | فساد واچولو | شیطان | په مینځ زما | او په مینځ زما دَ ورونړو کښې | بیشکه | زما رب

پس له دے نه چه شیطان زما او زما دَ ورونړو په مینځ کښې فساد اچولے وو ، بیشکه زما رب

لَطِيْفٌ لِّمَا يَشَآءُ ۚ اِنَّهٗ هُوَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ ﴿۱۰۰﴾ رَبِّ

ښهٔ تدبیر کوونکے دے | چا دَ پاره چه | هغه وغواړی | بیشکه هغه | پوهه | خاوند دَ حکمت دے | اے زما ربه

په څهٔ غواړی نو هغے له مزیدار تدبیر وکړی هغه په هر څهٔ پوهه دَ حکمت خاوند دے ، اے زما ربه !

قَدْ اٰتَيْتَنِيْ مِنَ الْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِيْ مِنْ تَاْوِيْلِ الْاَحَادِيْثِ ۚ

تا راکړله ماته | بادشاهي | او تا وښودلو ماته | تعبیر | دَ خوبونو

تا ماله حکومت هم راکړو ، او دَ خوبونو دَ تعبیر علم دِ راکړو .

فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ اَنْتَ وَلِيّٖ فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۚ

اے پیدا کوونکیه ! | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | هم ته زما کارساز یئے | په دنیا کښې | او آخرت (کښې)

اے دَ آسمانونو او دَ زمکے خالقه ! ته په دنیا او په آخرت دواړو کښې زما کارساز یئے

تَوَفَّنِيْ مُسْلِمًا وَّاَلْحِقْنِيْ بِالصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۰۱﴾ ذٰلِكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ

ما اُوچت کړه (له دنیا نه) | فرمانبردار | او ما شامل کړه | په نیکانو کښې | دا خبرونه دی

ما دَ دنیا نه دَ فرمانبردارئ په حالت کښې اُوچت کړے او دَ نیکانو په ټولی کښې م شامل کړے ! دا دَ غیبو خبرونه

الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ

دَ غیبو | (چه) وحی کوو مونږ دَ دے | ستا طرف ته | او نهٔ وے ته | دَ دوی سره

دی چه تا ته ئے مونږ دَ وحی په ذریعه درلیږو او ته هغه وخت دَ هغوئ سره موجود نهٔ وے

اِذْ اَجْمَعُوْٓا اَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُوْنَ ﴿۱۰۲﴾ وَمَآ اَكْثَرُ النَّاسِ

هرکله چه دوی جمع کړو (پوخ کړو) | خپل کار | او دوی | بد تدبیر کولو | او نهٔ دی اکثر خلق

کله چه هغوئ په خپله اراده یا تیا اتفاق کړے وو او سازشونه ئے تیاردل . او (په دوئ کښې) اکثر خلق

وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۰۳﴾ وَمَا تَسْـَٔلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۚ

اګرکهٔ ته وغواړے | ایمان راوړونکی | او نه غواړے ته له دوی نه | په دے (تبلیغ) | څهٔ اجر

ایمان نهٔ راوړی اګرکه څیرستا زړهٔ غواړی . او ته څهٔ دَ دوئ نه په دے تبلیغ باندِ خواجر نهٔ غواړے

ع ١١ ٥

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ

نه دے دا | مگر نصیحت | د ټولو جهانونو د پاره | او څومره | نخښے دی

دا (قرآن) خو د ټول مخلوق د پاره عام نصیحت دے ۔ او په آسمانونو او په زمکه کښے څومره

فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا

په آسمانونو کښے | او زمکه (کښے) | چه تیریږی دوی | په هغے | او | دوی | له هغے نه

دیرے نخښے پرتے دی چه دوئ پرے (هروخت) تیریږی ، او دوئ د هغے نه مخونه

مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللّٰهِ إِلَّا وَهُمْ

مخ اړونکی دی | او ایمان نه راوړی | اکثر له دوی نه | په الله باندې | مگر | دوی

اړولی وی ۔ او په دوئ کښے اکثر په الله تعالیٰ ایمان نه راوړی او بیا شرک هم

مُّشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ

هم مشرکان وی ۔ | پس آیا دوی بے ویرے شول | (له دے نه) چه راشی په دوی | راخوریدونکے (آفت)

کوی ۔ آیا دا خلق د دے خبرے نه بے غمه شوی دی چه د الله تعالیٰ د طرف نه پرے د عذاب

مِّنْ عَذَابِ اللّٰهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾

د الله د عذاب نه | یا راشی په دوی | قیامت | ناڅاپه | او دوی ته خبر هم نه وی ۔

څه داسے آفت راپریوزی چه په دوئ خورشی یا ناڅاپه پرے قیامت راشی او دوئ ترے نه خبر قدر له هم نه وی

قُلْ هٰذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللّٰهِ ۚ عَلٰى بَصِيرَةٍ

ووایه | دا | زما لاره ده | زه رابلم | د الله طرف ته | په ښکاره دلیل یم

(اے پیغمبره!) ورته ووایه دا زما لاره ده چه زه خلق الله تعالیٰ ته رابلم ، زه هم خپله لار په سمه رڼا

أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحٰنَ اللّٰهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾

زه | او هغه (هم) چا چه زما پیروی وکړه | او الله پاک دے | او نه یم زه | له مشرکانو نه

باندې څرګنده وینم او زما ملګری (هم) او الله پاک دے او زما د مشرکانو سره هیڅ واسطه نشته

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ

او نه دی لیږلی مونږ | له تا نه دمخه | مگر | سړی | چه مونږ وحی رالیږله | هغوی ته

او مونږ چه له تا نه وړاندې د (مختلفو) کلو خلقو ته څوک لیږلی وو نو هم سړی مو لیږلی وو ، کومو طرف ته چه به

مِّنْ أَهْلِ الْقُرٰى ۗ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا

د کلو له اوسیدونکو نه | پس آیا نه دی ګرځیدلی دوی | په زمکه کښے | چه کتلے ئے

مونږ وحی لیږله ، نو آیا دا خلق په دنیا کښے ګرځی راګرځی نه چه کتلے ئے وے

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ

چه څنګه شو | انجام | د هغه خلقو | چه وړاندې له دوی نه وو | او یقیناً کور د آخرت

چه کوم خلق له دوی نه وړاندې تیر شوی دی د هغوی څه انجام شوے وو ، او البته د آخرت کور

وقف النبی صلی اللہ علیہ وسلم

لِلَّذِیْنَ اتَّقَوْا ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿١٠٩﴾ حَتّٰۤی اِذَا اسْتَیْئَسَ

خیر دے | دَ هغو دَ پاره | کوم چه پرهیز وکړو | پس آیا تاسو عقل نهٔ لرئ | تر دے چه | هر کله | نا اُمیده شول

بهتر دے کوم چه پرهیزګار دی پس آیا تاسو نهٔ پوهیږئ ، تر دے چه کله پیغمبران مایوسه شول

الرُّسُلُ وَظَنُّوْۤا اَنَّهُمْ قَدْ كُذِبُوْا جَآءَهُمْ نَصْرُنَا ۙ

پیغمبران | او دوی ګمان وکړو | چه دوی | دروغژن کړے شوی دی | نو راغے دوی ته | زمونږ مدد

او دوی ګمان شو چه (اوس) دوی دروغژن کړے شوی دی نو دوی ته زمونږ مدد راورسید

فَنُجِّیَ مَنْ نَّشَآءُ ؕ وَلَا یُرَدُّ بَاْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِیْنَ ﴿١١٠﴾

پس خلاص کړے شو | هغه چا ته چه | مونږ غوښتل | او نهٔ شی لرے کیدے | زمونږ عذاب | دَ مجرمانو خلقو نه

نو کوم چه مونږ غوښتل هغه بچ کړے شول ، او زمونږ عذاب دَ مجرمانو نه نهٔ پسته کیږی۔

لَقَدْ كَانَ فِیْ قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّاُولِی الْاَلْبَابِ ؕ مَا كَانَ

یقیناً دے | دَ هغوئ په قصو کښے | عبرت | دَ عقل مندانو دَ پاره | نهٔ دے (قرآن)

بیشکه دَ هغوئ په قصو کښے پوهه خلقو له لوئے عبرت دے ۔ دا (قرآن) دَ

حَدِیْثًا یُّفْتَرٰی وَ لٰكِنْ تَصْدِیْقَ الَّذِیْ بَیْنَ یَدَیْهِ

خبره | دَ دروغو جوړه شوے | او | لیکن | تصدیق دے | دَ هغه څهٔ چه | له دے نه وړاندې دی

دروغو جوړ (کلام) نهٔ دے ، بلکه دَ هغه (کتاب) تصدیق کوی چه وړاندې ترے نه راغلی دے۔

وَتَفْصِیْلَ كُلِّ شَیْءٍ وَّهُدًی وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ یُّؤْمِنُوْنَ ﴿١١١﴾

او تفصیل | دَ هر څیز | او هدایت | او رحمت دے | دَ هغو خلقو دَ پاره | چه ایمان راوړی

او دَ هر (مذهبی) څیز تفصیل بنائی ، او مؤمنانو له هدایت او رحمت دے ۔

سُوْرَةُ الرَّعْدِ مَدَنِیَّةٌ وَّهِیَ ثَلٰثٌ وَّ اَرْبَعُوْنَ اٰیَةً وَّسِتُّ رُكُوْعَاتٍ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سورة رعد په مدینه کښے نازل شوا ده او په دے کښے ۴۳ آیتونه او ۶ رکوع ګانې دی | (شروع کوم) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان (او) ډیر زیات دَ رحم خاوند دے

الٓمّٓرٰ ۚ تِلْكَ اٰیٰتُ الْكِتٰبِ ؕ وَالَّذِیْۤ اُنْزِلَ اِلَیْكَ

الف لام میم را | دا | آیتونه دی | دَ کتاب | او هغه څهٔ چه | نازل شوی دی | ستا طرف ته

الف لام میم را ۔ دا (دَ قرآن) دَ کتاب آیتونه دی ، او ستا دَ رب له طرف نه څهٔ چه په تا نازل کړے شوی

مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا یُؤْمِنُوْنَ ﴿١﴾

ستا دَ رب له طرف نه | حق دی | لیکن | اکثر خلق | ایمان نهٔ راوړی

دی ، هغه (بالکل) رښتیا دی ، مګر اکثر خلق ایمان نهٔ راوړی

اَللّٰهُ الَّذِیْ رَفَعَ السَّمٰوٰتِ بِغَیْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوٰی

الله هغه دے | چه اوچت ئے کړل | آسمانونه | بے ستنو | چه تاسو ئے وینئ | بیا | ئے قرار ونیوو

الله تعالیٰ هغه (پاک) ذات دے چه آسمانونه ئے بغیر ستنو اوچت کړی دی (لکه چه) تاسو ئے وینئ ، بیا په عرش (دَ حکومت)

عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ؕ كُلٌّ يَّجْرِيْ

په عرش | او په کار ئې ولګول | نمر | او سپوږمۍ | هر یو روان دے

قائم دے ، او نمر او سپوږمۍ ئې په کار لګولی دی، او هر یو په مقرر

لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ

مقرره مودے دَ پاره | هغه انتظام کوی | دَ کار | هغه په تفصیل سره بیانوی | نخښے | چه تاسو

وخت پورې روان دے ، هم هغه دَ هرے خبرے انتظام کوی ، هغه خپلے نخښے په تفصیل سره بیانوی چه

بِلِقَآءِ رَبِّكُمْ تُوْقِنُوْنَ ۝۲ وَهُوَ الَّذِيْ مَدَّ الْاَرْضَ

په ملاقات | دَ رب خپل | یقین وکړئ | او هم هغه دے چا چه | وغوړوله | زمکه

تاسو دَ خپل رب په وړاندې دَ حاضریدو یقین وکړئ او الله تعالیٰ هغه ذات دے چه زمکه ئې خوره کړے ده

وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْهٰرًا ؕ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ

او جوړے کړل | په دے کښے | غرونه | او نهرونه | او له هر قسمه | میوو نه ئې

او په دے کښے ئې غرونه او دریابونه جوړ کړی دی ۔ او په دے کښے ئې دَ هر قسم میوو

جَعَلَ فِيْهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ ؕ

پیدا کړے | په زمکه کښے | جوړے | دوه دوه | پټوی | شپه | په ورځ سره

جوړے جوړے پیدا کړی دی ، او هغه شپه دَ ورځے په رڼا سره پټوی

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ۝۳ وَفِي الْاَرْضِ

بیشکه | په دے کښے | نخښے دی | هغو خلقو دَ پاره | چه فکر کوی | او په زمکه کښے

په دے خبرو کښے دَ فکر کوونکو خلقو دَ پاره نخښے پرتے دی او په زمکه کښے مختلف

قِطَعٌ مُّتَجٰوِرٰتٌ وَّجَنّٰتٌ مِّنْ اَعْنَابٍ وَّزَرْعٌ وَّنَخِيْلٌ

(ډیر قسمه) ټوټے دی | دَ یو بل سره اننښتے | او باغونه دی | دَ انګورو | او پټی دی | او قجورے دی

ټکړے دی چه یو بل سره ملاؤ دی او دَ انګورو باغونه دی او پټی دی او تجورے دی

صِنْوَانٌ وَّغَيْرُ صِنْوَانٍ يُّسْقٰى بِمَآءٍ وَّاحِدٍ قف وَنُفَضِّلُ

ښاخونو والا | او بغیر ښاخونو والا | اُوبه ئې کولے شی | هم یو (قسم) اُوبونه | او مونږ فضیلت ورکوو

دَ ځنو ډیر ښاخونه وی او ځنے دَ یو تنے ، ټول په یو قسم اوبو باندې خړوبیږی ، خو بیا هم مونږه یو دَ

بَعْضَهَا عَلٰى بَعْضٍ فِي الْاُكُلِ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

ځنو له | په ځنو باندې | په خوراک کښے | بیشکه | په دے کښے | نخښے دی

بل نه په خوراک کښے غوره پیدا کړی دی ، بیشکه په دے ټولو خبرو کښے نخښے پرتے دی هغو

لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ۝۴ وَاِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ

هغو خلقو دَ پاره | چه عقل لری | او که چرے | ته تعجب کوے | پس عجیبه ده | خبره دَ دوی

خلقو دَ پاره چه عقل نه کار اخلی ۔ او که ته تعجب کوے نو دَ تعجب جوګه خو دَ دوئ دا وینا ده

ءَاِذَا كُنَّا تُرٰبًا ءَاِنَّا لَفِيْ خَلْقٍ جَدِيْدٍ ۬ؕ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

آیا کله چه شو موږ خاورے | آیا موږ به | پیدا کیږو | بیا د سره | هم دا خلق دي | کو موچه | انکار وکړو

آیا کله چه موږ مړه شو او خاورے شو نو لا بیا به د نوی سره پیدا کیږو ، دا هغه خلق دی چه د خپل رب نه منکر دی

بِرَبِّهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ الْاَغْلٰلُ فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ

د خپل رب | او هم دا خلق دي | چه طوقونه به وی | د دوی په غاړو کښے | او دوی دی | خاوندان | د اور

او د دوی په غاړو کښے به طوقونه زولنے پراته وی ، او هم دغه خلق دوزخیان دی

هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ۝٥ وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ

دوی به | په هغے کښے | همیشه وی | او دوی په تلو ئی غواړی له تا نه | بدی | وړاندې

چه همیشه به پکښے (لوغړن) پراته وی ، او دوی په تا تلوار کوی چه مصیبت د عافیت نه وړاندې

الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثُلٰتُ ؕ وَاِنَّ رَبَّكَ

له ښیګړے نه | او بیشکه تیر شوی دی | وړاندې له دوی نه | عذابونه | او بیشکه | ستا رب

راشی ، حال دا دے چه د دوئ نه وړاندې ډیر عذابونه تیر شوی دی ، او بیشکه ستا رب د دے

لَذُوْ مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلٰى ظُلْمِهِمْ ۚ وَاِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيْدُ

لوئے معاف کوونکے دے | د خلقو | باوجود د دوی د ظلم | او بیشکه | ستا رب | سخت

خلقو د زیاتی کولو باوجود بخښونکے دے ، او بیشکه ستا رب سخت سزا ورکوونکے

الْعِقَابِ ۝٦ وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ

عذاب ورکوونکے دے | او وائی | کافران خلق | چه ولے نازله نه شوه | په ده باندې

دے۔ او دا کافران وائی چه د ده د رب له طرف نه په ده باندې څه نخښه

اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ اِنَّمَآ اَنْتَ مُنْذِرٌ وَّ لِكُلِّ قَوْمٍ

څه نخښه | د ده د رب له طرف نه | بیشکه چه ته | ویروونکے یئے | او | هر یو قوم د پاره

ولے نازله نه شوه ، (اے پیغمبره!) ته خو صرف (د بدو نتیجونه) ویروونکے یئے او د هر قوم د پاره یو

هَادٍ ۝٧ اَللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ اُنْثٰى وَمَا

یو لار ښوونکے دے | الله | پوهیږی | په هغه څه | چه په خیټه کښے ئے لری | هره یوه ښځه | او څه چه

رهنما دے الله تعالیٰ ښه پیژنی څه چه د یوے ښځے په خیټه کښے پراته وی او څه چه (د ښځو

تَغِيْضُ الْاَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ ؕ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهٗ بِمِقْدَارٍ ۝٨

کموی | رحمونه | او څه چه زیاتیږی | او هر یو شیز | د هغه سره | په اندازه دے

په رحم کښے (د بچی د پیدا ونښت په حقله) کمے زیاتے کیږی او دا هر شیز د هغه په نزد په یوه مقرره اندازه کیږی

عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيْرُ الْمُتَعَالِ ۝٩ سَوَآءٌ مِّنْكُمْ

هغه پوهه دے | په پټو | او په ښکاره | د ټولو نه لوئے دے | خاوند د اوچتے مرتبے دے | برابر دی | له تاسو نه

هغه په پټو او په ښکاره ټولو شیزونو باندې ښه عالم دے ، ډیر لوئے دے ، عالیشان دے (د هغه په علم کښے) برابر دی که

ع ٧

مَّنْ اَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهٖ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍۢ بِالَّيْلِ

ځوک چه | پټوی | خبره | او ځوک چه | په اُوچت آواز وائی دا | او ځوک چه | پټ دے | په شپه کښے

ځوک خبره پټه کړی ، او که ئے ښکاره کړی ، او که ځوک د شپے (په تیاره کښے) پټ شی او که د

وَسَارِبٌۢ بِالنَّهَارِ ⑩ لَهٗ مُعَقِّبٰتٌ مِّنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖ

او (ځوک چه) روان دے | د ورځے | د هغهٔ | پهرے داردی | د دِ دے (بنده) نه وړاندِ | او د دهٔ نه وروستو

ورځے (ښکاره) ګرځی راګرځی ، هر یو له واره په وار راتلونکے (فرښتے) مقرر دے دی وړاندِ هم او وروستو هم

يَحْفَظُوْنَهٗ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ

هغوی د دهٔ حفاظت کوی | د الله په حکم سره | بیشکه الله | نهٔ بدلوی | حالت د یو قوم

چه د الله تعالیٰ په حکم د هغهٔ حفاظت کوی ، بیشکه الله تعالیٰ د یو قوم (ښهٔ) حالت نهٔ بدلوی

حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ ؕ وَاِذَاۤ اَرَادَ اللّٰهُ بِقَوْمٍ

تر دے چه | بدل کړی دوی | هغه څه چه | د دوی په زړونو کښے دے (خپل حالت) | او هر کله چه | اراده وکړی | الله | یو قوم ته

تر څو چه هغوئ په خپل ځان کښے (په خپله) تبدیلی پیدا نهٔ کړی او هر کله چه الله تعالیٰ په یو قوم باندِ د مصیبت

سُوْٓءًا فَلَا مَرَدَّ لَهٗ ۚ وَمَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّالٍ ⑪

د بدئ | نو هیڅوک واپس کولے نهٔ شی هغه | او نشته دے د دوی | د هغهٔ نه سیوا | مددګار

(راوستو) اراده وکړی نو هیڅوک ئے واپس کولے نهٔ شی او نهٔ بل څوک د خدائے په مقابله کښے د هغوئ مددګولے شی۔

هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّطَمَعًا وَّ يُنْشِئُ

هم هغه دے چه | ښائی تاسو ته | برېښنا | د یاره د ویرے | او اُمیدوارکولو | او | اُوچتوی

الله تعالیٰ هغه ذات دے چه تاسو ته د بجلئ برق ښائی چه د ویرے او اُمید دواړو ذریعه ده او (د اُوبو نه ډکے) درنے

السَّحَابَ الثِّقَالَ ⑫ۚ وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهٖ وَالْمَلٰٓئِكَةُ

وریځے | درنے | او پاکی بیانوی | رعد | د هغهٔ تعریف سره | او فرښتے (هم)

درنے وریځے راخیژوی او رعد (ګړګوړ) په تعریف سره د هغهٔ پاکی بیانوی او فرښتے هم د هغهٔ د رعب

مِنْ خِيْفَتِهٖ ۚ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيْبُ بِهَا مَنْ يَّشَآءُ

د هغهٔ د ویرے نه | او هغه رالیږی | تندر | بیا راغورزوی هغه | په چا چه هغه وغواړی

نه (رپیږی او د هغهٔ پاکی بیانوی) او هغه تندر رالیږی نو چه په چا غواړی په هغه ئے راغورزوی

وَهُمْ يُجَادِلُوْنَ فِي اللّٰهِ ۚ وَهُوَ شَدِيْدُ الْمِحَالِ ⑬ ؕ

او دوی | جګړے کوی | د الله په حقله | او هغه | سخت | نیوونکے دے

او (د دے ټولو سره) دوئ د الله په حقله جګړے کوی ، حال دا چه هغه د لوئے طاقت خاوند دے۔

لَهٗ دَعْوَةُ الْحَقِّ ؕ وَالَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَسْتَجِيْبُوْنَ لَهُمْ

هم د هغهٔ | بلنه | رښتینے ده | او کوم چه | دوی بلی | د هغهٔ نه سیوا | هغوی جواب نهٔ ورکوی | دوی ته

هم د هغهٔ بلنه برحق ده - او څوک چه د هغهٔ نه بغیر نور خلق بلی نو هغوئ ورته هیڅ جواب ورکولے

بِشَیۡءٍ اِلَّا کَبَاسِطِ کَفَّیۡهِ اِلَی الۡمَآءِ لِیَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ

دَهیڅ څیز | مګر | لکه چه (څوک) خوارۀ کړی خپل دواړه لاسونه | دَ اُوبو طرف ته | چه وُرسیږی | دَ دهٔ خُلے ته | او نهٔ دی هغه

ته شی، مګر دَ هغه بنده په شان چه خپل دواړه لاسونه اُوبو ته اُوغوړوی چه دَ دهٔ خُلے ته راوُرسیږی حال دا دے چه هغه

بِبَالِغِهٖ ؕ وَمَا دُعَآءُ الۡکٰفِرِیۡنَ اِلَّا فِیۡ ضَلٰلٍ ﴿۱۴﴾ وَلِلّٰهِ یَسۡجُدُ

رسیدونکی | او نهٔ ده | بلنه | دَ کافرانو | مګر په ګمراهئ کښے (بے اثره) | او الله ته | سجده کوی

دهٔ ته رسیدونکے نهٔ شی او دَ کافرانو بلنه خو بے اثره او ضائع ده، او څوک چه په اسمانونو کښے او زمکه کښے

مَنۡ فِی السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ طَوۡعًا وَّکَرۡهًا وَّظِلٰلُهُمۡ بِالۡغُدُوِّ

هر هغه څوک | چه په اسمانونو کښے | او زمکه کښے دی | په خوښه | او په ناخوښه | او سورې دَ دوی | دَ صبا

دی په خوښه یا په ناخوښه هم الله تعالیٰ ته سجده کوی او دَ هغوئ تول سورې هم سحر او ماښام

وَالۡاٰصَالِ ۩ ﴿۱۵﴾ قُلۡ مَنۡ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ ؕ قُلِ

او دَ ماښام (په وخت) | ووایه | څوک دے | رب | دَ آسمانونو | او دَ زمکے | ووایه

ورته سجده کوی. (اے نبی!) تپوس ترے نه وکړه چه دَ آسمانونو او دَ زمکے رب څوک دے؟ نهٔ ورته ووایه چه

اَللّٰهُ ؕ قُلۡ اَفَاتَّخَذۡتُمۡ مِّنۡ دُوۡنِهٖۤ اَوۡلِیَآءَ لَا یَمۡلِکُوۡنَ

الله دے | ووایه | آیا تاسو نیولی دی | بے له هغهٔ نه | دوستان | هغوی اختیار نهٔ لری

هم الله دے. ورته ووایه چه آیا تاسو دَ هغهٔ نه بغیر نور داسے مدد ګاران ځان له نیولی دی چه هغوئ دَ خپل ځان

لِاَنۡفُسِهِمۡ نَفۡعًا وَّلَا ضَرًّا ؕ قُلۡ هَلۡ یَسۡتَوِی الۡاَعۡمٰی

دَ خپل ځان دَ پاره | دَ فائدے | او نهٔ دَ نقصان | ووایه | آیا | برابر دے | ړوند

دَ پاره دَ نفع او ضرر اختیار هم نهٔ لری، ورته ووایه چه آیا ړوند او دَ سترګو خاوند چرے برابریدے

وَالۡبَصِیۡرُ ۙ۬ اَمۡ هَلۡ تَسۡتَوِی الظُّلُمٰتُ وَالنُّوۡرُ ۚ۬ اَمۡ جَعَلُوۡا

او بینا؟ | یا | آیا | برابر دی | تیارهٔ | او رڼا | یا دوی جوړ وی

شی؟ یا تیارهٔ او رڼا چرے یو برابر کیدے شی؟ یا دوئ الله تعالیٰ له

لِلّٰهِ شُرَکَآءَ خَلَقُوۡا کَخَلۡقِهٖ فَتَشَابَهَ الۡخَلۡقُ عَلَیۡهِمۡ ؕ

الله دَ پاره | (داسے) شریکان | چه هغوی پیدا کړی وی | په شان دَ پیدا کولو دَ هغهٔ | پس ګډوډ شوے دے | پیدا ښت | په دوی

داسے شریکان راپیدا کړی دی چه دَ الله دَ مخلوق غوندے مخلوق ئے پیدا کړے دے چه دوئ ته دَ پیدا ښت په حقله شک پیدا

قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ کُلِّ شَیۡءٍ وَّهُوَ الۡوَاحِدُ الۡقَهَّارُ ﴿۱۶﴾ اَنۡزَلَ

ووایه | الله | پیدا کوونکے دے | دَ هر څیز | او هغه | یو دے | غالب دے | هغهٔ راوُورولے

شوے ورته ووایه چه الله تعالیٰ دَ هر څیز خالق دے او هغه یو دے (او) په ټولو غالب دے، هغهٔ دَ بره نه

مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتۡ اَوۡدِیَةٌۢ بِقَدَرِهَا فَاحۡتَمَلَ

له آسمان نه | اُوبهٔ | بیا رادُ بهیدل | خوړونه | په خپله اندازه | بیا اُوچت کړو

اوبهٔ راوُورولے، چه دَ هغے په اندازه خوړونه راوُبهیدل، نو دَ دغے سیلاب

السَّيْلُ زَبَدًا رَّابِيًا ؕ وَمِمَّا يُوْقِدُوْنَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ

سیلاب | زګ | دَ پاسه راتلونکے | او له هغه څهٔ نه | چه ګرموی ئے دوی | په هغے باندِ | په اور کښے

په سر باند زګونه را وُختل، او څه چه دوئ په اور کښے ګرموی

ابْتِغَاۤءَ حِلْيَةٍ اَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِّثْلُهٗ ؕ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ

دَ یاره دَ غوښتلو | دَ ګاڼی | یا دَ سامان | زګ دے | په شان دَ دے | دغه شان | بیانوی

دَ ګاڼو یا دَ لوښو جوړولو دَ پاره په هغے باندِ هم دغسے زګونه راخیژی۔ دغه شان الله تعالیٰ دَ حق او

اللّٰهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ ۬ؕ فَاَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاۤءً ۚ

الله | حق | او باطل | لیکن کوم | زګ چه دے | هغه لاړ شی | اُوچ شی

دَ باطل مثالونه بیانوی، نو زګونه خو اُوچ شی هسے بیکاره لاړ شی

وَاَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْاَرْضِ ؕ كَذٰلِكَ

او هغه څهٔ چه | فائده ورکوی | خلقو ته | هغه پاتے شی | په زمکه کښے | دغه شان

او کوم څیز چه خلقو ته فائده ورکوی نو هغه په دنیا کښے باقی پاتے شی، الله تعالیٰ هم دغه

يَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ ؕ ١٧ لِلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنٰىؕ

بیانوی | الله | مثالونه | هغه خلقو دَ پاره | چه حکم ئے وُمنلو | دَ خپل رب | بهتری ده

شان مثالونه بیان فرمائی چا چه دَ خپل رب خبره وُمنله هغوئ له بنه بدله (مقرره) ده۔

وَالَّذِيْنَ لَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهٗ لَوْ اَنَّ لَهُمْ مَّا فِي الْاَرْضِ

او کومو خلقو چه | حکم وُنهٔ منلو | دَ هغهٔ | که چرے وی | دَ هغوئ | هغه څهٔ | چه په زمکه کښے دی

او چا چه دَ هغهٔ خبره وُنهٔ منله که هغوئ سره دَ دنیا ټول څیزونه هم وُشی او دومره نور ورسره

جَمِيْعًا وَّمِثْلَهٗ مَعَهٗ لَافْتَدَوْا بِهٖ ؕ اُولٰۤئِكَ لَهُمْ سُوْۤءُ

ټول | او په شان دَ دے (نور هم وی) | دَ هغهٔ سره | هغه په خپله بدله کښے ورکول وغواړی | هغه | هم دا خلق دی | کوم دَ پاره چه به | بد

نور هم وُشی نو هغوئ به ئے په فدیه کښے ورکولو ته تیار شی دَ هغوئ حساب به ډیر سخت

الْحِسَابِ ۬ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ؕ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ١٨ اَفَمَنْ يَّعْلَمُ اَنَّمَاۤ

حساب وی | او ځائے دَ دوی | دوزخ دے | او (هغه) بد | ځائے دے | پس آیا هغه کس | چه پوهیږی | چه څه

وی او دَ هغوئ ټیکاڼه به دوزخ وی او هغه ډیر خراب ځائے دے، آیا څوک چه دا یقین لری

اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ اَعْمٰى ؕ اِنَّمَا

نازل شوی دی | تا ته | ستا دَ رب له طرف نه | هغه حق دی | په شان دَ هغه چا دے | چه ړوند وی | بیشکه چه

چه په تا باندِ دَ خپل رب دَ طرف نه کوم (کتاب) راغلے دے هغه حق دے دَ هغه چا په شان کیدے شی څوک چه ړوند وی؟

يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ ١٩ الَّذِيْنَ يُوْفُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَلَا يَنْقُضُوْنَ

نصیحت قبلوی | عقل مند خلق | کوم خلق چه | پوره کوی | وعده دَ الله | او هغوئ نهٔ ماتوی

نصیحت خو بس دَ پوهے خاوندان قبلوی، څوک چه دَ الله تعالیٰ سره کړے وعده په ځائے کوی او هغه وعده

وقف النبی صلی الله علیه وسلم

النصف ع ٢/١٦/٧

الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ

او | هغه خلق چه | پیوند کوي | هغه څه | چه حکم کړی دی الله | د هغې | چه پیوند کړی شي

او څوک چه هغه (رشتې) پالي د کومو د پالنې چه الله تعالیٰ حکم کړے دے او

وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿٢١﴾ وَالَّذِينَ

او ویریږي | له رب خپل نه | او ویریږي | د بد | حساب نه | او کوم خلق چه

د خپل رب نه ویریږي او د سخت حساب کتاب نه ویریږي ، او څوک چه د خپل

صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا

صبر وکړو | په غوښتلو | د رضا | د رب خپل | او هغوی قائموي | مونځ | او خرچ کوي

رب د رضا مندۍ په تلاش کښې مضبوط لګیا وي او مونځونه کوي ، او زمونږ د

مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ

له هغه څه نه | چه ورکړي دي مونږ دوی ته | په پټه | او په ښکاره | او دفع کوي | په نیکۍ سره | بدي

ورکړي رزق نه (د نیکۍ په لاره کښې) په پټه او په ښکاره خرچ کوي او د نیکیو په ذریعه بدۍ ختموي

أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٢﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا

هم داخلق دي | چه دوی د پاره | د آخرت | کور (دے) | باغونه دي | د همیشه اوسیدلو | دوی به په دې کښې داخلیږي

هم داهغه خلق دي کومو د پاره چه د آخرت کور دے ، یعنې د همیشه اوسیدو باغونه دي په کومو کښې چه به

وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ

او څوک چه | نیکان وي | له پلارانو د دوی نه | او له ښځو د دوی | او له اولاد د دوی نه | او فرښتې به

دوی نخپله او د دوی پلار نیکه او د دوی په ښځو او اولاد کښې چه څوک نیک وي داخلیږي ـ او فرښتې به

يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ

داخلیږي | په دوی باندې | له هرې دروازې نه | (وائي به) سلام دې وي | په تاسو | ځکه چه | تاسو صبر وکړو

درته د هرې دروازې نه مخ له راځي (درته به وائي) چه سلامت دې وي ځکه چه تاسو به صبر کولو نو

فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٤﴾ وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ

ډیر ښه دے | د آخرت | کور | او کوم خلق چه | ماتوي | وعده | د الله

دې جهان کښې مو انجام ښه شو ، او څوک چه د الله تعالیٰ سره کړې وعده د ټینګولو نه پس

مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ

د ټینګولو نه پس | او دوی پرې کوي | چه حکم کړے دے | الله | د هغې | چه | پیوند دې کړے شي

ماتوي ، او د کومې (رشتې) چه الله تعالیٰ د پالنې حکم ورکړے دے هغه نه پالي

وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ

او دوی فساد کوي | په زمکه کښې | هم داخلق دي | چه دوی د پاره | لعنت دے | او دوی د پاره

او په ملک کښې فساد جوړوي ، او په داسې خلقو به لعنت وریږي او د دې خلقو

سُوْٓءُ الدَّارِ ﴿۲۵﴾ اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ

خراب | کور دے | الله | فراخه کوی | رزق | چا دَ پاره چه | هغه وغواړی | او تنګوی (رکوی)

انجام به خراب وی۔ الله تعالیٰ چه چاله وغواړی نو روزی ورله فراخه کړی او چاله چه وغواړی (نو روزی ورله) تنګه کړی

وَفَرِحُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ؕ وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فِى الْاٰخِرَةِ

او دوی خوشحاله دی | په ژوند | دَ دُنیا | او نه دے | ژوند | دَ دنیا | دَ آخرت په مقابله کښے

او دوئ دَ دنیا په ژوند خوشحالیږی ، او دَ دُنیا ژوند دَ آخرت په مقابله کښے (احستل) ډیره حقیره (ناواڼی)

۳۴۷۹ اِلَّا مَتَاعٌ ﴿۲۶﴾ ع وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ

مګر | سامان لږ | او وائی | کوم خلق چه | کافران دی | چه ولے نازله نهٔ شوه | په دهٔ باندِ

سودا دہ ۔ او کافران وائی چه ولے په دهٔ باندِ دَ خپل رب له طرف نه (زمونږ

اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ

نخښه | دَ دهٔ دَ رب دَ طرف نه | ووایه | بیشکه | الله | ګمراه کوی | چا لره | چه وغواړی

تا کلے) معجزه رانغله ؟ ورته ووایه چه الله تعالیٰ دَ چا په حقله وغواړی نو ګمراه ئے کړی

وَيَهْدِىْٓ اِلَيْهِ مَنْ اَنَابَ ﴿۲۷﴾ صلے ج اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَطْمَئِنُّ

او | لاره ښائی | خپل طرف ته | هغه چا ته | چه رجوع وکړی | هغه خلق چه | ایمان راوړی | او اطمینان مومی

او هغه چا ته سمه لار ښائی چه رجوع ورته وکړی ، یعنی څوک چه ایمان راوړی او دَ الله تعالیٰ

قُلُوْبُهُمْ بِذِكْرِ اللّٰهِ ؕ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوْبُ ﴿۲۸﴾ اَلَّذِيْنَ

زړونه دَ هغوئ | په ذکر دَ الله سره | یادساته ! | هم په ذکر دَ الله سره | آرام نیسی | زړونه | هغه خلق چه

په ذکر مطمئن شی ، واوره ! چه دَ الله تعالیٰ په ذکر سره زړونه تسلّی کیږی ، چا چه

اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ طُوْبٰى لَهُمْ وَحُسْنُ مَاٰبٍ ﴿۲۹﴾

ایمان ئے راوړو | او عملونه ئے وکړل | نیک | خوشحالی ده | هغوی دَ پاره | او ښیسهٔ | ټیکاؤنړه ده .

ایمان راوړو او نیک کارونه ئے وکړل ، هغوئ له خوشحالی ده او ښائسته انجام دے .

كَذٰلِكَ اَرْسَلْنٰكَ فِىْٓ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَآ اُمَمٌ

دغه شان | مونږ راولیږلے تهٔ | (دا سے) اُمت کښے | چه تیرشوی دی | له دے نه وړاندِ | (ډیر) اُمتونه

دغه شان مونږ تهٔ په یو داسے اُمت کښے رالیږلے یئے چه له دے نه وړاندِ هم ډیر امتونه تیرشوی دی

لِّتَتْلُوَا۟ عَلَيْهِمُ الَّذِىْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُوْنَ

چه تهٔ ولولے | دوی ته | هغه څه چه | مونږ ئے وحی کړے ده | ستا طرف ته | او دوی | انکار کوی

چه تهٔ ورته هغه (کتاب) واؤروے چه مونږ درته رالیږلے دے خو حال دا دے چه هغوئ هم

بِالرَّحْمٰنِ ؕ قُلْ هُوَ رَبِّىْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ

دَ رحمٰن | ووایه | هم هغه دے | زما رب | نشته بل څوک معبود | سیوا دَ هغهٔ نه | هم په هغهٔ | ما توکل وکړو

دَ رحمٰن نه انکار کوی ، ورته ووایه چه هم هغه زما رب دے ، بے دَ هغهٔ نه بل معبود نشته ، په هغهٔ مِ توکل دے .

وَإِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ أَنَّ قُرْاٰنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ

او هم ده ته طرفته | زما رجوع ده | او که چیرے | یو قرآن | چه روان اولے شوے | په (ذریعه د) دے | غرونه

او هغه ته به واپس ځم۔ او که یو قرآن داسے راغلے وے چه په هغے غرونه روان اولے شی

أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتَىٰ ۗ بَل لِّلَّهِ

یا شلیدلے | په دے سره | زمکه | یا خبرے کولے | په دے سره | مړو | بلکه | الله دپاره دے

یا پرے زمکے ټکړے ټکړے کیدلے شی، یا د دے په ذریعه مړو خبرے کولے (بیا به هم دوی ایمان نهٔ راوړو)

الْأَمْرُ جَمِيعًا ۗ أَفَلَمْ يَيْأَسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَن لَّوْ يَشَاءُ اللَّهُ

کار | ټول | آیا نهٔ دی شوے تسلی | مؤمنانو ته | که چرے غوښتے | الله

بلکه ټول کارونه د الله په اختیار کښے دی، اوس هم د مسلمانانو په دے خبره تسلی نهٔ ده شوے چه که الله تعالیٰ غوښتے

لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا ۗ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُم

نو هدایت به ئے کولے | خلقو | ټولو ته | او همیشه | کوم خلق چه | کافران دی | دوی ته به رسیږی

نو ټولو خلقو ته به ئے هدایت کړے وو۔ او دا کافران به همیشه په داسے حالت کښے پراته وی چه د خپلو

بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ

د دوی د عملونو په بدله کښے | سخت مصیبت | یا به راښکته کیږی | نزدے | د دوی د کور | تردے چه | راشی

ګناهونو په وجه به پرے څهٔ ناڅهٔ آفت راځی یا به د دوی په کور څواؤ شا نازلیږی، تردے چه د الله تعالیٰ

ع

وَعْدُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ

وعده | د الله | بیشکه | الله | خلاف نهٔ کوی | له وعدے نه | او بیشکه

د وعدے پوره کیدو وخت راشی۔ بیشکه الله تعالیٰ د خپلے وعدے نه خلاف نهٔ کوی، او له تا نه وړاندے

اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَمْلَيْتُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا

ملنډے شوے دی | پیغمبرانو پورے | له تا نه مخکښے | پس ما مهلت ورکړو | هغو خلقو ته | چه کافران دی

هم په پیغمبرانو پورے ملنډے شوی دی، خو ما (اول) کافرانو ته مهلت ورکړو

ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ

بیا | ما ونیول دوی | نو څنګه | وو | زما عذاب | پس آیا کوم (الله) | چه هغه نګران دے

نو بیا مے راونیول، نو (ته ګوره چه) زما سزا څومره سخته وه، پس آیا کوم الله چه د هر سړی د ټولو

عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۗ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ ۚ قُلْ

په هر نفس باندے | څهٔ چه هغهٔ ګټلی دی | او جوړ کړی دی دوی | الله د پاره | شریکان | ووایه

عملونو نګران دے (هغه د بتانو په شان کیدلے شی) او دوی د (داسے) الله شریکان جوړ کړی دی۔ ورته ووایه

سَمُّوهُمْ ۚ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَم بِظَاهِرٍ

نو اخلئ نامے د دوی | یا تاسو ښایئ هغهٔ ته | هغه څهٔ | چه د هغهٔ په علم کښے نشته | په زمکه کښے | یا کوئ سرسری

چه د هغوی صفتونه خو (راته) واوروئ آیا تاسو الله تعالیٰ دداسے (نا آشنا) څیزونه خبروئ چه په ټوله دنیا کښے د هغهٔ په علم کښے

مِّنَ الْقَوْلِ ؕ بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوْا
خیره | بلکه | ښائسته کړے شو | کافرانو دَ پاره | دَ دوی فریب | او منع کړے شول
نشته که تا هغوئ تش په خُله (ستا معبودان) دی بلکه کوموخلقو چه کفر وکړو هغوئ دَ پاره دَ هغوئ مکر ښائسته کړے شو دے او هغوئ

عَنِ السَّبِيْلِ ؕ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾
(دَ حقے) لارے نه | او چا لره چه | ګمراه کړی | الله | نو نشته | دهٔ دَ پاره | څوک لاره ښودونکے
لارے (دَ هدایت) نه منع کړے شوی دی او څوک چه الله تعالیٰ ګمراه کړی هغه یل هیڅوک په لاره کولے نهٔ شی.

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَقُّ ۚ
دوئ دَ پاره | عذاب دے | په ژوندن کښے | دَ دُنیا | او خامخا عذاب | دَ آخرت | ډیر سخت دے
هغوئ دَ پاره دَ دنیا په ژوند کښے عذاب دے او دَ آخرت عذاب خو ډیر سخت دے.

وَمَا لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ ﴿٣٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِيْ وُعِدَ
او نشته دے | دوی دَ پاره | دَ الله نه | څوک بچ کوونکے | مثال | دَ هغه جنت | دَ کوم چه | وعده شوے ده
او هیڅوک دوئ دَ الله تعالیٰ (دَ عذاب) نه بچ کولے نهٔ شی، دَ کوم جنت چه پرهیزګارو خلقو سره وعده شوے

الْمُتَّقُوْنَ ؕ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ؕ اُكُلُهَا دَآئِمٌ
پرهیزګارانو سره | بهیږی به | لاندِ دَ هغے نه | نهرونه | میوے دَ هغے | همیشه دی
ده، دَ هغے کیفیت دا دے چه لاندِ به نهرے نه وے بهیږی، دَ هغے میوے او دَ هغے سورے به

وَّظِلُّهَا ؕ تِلْكَ عُقْبَى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا ۖ وَّعُقْبَى الْكٰفِرِيْنَ
او دَ هغے سورے هم | دا دے | انجام | دَ هغو خلقو | چه پرهیزګاری | او انجام | دَ کافرانو
تل عمری قائم وی، دغه دَ پرهیزګارو انجام دے، او دَ کافرانو انجام (دَ دوزخ) اور

النَّارُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ
دوزخ دے | او هغه خلق | چه ورکړے دے مونږ هغوئ ته | کتاب | دوی خوشحالیږی | په هغه څه
دے۔ او هغه خلق کوموله چه مونږ کتاب ورکړے دے هغوئ په تا باندِ په نازلیدونکی (کلام)

اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمِنَ الْاَحْزَابِ مَنْ يُّنْكِرُ بَعْضَهٗ ؕ
چه نازلولے شی | ستا طرف ته (قرآن) | او ځنے قومونه | هغه دی چه انکار کوی | دَ دے (قرآن) دَ ځنو (حکمونو)
خوشحالیږی او دَ هغوئ په مختلفو ټولو کښے داسے کسان هم شته چه دَ دے دَ ځنو حصو نه انکار کوی

قُلْ اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ وَلَآ اُشْرِكَ بِهٖ ؕ اِلَيْهِ
ووایه | بیشکه چه | ما ته حکم شوے دے | چه زهٔ عبادت وکړم | دَ الله | او شریک ورونهٔ نیسم | دَ هغهٔ سره | هم دَ هغهٔ طرف ته
ورته ووایه چه ما ته خو بس دا حکم شوے دے چه دَ الله تعالیٰ عبادت وکړم او هیڅوک ورسره شریک نهٔ کړم، زهٔ دَ

اَدْعُوْا وَاِلَيْهِ مَاٰبِ ﴿٣٦﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ؕ
زهٔ بلنه کوم | او هم دَ هغهٔ طرف ته | (ماله) واپس کیدل دی | او هم دغه شان | نازل کړو مونږ دا | حکم | په عربئ ژبه
هغهٔ طرف ته بلنه کوم او هم هغهٔ ته به واپس کیږم۔ او هم دغه شان مونږ دا (کتاب) دَ یو صفا حکم په طور را نازل کړو

وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ بَعْدَمَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ

او که چېرې | تا پیروي وکړه | دَ دوی دَ خواهشاتو | پس له هغې نه | چه راغلے دے تاته | له علم نه

او که تا دَ دے (رسم) علم دَ راتلو نه پس هم دَ هغوئ په خواهشاتو پسے لاړے نو

مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا وَاقٍ ﴿۳۷﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا

نه به وي تا دَ پاره | دَ الله په مقابله کښے | څوک مدد ګار | او نه څوک بچ کوونکے | او بیشکه | رالیږلي وو مونږ | پیغمبران

دَ الله تعالیٰ په مقابله کښے به دِ نه څوک مددګار پیدا شي او نه بچ کوونکے۔ او له تا نه وړاندِ هم مونږ ډیر پیغمبران

مِّنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ اَزْوَاجًا وَّذُرِّيَّةً ؕ وَمَا كَانَ لِرَسُوْلٍ

له تانه وړاندِ (هم) | او ورکړے وے مونږ | هغوئ ته | ښځے | او اولاد (هم) | او نه وو (اختیار) | یو پیغمبر ته

لیږلي دی او هغوئ له مو ښځے او اولاد ورکړي دي ، او هیڅ یو پیغمبر دَ الله تعالیٰ

اَنْ يَّاْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ لِكُلِّ اَجَلٍ كِتَابٌ ﴿۳۸﴾

چه راوړے وے | څۀ نخښه | بغیر | دَ حکم | دَ الله نه | هر یو | وخت | (حکم دے) لیکلے شوے

دَ حکم نه بغیر یو آیت (قدرله) هم نۀ شي راوړے ، دَ هرے زمانے یو (خپل) کتاب وي

يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ ۚۖ وَعِنْدَهٗٓ اُمُّ الْكِتٰبِ ﴿۳۹﴾

لرے کوي | الله | څۀ چه غواړي | او باقي ساتي (څۀ چه غواړي) | او هغه سره | اصل | کتاب دے۔

الله تعالیٰ چه کوم حکم غواړي هغه لرے کوي او چه کوم غواړي هغه باقي ساتي او اصل کتاب خو صرف هغۀ سره دے

وَاِنْ مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ

او که چرے | وښايو مونږ تاته | ځنے | هغه څۀ چه | وعده ئے کوو مونږ دوي سره | يا وفات درکړو مونږ تاته

او مونږ چه دوئ سره (دَ عذاب) کومه وعده کوو که دَ هغے یوه برخه تاته وښايو ، یا تاله وفات درکړو

فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿۴۰﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا

پس بیشکه | چه په تا باندِ | پیغام رسول دي | او په مونږ باندِ | حساب اخستل | آیا نۀ دي لیدلي دوي | چه مونږ

نو ستا کار خو بس حکمونه رسول دي او زمونږ په ذمه حساب اخستل دي ، آیا دوئ نۀ ګوري چه مونږ

نَاْتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا ؕ وَاللّٰهُ يَحْكُمُ

راوړاندِ کیږو | زمکے ته | کموؤ دا | دَ دے له طرفونو نه | او الله | حکم کوي

په دے زمکه راوړاندِ کیږو او دَ هغے غاړے نه ئے (په دوئ) رالنډوو او حکومت الله تعالیٰ کوي

لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهٖ ؕ وَهُوَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿۴۱﴾ وَقَدْ مَكَرَ

څوک بندولے نۀ شي | دَ هغۀ حکم | او | هغه | ډیر زر | حساب اخستونکے دے | او بیشکه فریب کړے وو

هیڅوک دَ هغۀ حکم بندولے نه شي او هغه ډیر زر حساب خلاصوي او له دوئ نه وړاندِ هم

الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلّٰهِ الْمَكْرُ جَمِيْعًا ؕ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ

هغه خلقو چه | له دوي نه وړاندِ وو | نو هم دَ الله دي | تدبیرونه | ټول | هغه پوهیږي | په هغه څۀ چه کوي

خلقو ډیر ډیر فریبونه کړي دو حال دا چه تدبیرونه خو ټول الله تعالیٰ سره پراته دي هغۀ ته معلومه دہ چه هر یو تن

كل نفس ؕ وسيعلم الكفر لمن عقبى الدار ﴿٤٢﴾ و

هر یو نفس | او ډیر زر به معلومه شي | کافرانو ته | چه چا د پاره دے | د آخرت | کور

څه څه کارونه کوی ، او کافرانو ته به زر معلومه شي چه د آخرت انجام د چا (ښه) دے . او

يقول الذين كفروا لست مرسلا ؕ قل كفى بالله

وائی | هغه خلق | چه کافران دی | چه نه یئے ته | پیغمبر | ووایه | کافی دے | الله

کافران وائی چه ته رسول نه یئے ! ورته ووایه چه الله تعالی

شهيدا بيني وبينكم ۙ ومن عنده علم الكتب ﴿٤٣﴾

ګواه | په مینځ زما | او په مینځ ستاسو کښے | او هغه څوک | چه د هغه سره | د کتاب علم دے

زما او ستاسو ترمینځه کافی ګواه دے او هغه څوک (ګواه دے) چاسره چه د (نیر اسمانی) کتاب علم دے

سورة ابرهيم مكية وهي اثنتان وخمسون اية وسبع ركوعات | بسم الله الرحمن الرحيم

سورة ابراهیم په مکه کښے نازل شوا و په دے کښے ۵۲ آیتونه او ۷ رکوع گانی | (شروع) د الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

شروع کوم د الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے .

الر ۚ كتب انزلنه اليك لتخرج الناس من الظلمت

الف لام را | (دا) کتاب دے | چه رالیږلے دے مونږ | ستا طرف ته | چه ته ویاسے | خلق | له تیارونه

الف لام را ـ دا یو کتاب دے کوم چه مونږ ستا طرف ته (حکه) نازل کړے دے چه ته خلق (د کفر) د تیارونه وباسے

الى النور ۙ باذن ربهم الى صراط العزيز الحميد ﴿١﴾ ۙ

د رنړا طرف ته | په حکم | د رب د دوی | طرف د لارے | د غالب | ستائیلی شوی ته

او (د ایمان) رنړا ته ئے راولے د هغوئ د رب په حکم سره د هغه خدائے لارے ته چه غالب او د تعریفونو لائق دے .

الله الذى له ما فى السموت وما فى الارض ؕ و ويل

الله | د کوم د پاره چه دی | څه چه په آسمانونو کښے دی | او څه چه په زمکه کښے دی | او | تباهي ده

هغه الله چه د آسمانونو او د زمکے هر څیز د هغه مال دے او کافرانو د

للكفرين من عذاب شديد ﴿٢﴾ ۙ الذين يستحبون

کافرانو د پاره | له عذاب | سخت نه | کوم خلق چه | خوښوی

پاره د ډیر سخت عذاب بربادی ده ، یعنی هغه خلق چه د آخرت په مقابله

الحيوة الدنيا على الاخرة ويصدون عن سبيل الله

ژوند | د دنیا | په آخرت باندے | او منع کوی (خلق) | د الله د لارے نه

کښے د دنیا ژوند خوښوی او خلق د الله تعالی د لارے نه منع کوی

ويبغونها عوجا ؕ اولئك فى ضلل بعيد ﴿٣﴾

او لټوی په هغے کښے | عیبونه | هم دا خلق دی | په ګمراهئ کښے | د لرے

او په هغے کښے عیبونه لټوی ، دوئ په ګمراهئ کښے تر لرے رسیدلی دی ،

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهٖ

اونهٔ دے | لیږلے مونږ | هیڅ پیغمبر | مګر | په ژبه | دَ دهٔ دَ قوم

او مونږ چه هرکله یو رسول لیږلے دے نو هغهٔ خپل قوم تهٔ هم دَ هغوئ په ژبه کښے پیغام رسولے دے۔

لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ؕ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ

دَ پاره دَ چه بیان کړی | دوئ ته پاره (حکمونه) | بیا ګمراه کوی | الله | هغه څوک چه وغواړی | او لاره ښائی

چه زمونږ حکمونه ورته ښهٔ څرګند کړی بیا دَ چا په حقله چه الله غواړی نو ګمراه ئے کړی او دَ چا په حقله چه غواړی

مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ④ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا

هغه چا ته | چه وغواړی | او هغه | زبردست | دَ حکمت خاوند دے | او بیشکه | مونږ ولیږلو

نو هدایت ورته وکړی ، او هغه غالب دَ حکمتونو خاوند دے او مونږ موسیٰ (علیه السلام) دَ خپلو

مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ

موسیٰ | په نخښو زمونږ سره | چه راوُباسه | خپل قوم | له تیارو نه

نخښو سره لیږلے وو چه خپل قوم دَ (جهالت دَ) تیارو نه راوُباسه او (دَ علم) رڼړا ته ئے

اِلَى النُّوْرِ ۙ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيّٰىمِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ

دَ رڼړا طرف ته | او نصیحت وکړه دوی ته | په ورځو دَ الله | بیشکه | په دے کښے | نخښے دی

راوله ، او هغوئ ته دَ الله تعالیٰ (عبرتناکے تاریخی) معاملے وریادے کړه ، په دے کښے دَ هر صبر کوونکی

لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ ⑤ وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ

دَ پاره دَ هر | صبر کوونکی | شکر ګزار ه | او هر کله چه | ووئیل | موسیٰ | خپل قوم ته

شکر ایستونکی دَ پاره لوئے لوئے نخښے پرتے دی او هر کله چه موسیٰ علیه السلام خپل قوم ته ووئیل

اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ اَنْجٰىكُمْ

یاد کړئ | نعمت | دَ الله | (چه) په تاسو (دے) | هر کله چه | هغهٔ نجات درکړو تاسو ته

چه دَ الله تعالیٰ هغه مهربانیانے رایادے کړی کومے چه هغهٔ په تاسو بانِ کړی دی، کله چه هغهٔ تاسو له دَ فرعون

مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ وَيُذَبِّحُوْنَ اَبْنَآءَكُمْ

له قوم دَ فرعون نه | چه رسولو به دوی تاسو ته | خراب | عذاب | او وژل به ئے | ځامن ستاسو

قوم نه نجات درکړو چه تاسو له به ئے سخت تکلیفونه درکول او ستاسو ځامن به ئے ذبح کول، او

وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ ؕ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ⑥

ع ٦ ١٣ او ژوندئ به ئے پریښودلے | لونړه ستاسو | او په دے کښے ستاسو | ازمیښت وو | ستاسو دَ رب له طرف نه | ډیر لوئے

ستاسو لونړه به ئے ژوندئ پریښودلے او په دے کښے ستاسو دَ رب له طرف نه ډیر لوئے ازمیښت وو۔

وَاِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيْدَنَّكُمْ

او هر کله چه | اعلان وکړو | ستاسو رب | که چرے شکر وکړو تاسو | نو زهٔ به زیات درکړم تاسو ته

او (یاد کړئ) کله چه ستاسو رب تاسو له خبر درکړو چه که تاسو (زما) شکر وباسئ نو زهٔ به تاسو له ضرور نور (نعمتونه) درکړم

وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِيْ لَشَدِيْدٌ ۝٧ وَقَالَ مُوْسٰى اِنْ تَكْفُرُوْا

اوکه چرے | تاسو ناشکری وکړه | نو بيشکه | زما عذاب | ډیر سخت دے | او وُوئیل | مُوسیٰ | که چرے کافر شوئ

اوکه ناشکری کوئ نو زما عذاب ډیر سخت دے ۔ او مُوسیٰ علیه السلام ووئیل که تاسو انکار وکړئ

اَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ جَمِيْعًا ۙ فَاِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ حَمِيْدٌ ۝٨

تاسو | او هغه څوک چه | په زمکه کښے دی | ټول | نو بیشکه | الله | بے نیازه | ستائیلے شوے دے

او د زمکے په مخ اوسیدونکی ټول خلق د الله تعالیٰ نه منکرشی نو الله تعالیٰ (ترے نه) بے پروا او د تعریفونو لائق دے

اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ

آیا نه دے راغلے تاسو ته | خبر | د هغه خلقو | چه له تاسو نه وړاندے وو | د قوم د نوحؑ | او د عاد

آیا تاسو ته د پخوانو خلقو حالات نه دی رارسیدلی ـــ د نوح علیه السلام د قوم او د عاد او د ثمود

وَّثَمُوْدَ ۬ۛ وَالَّذِيْنَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۛؕ لَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ؕ مع

او د ثمود | او کوم خلق چه | پس له دوی نه وُو | نه | پیژنی دوی (هیڅوک) | سیوا | د الله

د هغه نورو قومونو چه د دوئ نه وروستو راغلی وو؟ د هغوئ شمیره بے د الله نه بل چا ته معلومه نه ده ۔

جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرَدُّوْۤا اَيْدِيَهُمْ فِيْۤ اَفْوَاهِهِمْ

راغلل دوی ته | د دوی پیغمبران | په واضحو دلیلونو سره | پس ورکړل دوی | خپل لاسونه | د پیغمبرانو په خلو کښے

هغوئ ته خپلو پیغمبرانو څرګند دے نخښے راوړے خو هغوئ خپل څپقونه د دغو پیغمبرانو په خلو کښے ورکړل

وَقَالُوْۤا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَاۤ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا

او دوی ووئیل | مونږ انکار کوو | په هغه څه | چه تاسو رالیږلے شوی یئ په هغے | او بیشکه مونږ | په شک کښے یو | له هغه څه نه

او ورته ئے ووئیل چه مونږ ستاسو په ذریعه د رالیږلی شوو حکمونو نه انکار کوو او تاسو چه مونږ ته کومے بلنه راکوئ

تَدْعُوْنَنَاۤ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ ۝٩ قَالَتْ رُسُلُهُمْ اَفِي اللّٰهِ شَكٌّ الثلثه

چه بلئ تاسو مونږ ده | هغے ته | چه په ډیر شک کښے دے | ووئیل | د دوئ پیغمبرانو | آیا په الله کښے مو | شک دے

د هغے په حقله زمونږ (په زړونو کښے) شک او تردد دے ۔ د هغوئ پیغمبرانو ورته ووئیل آیا تاسو د الله په حقله شک کوئ

فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ يَدْعُوْكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ

چه پیدا کوونکے دے | د آسمانونو | او | د زمکے | هغه رابلی تاسو | د پاره د دے چه وُبخښی | تاسو ته

چه آسمانونه او زمکه ئے پیدا کړی دی ، هغه خو تاسو (توحید ته) رابلی چه ستاسو ګناهونه معاف

مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ اِلٰۤى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ قَالُوْۤا اِنْ اَنْتُمْ

ګناهونه ستاسو | او هغه مهلت درکړی تاسو ته | ترموده | مقرره پورے | دوی ووئیل | نه یئ تاسو

کړی ، او تر یوے مقررے نیټے پورے مهلت درکړی ، هغوئ ورته ووئیل چه تاسو خو زمونږ

اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ؕ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا عَمَّا

مګر بنیادم | په شان زمونږ | تاسو غواړئ | چه مونږ منع کړئ | له هغه څه نه

غوندے بنیادم یئ ۔ تاسو خو بس دا غواړئ چه مونږ د هغو (معبودانو) نه منع کړئ چه زمونږ پلار نیکه

كَانَ يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا فَاْتُوْنَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ⑩ قَالَتْ

چه عبادت ئې کولو | زمونږ پلارانو نیکونو | پس راوړئ مونږ له | (څۀ) دلیل | ښکاره | ووئیل

به ئې عبادت کولو ، ښئ ده تۀ مونږ ته یو ه ښکاره معجزه راوړئ ـ پیغمبرانو ورته ووئیل

لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ

دوی ته | پیغمبرانو د دوی | (چه) نۀ یُو مونږ | مګر | بنیادم | په شان ستاسو | او لیکن | الله

چه مونږ ه خو بیشکه چه هم ستاسو غوندې بنیادم یُو ، خو الله تعالیٰ چه په

يَمُنُّ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ؕ وَمَا كَانَ لَنَآ

احسان کوی | په چا چه غواړی | له خپلو بندګانو نه | او نۀ دی ممکن | مونږ د پاره

خپلو بندګانو کښې چه په چا ئې غواړی نو په هغۀ احسان وکړی ، او دا زمونږ په وس کښې نۀ ده

اَنْ نَّاْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

چه مونږ راوړو تاسو ته | څۀ دلیل (معجزه) | مګر | په حکم | د الله | او (هم) په الله بانده | توکل پکار دے

چه مونږ تاسو ته د الله تعالیٰ د حکم نه بغیر څۀ معجزه وښایُو ، او مؤمنانو له پکار دی چه صرف په

الْمُؤْمِنُوْنَ ⑪ وَمَا لَنَآ اَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللّٰهِ وَقَدْ هَدٰىنَا

مؤمنانو له | او څۀ (عذر) دے مونږ د پاره | چه مونږ توکل ونۀ کړو | په الله بانده | او هغۀ ښودلی دی مونږ ته

الله بانده توکل وساتی ـ او مونږ ډ ولے په الله تعالیٰ بانده توکل ونۀ کړو ، حال دا چه هغۀ مونږ ته

سُبُلَنَا ؕ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ اٰذَيْتُمُوْنَا ؕ وَعَلَى اللّٰهِ

لارے زمونږ | او مونږ به ضرور صبر کوو | په هغه څۀ | چه تکلیف راکوئ تاسو مونږ ته | او په الله بانده

زمونږ (د دین) طریقے وښودلے او تاسو چه مونږ له کوم تکلیف راکوئ ـــ مونږ به په ډے ضرور صبر کوو او هم په الله

ع ٢ ١٤ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ⑫ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ

توکل کول پکار دی | توکل کوونکو له | او ووئیل | هغو خلقو چه | کافران وو | خپلو پیغمبرانو ته

بانده توکل کوونکو له توکل کول پکار دی ـ او کومو خلقو چه د کفر لاره اختیار کړه هغوی خپلو پیغمبرانو ته

لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ مِلَّتِنَا ؕ

(چه) مونږ به ضرور وباسو تاسو | له خپلے زمکے نه | یا به خامخا راوګرځئ تاسو | زمونږ په دین کښے

ووئیل چه مونږ به تاسو ضرور د خپل ملک نه وباسو یا به زمونږ مذهب ته بیا راواپس کیږئ

فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظّٰلِمِيْنَ ⑬ ۙ

پس وحی وکړه | دوی ته | د دوی رب | چه مونږ به ضرور هلاک کړو | ظالمان

نو خپل رب هغوئ ته وحی وکړه چه مونږ به ضرور ظالمان تباه کوو ـ

وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ؕ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ

او مونږ به ضرور آباد کړو تاسو | په زمکه کښے | پس له دوی نه | دا د هغه چا د پاره ده | چه ویریږی

او تاسو به د هغوئ نه پس په دغے ملک کښے آباد دوو ـ دا (د انعام وعده) هر هغه چا سره ده چه زما

مَقَامِيْ وَخَافَ وَعِيْدِ ﴿۱۴﴾ وَاسْتَفْتَحُوْا وَ خَابَ

له ودریدلو نه زما په وړاندې | او ویریږی | زما (دعذاب) دوعدې نه | او فتح وغوښتله دوی | او | نامراده شو

په وړاندې د اُودریدلو نه او زما دعذاب د وعدے نه ویریږی او هغوئ فیصله وغوښتله او هر یو سرکش ضدی

كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ ﴿۱۵﴾ مِّنْ وَّرَآئِهٖ جَهَنَّمُ وَيُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ

هر یو سرکښه | ضدی | وروستو دهغهٔ نه | دوزخ دے | او په دهٔ به څښولے شی | اوبهٔ

بنده ه نامراده پاتے شو (او په قیامت کښے) د هغهٔ مخے ته دوزخ پروت دے او په هغهٔ به د وینے زوے غونې

صَدِيْدٍ ﴿۱۶﴾ يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَأْتِيْهِ الْمَوْتُ

د نوونو | چه ګوټ ګوټ به څښی هغه | او نزدے نهٔ دهٔ چه تیر به کړے شی د حلق نه | او راځی به دهٔ ته | مرګ

اُوبهٔ څښولے شی چه ګوټ ګوټ به ئے څښی او د ستونی نه به ئے بښکته کولے نهٔ شی او د هر ے غاړے نه به

مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ

له هر ځائے نه | او نهٔ به وی دے | مړکیدونکے | او وروستو د دهٔ به | عذاب وی

پرے مرګ راځی خو هغه به مړکیږی نه - او په یو پسے بل سخت عذاب ته به

غَلِيْظٌ ﴿۱۷﴾ مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ اَعْمَالُهُمْ كَرَمَادِ

ډیر سخت | مثال | د هغو خلقو | کوموچه کفر دکړو | د خپل رب سره | عملونه د دوی | په شان د ایرو دی

ورمخامخ کیږی.- چا چه د خپل رب نه انکار کړے دے ، د هغوئ د عملونو مثال د هغه ایرے په شان دے

اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ ۖ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا

چه سخت راوالوزی په هغې | باد | به ورځ د سیلئ | نهٔ به شی موندلے دوی | له هغو (عملونو) نه چه

چه د سیلئ په ورځ ئے یو تیز او تند باد والوزوی ، څهٔ چه دوی کول په هغې کښے به په هیڅ

كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ۚ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿۱۸﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ

دوی کړی وی | هیڅ څیز | هم دا ده | ګمراهی | د لرے (سخته) | آیا تا نهٔ دی کتلی | چه | الله

قابو نهٔ شی موندلے ، هم دا هغه (څرګنده) غټه ګمراهی ده ، آیا تا نهٔ دی لیدلی ؟ چه الله تعالیٰ

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ ۚ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ

پیدا کړل | آسمانونه | او زمکه | په حقه | که چرې هغه وغواړی | نو بو یه ځی تاسو | او را به ولی

آسمانونه او زمکه په حقه پیدا کړی دی ، که هغه وغواړی نو تاسو به فنا کړی او بل نوے

بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ ﴿۱۹﴾ وَّمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿۲۰﴾ وَبَرَزُوْا

مخلوق | نوے | او نهٔ ده دا | الله د پاره | څهٔ ګرانه | او حاضر به شی دوی

مخلوق به راولی ، او دا کار الله تعالیٰ ته هیڅ ګران نهٔ دے ، او دوئ ټول به

لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا

الله ته | ټول | بیا د به وائی | کمزوری خلق | هغو خلقو ته چه | چه غرور به ئے کولو

الله تعالیٰ ته مخامخ کیږی، نو (د دے دنیا) کمزوری خلق به د (دے دنیا) غټانو ته چه تیوس وکړی چه

إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا

بیشکه مونږ وو | ستاسو | تابع | پس آیا | تاسو | لرې کوونکي یئ | له مونږ نه

مونږ خو ستاسو (د حکم) تابع وو نو بیا آیا تاسو زمونږ نه د الله عذاب څه قدرې

مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ ۗ

عذاب | د الله | څه قدرې | دوی به ووائي | که چرې هدایت کړې وې مونږ ته الله | نو هدایت به کړې وو مونږ تاسو ته

کموئ شئ ؟ هغوئ به ورته ووائي که الله مونږ ته هدایت کړې وې نو مونږ به تاسو هدایت

سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجَزِعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ ﴿٢١﴾ ع ۳ ۱۵

برابره ده | په مونږ | که ناقلاره شو مونږ | یا | صبر وکړو مونږ | نشته دې مونږ د پاره | هیڅ خلاصې۔

کړې وو اوس مونږ ټولو ته یو شان خبره ده که چغې وهو او که صبر کوو خو زمونږ خلاصې په هیڅ صورت کښې نشته

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ

او به وائي | شیطان | هر کله چه | فیصله وکړې شي | د کار | بیشکه الله | وعده کړې وه تاسو سره

او چه د ټولو کارونو فیصله وشي نو شیطان به ووائي چه بیشکه الله تعالیٰ تاسو سره رښتینې وعده

وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ

وعده رښتینې | او ما وعده کړې وه تاسو سره | بیا ما د هغې خلاف وکړو تاسو سره | او نه وو | زما | په تاسو باندې

کړې وه ، او ما هم درسره وعده کړې وه نو وعده خلافي مې وکړه او زما په تاسو څه زور خو نه

مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي ۖ فَلَا تَلُومُونِي وَلُومُوا

څه زور | مکر دا چه | ما راوبللئ تاسو | بیا تاسو زما خبره ومنله | پس ما ملامته کوئ ما | او ملامته کړئ

چلیدو ، خو ما تاسو ته بلنه وکړه او تاسو زما خبره ومنله نو اوس ما مه ملامته کوئ بلکه خپل

أَنْفُسَكُمْ ۖ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ ۖ إِنِّي

خپل ځانونه | نه یم زه | ستاسو فریاد آوریدونکې شم | او نه تاسو | زما فریاد آوریدونکي شئ | بیشکه زه

ځان ملامته کړئ (نن) نه زه ستاسو فریاد آوریدې شم او نه تاسو زما فریاد آوریدې شئ ، نن زه په خپله

كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ ۗ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ

انکار کوم | له هغه څه نه | چه تاسو به شریکولم زه | له دې نه وړاندې | بیشکه | ظالمان چه دي | دوی د پاره

د هغې خبرې نه ویزاره یم چه تاسو به یوځوا د خدائې سره شریک گڼلم۔ بیشکه دا سې ظالمانو د پاره

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾ وَأُدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

به عذاب وي | درد ناک | او داخل به کړې شي | هغه خلق چه | ایمان ئې راوړې وي | او عمل ئې کړې وي

درد ناک عذاب (مقرر) دې ، او چا چه ایمان راوړې دې او نیک کارونه ئې کړي دي ، هغوئ به

الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

نیک | باغونو ته | چه بهیږي به | لاندې د هغې نه | نهرونه | دوی به همیشه وي | په هغې کښې

داسې باغونو ته داخلولې شي چه د هغې لاندې به نهرونه بهیږي ، د خپل رب په حکم به هغوئ

بِاِذْنِ رَبِّهِمْ ؕ تَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ﴿٢٣﴾ اَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ

په حکم | دَرب دَدوی | دَدوی (دَملاقات) دعا به وی | په هغې کښې | سلام | آيا تا نهٔ دی کتلی | چه څنګه | بيان کړو

په دې کښې هميشه وی ، او هلته به دَهغوئ دَملاقات دُعا "سلام" وی ، آيا تا ونهٔ ليدل چه الله تعالىٰ

اللّٰهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ اَصْلُهَا ثَابِتٌ

الله | يو مثال | چه کړله ئې خبره | پاکيزه | په شان دَاونې | پاکيزې | چه جرړه دَهغې | مضبوطه وی

څنګه دَ پاکې کلمې مثال بيان کړے دے چه هغه دَيو پاکې اونې په شان ده چه دَ هغې جرړه (په زمکه

وَّ فَرْعُهَا فِي السَّمَآءِ ﴿٢٤﴾ لا تُؤْتِيْٓ اُكُلَهَا كُلَّ حِيْنٍۢ بِاِذْنِ

او | ښاخ دَهغې | په آسمان کښې وی | ورکوی | خپله ميوه | په هر يو | فصل کښې | په حکم

کښې) مضبوطه او ښاخ ئې په آسمان کښې دے ، هغه دَخپل رب په حکم سره په هر فصل کښې خپله ميوه

رَبِّهَا ؕ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ

دَرب خپل | او بيانوی | الله | مثالونه | خلقو دَپاره | چه دوی

ورکوی ، او الله تعالىٰ خلقو دَپاره مثالونه ځکه بيانوی چه هغوئ ترے نه

يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيْثَةِ اجْتُثَّتْ

نصيحت حاصل کړی | او مثال | دَخبرے ناپاکے | په شان دَاونې ناپاکے دے | چه راوُبسکلے شی

سبق واخلی ۔ او دَيوے ناپاکے خبرے مثال دَيوے ناپاکے اونې په شان دے چه دَزمکے له

مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللّٰهُ

دَ زمکے له پاسه نه | نشته دے هغې له | څهٔ مضبوطی | مضبوط ساتی | الله

پاسه نه راوويستلے شی (او) هغې دَپاره هيڅ مضبوطيا نهٔ وی ، الله تعالىٰ مومنان دَدغې پخې خبرې

الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ ۚ

هغه خلق چه ايمان راؤړی | په خبرے | مضبوطے سره | په ژوند دَدنيا کښې | او په آخرت کښې (هم)

(کلمه طيبې) په برکت سره دَ دنيا په ژوند کښې او په آخرت کښې (هم) مضبوط ساتی

وَيُضِلُّ اللّٰهُ الظّٰلِمِيْنَ ۙ قف وَيَفْعَلُ اللّٰهُ مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾ ع ۴

او بے لارے کوی | الله | ظالمان | او | کوی | الله | هغه څهٔ چه غواړی

او الله تعالىٰ ظالمان ګمراه ساتی ۔ او الله تعالىٰ چه څهٔ غواړی هغه کوی

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ بَدَّلُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ كُفْرًا وَّاَحَلُّوْا قَوْمَهُمْ

آيا تا نهٔ دی کتلی | هغه خلقو ته | چه بدل ئې کړو | دَالله نعمت (ايمان) | په کفر سره | او ورکوز ئې کړو | خپل قوم

آيا تا هغه خلق نهٔ دی ليدلی کوم چه دَالله تعالىٰ نعمت په ناشکرئ بدل کړو او خپل قوم ئې (هم) دَ

دَارَ الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ لا جَهَنَّمَ ۚ يَصْلَوْنَهَا ؕ وَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوْا

کور دَهلاکت ته | (يعنی) په دوزخ کښې | هغوئ به داخليږی په دے کښې | او (هغه) خرابه | تيکاؤ ځائ دے | او دوی جوړ کړی دی

هلاکت په کور يعنی په جهنم کښې ورکوز کړو چه توله به پکښې داخليږی او هغه ډيره خرابه تيکاؤ ځائ دے او دے خلقو

لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِّيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِهٖ ۭ قُلْ تَمَتَّعُوْا فَاِنَّ

الله دَپاره | شریکان | چه بے لارے کړی (خلق) | دَ دهٔ دَ لارے نه | ووایه | تاسو فائدهٔ واخلئ | بیا بیشکه

الله له شریکان جوړ کړی دی چه خلق دَ هغهٔ دَ لارے نه گمراه کړی، ورته ووایه چه لږه فائده واخلئ، بیشکه

مَصِيْرَكُمْ اِلَى النَّارِ ﴿۳۰﴾ قُلْ لِّعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُقِيْمُوا

ستاسو واپس کیدل | دَ دوزخ طرف ته دی | ووایه | زما بندګانو ته | کوم چه | ایمان راوړے دے | چه هغوی قائم کړی

ستاسو واپس کیدل دوزخ طرف ته دی. (اے پیغمبره!) زما هغه بندګانو ته ووایه چه ایمان ئے راوړے دے چه هغوی دَ

الصَّلٰوةَ وَيُنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً مِّنْ قَبْلِ

مونځ | او خرڅ دِ کړی | له هغه څهٔ نه | چه رزق ورکړے دے مونږ دوی ته | په پټه | او په ښکاره | او دړاندے له دے نه

مونځونو پابندی وساتی او څهٔ چه مونږ ورکړی دی له هغے نه په پټه او په ښکاره (دَ نیکئ په لار کښے) خرڅ کوی د ړاندې له دے نه

اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيْهِ وَلَا خِلٰلٌ ﴿۳۱﴾ اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ

چه راشی | هغه ورځ | چه نهٔ به وی اخستل خرڅول | په هغے کښے | او نهٔ دوستی | الله | هغه ذات دے | چه پیدا ئے کړل

چه هغه ورځ راشی چه پکښے به اخستل خرڅول نهٔ وی او نهٔ به دوستی په کار راځی. الله هغه پاک ذات دے چا چه

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَخْرَجَ بِهٖ

آسمانونه | او زمکه | او نازل ئے کړے | له آسمان نه | اوبهٔ | بیائے راوویستلے | په دے سره

آسمانونه او زمکه پیدا کړل او دَ بره نه ئے اوبهٔ راوورولے ، بیا دَ هغے (اوبو) نه ئے

مِنَ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ

میوے | روزی | تاسو دَ پاره | او تابع ئے کړه | تاسو دَ پاره | کشتئ | چه روانه وی | په سمندر کښے

(مختلف) میوے تاسو له دَ رزق په طور پیدا کړے او تاسو دَ پاره ئے کشتئ تابع کړه چه دَ هغهٔ په حکم په

بِاَمْرِهٖ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْاَنْهٰرَ ﴿۳۲﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

په حکم دَ دهٔ | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | دریابونه | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | نُور | او سپوږمئ

سمندر کښے روانه وی او ستاسو (فائدے) له ئے دریابونه تابع کړل او نُور او سپوږمئ ئے تاسو دَ پاره په کار ولګول چه

دَآئِبَيْنِ ۚ وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿۳۳﴾ وَاٰتٰىكُمْ مِّنْ كُلِّ

همیشه روان | او تابع ئے کړل | تاسو دَ پاره | شپه | او ورځ | او درئے کړل تاسو ته | له هر هغه څیز نه

همیشه روان وی، او تاسو دَ پاره ئے شپه او ورځ مسخر کړل او تاسو له ئے هغه ټول څیزونه درکړل

مَا سَاَلْتُمُوْهُ ۭ وَاِنْ تَعُدُّوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوْهَا ۭ

څهٔ چه | تاسو غوښتل | او که چرے تاسو شمیرل وغواړئ | نعمتونه دَ الله | نو ونهٔ به شمیرلے شئ هغه

چه تاسو غوښتل، او که تاسو دَ الله تعالیٰ نعمتونه شمیرل غواړئ نو شمیره ئے پوره کولے نهٔ شئ

ع ۵/۱۷ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَظَلُوْمٌ كَفَّارٌ ﴿۳۴﴾ وَاِذْ قَالَ اِبْرٰهِيْمُ رَبِّ اجْعَلْ

بیشکه | انسان | ډیر ظالم | ډیر ناشکره دے | او هر کله چه ووئیل | ابراهیم | اے زما ربه! | جوړ کړه

بیشکه چه انسان ډیر بے انصافه ناشکره دے او کوم وخت چه ابراهیمؑ دُعا وکړه چه اے زما ربه! دا ښار (مکه)

هٰذَا الْبَلَدَ اٰمِنًا وَّاجْنُبْنِیْ وَبَنِیَّ اَنْ نَّعْبُدَ الْاَصْنَامَ ﴿٣٥﴾

دا | ښار | ځائے دَ امن | او لرے وُساته ما | او زما اولاد | (له دې نه) چه مونږ عبادت وکړو | دَ بتانو

دَ امن ځائے کړے ، او ما او زما اولاد دَ بتانو دَ عبادت نه بچ وساتے۔

رَبِّ اِنَّهُنَّ اَضْلَلْنَ كَثِیْرًا مِّنَ النَّاسِ ۚ فَمَنْ تَبِعَنِیْ

اے زما ربه ! | بیشکه دوی | ګمراه کړل | ډیر | خلق | پس چا چه | پیروی وکړه زما

اے زما ربه ! دے بتانو خو ډیر خلق ګمراه کړی دی ، نو څوک چه په ما پسے روان دی

فَاِنَّهٗ مِنِّیْ ۚ وَمَنْ عَصَانِیْ فَاِنَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِیْمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَآ

بیشکه هغه | له مانه دے | او چا چه | نا فرمانی وکړه زما | نو بیشکه ته | بخښونکے | مهربان یئے | اے زمونږه ربه!

هغوئ خو زما دی او څوک چه زما نافرمانی وکړی نو ته بخښونکے ډیر مهربانه یئے۔ اے زمونږه ربه!

اِنِّیْٓ اَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّیَّتِیْ بِوَادٍ غَیْرِ ذِیْ زَرْعٍ عِنْدَ بَیْتِكَ

بیشکه ما آباد کړو | خپل اولاد | په داسے وادئ کښے | چه بے فصله دے | ستا دَ کور (کعبے) سره

بیشکه ما خپل اولاد ستا محترم کور کعبے سره نزدے په بے اُوبو او بے ګیاه میدان کښے

الْمُحَرَّمِ ۙ رَبَّنَا لِیُقِیْمُوا الصَّلٰوةَ فَاجْعَلْ اَفْئِدَةً

چه عزتمند دے | اے زمونږه ربه! | چه دوی قائم کړی | مونځ | پس کړه | زړونه

آباد کړو ، اے زمونږه ربه ! دَ پاره دَدے چه دوئ دَ مونځونو پابندی وُساتی ، نو دَ ځنې خلقو زړونه

مِّنَ النَّاسِ تَهْوِیْٓ اِلَیْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِّنَ الثَّمَرٰتِ لَعَلَّهُمْ

دَ خلقو | مائله | دَ دوی طرف ته | او روزی ورکړه دوی ته | له میوونه | چه دوی

دَ دوئ اړخ ته مائله کړے ، او دوئ له میوے روزی کړے چه ستا شکر

یَشْكُرُوْنَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَآ اِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِیْ وَمَا نُعْلِنُ ؕ وَمَا یَخْفٰی

شکر وکړی | اے ربه زمونږه ! | بیشکه ته ته معلوم دی | څه چه مونږ پټوو | او څه چه ښکاره کوو | او نۀ دے پټ

وُباسی۔ اے زمونږه ربه ! بیشکه تا ته معلوم دی څۀ چه مونږ پټوو او څۀ چه ښرګندوو ، او دَ الله تعالیٰ

عَلَی اللّٰهِ مِنْ شَیْءٍ فِی الْاَرْضِ وَلَا فِی السَّمَآءِ ﴿٣٨﴾ اَلْحَمْدُ

دَ الله نه | هیڅ څیز | په زمکه کښے | او نۀ | په آسمان کښے | ټول تعریفونه

نۀ په زمکه کښے څۀ څیز پټ نۀ دے او نۀ په آسمان کښے۔ ټول تعریفونه الله

لِلّٰهِ الَّذِیْ وَهَبَ لِیْ عَلَی الْكِبَرِ اِسْمٰعِیْلَ وَاِسْحٰقَ ؕ

الله لره دی | چا چه | راکړل | ماله | په بوډاوالی کښے | اسماعیل | او اسحاق

دَ پاره دی چه ماته ئے په سپینه ږیره (دوه ځامن) اسماعیل او اسحاق (علیهما السلام) راکړل

اِنَّ رَبِّیْ لَسَمِیْعُ الدُّعَآءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِیْ مُقِیْمَ الصَّلٰوةِ

بیشکه | زما رب | آورېدونکے | دَ دُعا دے | اے زما ربه! | جوړ کړه ما | قائموونکے | دَ مونځ

بیشکه زما ربّ دعا ګانے آوری ۔ اے زما ربه ! ما او زما اولاد (هم) دَ مونځ

وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ ۖ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ

او زما له اولاد نه (هم) | اے زمونږ ربه! | او قبوله کړه | دُعا زما | اے زمونږ ربه! | وُبخښه ما | او مور او پلار زما

پابند وُساته ، اے زمونږ ربه! زما دُعا قبوله کړه . اے زمونږ ربه! ما او زما مور او پلار

ع ٧ ١٨ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ يَوْمَ يَقُوْمُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا

او (ټول) مؤمنان | په کومه ورځ | چه به قائمیږي | حساب | او نهٔ خیال مهٔ کوه | چه الله | بے خبره دے | له هغه څه

او ټول مومنان وُبخښه په کومه ورځ چه به حساب کتاب کیږي . او نهٔ دا گمان مهٔ کوه چه الله تعالیٰ دَ ظالمانو

يَعْمَلُ الظّٰلِمُوْنَ ۚ اِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيْهِ

چه کوي ئے | ظالمان | بیشکه چه | هغهٔ مهلت ورکړے دے دوئي | تر هغے ورځے | چه غړیدلے به پاتے شي | په هغے کښے

دَ کارونو نه غافله دے ، هغوئي ته ئے خو بس تر هغے ورځے پورے مهلت ورکړے دے چه سترګے به ئے

الْاَبْصَارُ ﴿٤٢﴾ مُهْطِعِيْنَ مُقْنِعِيْ رُءُوْسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ اِلَيْهِمْ

سترګے | منډے به وهي | اُوچت کړي به ئے وي | خپل سرونه | نهٔ به را واپس کیږي | دَ دوي طرف ته

غړیدلے پاتے شي . هغوي خپل سرونه اوچت کړي منډے به وهي ، دَ هغوئي نظر وَ نهٔ به دَ هغوئي طرف ته

طَرْفُهُمْ ۚ وَاَفْئِدَتُهُمْ هَوَآءٌ ﴿٤٣﴾ وَاَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَاْتِيْهِمُ

نظر ونه دَ دوي | او زړونه دَ دوي به | الوتي وي (له ویرے نه) | او ویروه | خلق | دَ هغے ورځے نه | چه را به شي په دوي

پستنه نهٔ راګرځي او زړونه به ئے الوتي وي . او (اے پیغمبره!) خلق دَ هغے ورځے نه اُویروه چه کومه کښے چه به

الْعَذَابُ فَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا رَبَّنَآ اَخِّرْنَآ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ

عذاب | نو وائي به | هغه خلق چه | ظالمان وُو | اے زمونږ ربه! | مهلت راکړه مونږ ته | تر موده نزدے پورے

په هغوئي عذاب راشي ، نو هغه خلق کوم چه ظالمان دي وائي به اے زمونږ ربه! مونږ له لږ شان مهلت راکړه

نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرُّسُلَ ؕ اَوَلَمْ تَكُوْنُوْٓا اَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلُ

مونږ به قبوله کړو | بلنه ستا | او پیروي به وکړو | دَ رسولانو | آیا تاسو به قسمونه نهٔ خوړل | وړاندے له دے نه

چه مونږ ستا دعوت قبول کړو او دَ پیغمبرانو پیروي وکړو (وُ به ویلے شي چه) آیا تاسو له دے نه وړاندے قسمونه نهٔ خوړل؟

مَا لَكُمْ مِّنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَّسَكَنْتُمْ فِيْ مَسٰكِنِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا

چه نشته تاسو له | هیڅ زوال | او اُوسیدلي وئ تاسو | په ځایونو کښے | دَ هغو خلقو | کوم چه ظلم کړے وو

چه په تاسو به هیچرے زوال نهٔ راځي ، حال دا چه تاسو دَ هغه چا په ځایونو کښے استوګن وئ چه په ځان ئے زیاتے

اَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا

په خپلو ځانونو | او واضحه شوے وه | تاسو ته | (چه) څنګه | مونږ (سلوک) کړے وو | هغوئي سره | او مونږ بیان کړي وو

کړے وو . او ښهٔ ښکاره درته معلومه وه چه هغوئي سره مونږ څهٔ څهٔ کړي وو ، او دَ هغوئي مثالونه مو

لَكُمُ الْاَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ مَكَرُوْا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللّٰهِ مَكْرُهُمْ ؕ

تاسو دَ پاره | مثالونه | او کړي دي دوي (دَ حق دین خلاف) | فریبونه خپل | او الله سره دي | فریبونه دَ دوي

درته آوُرولي وُو . او دوي خپل ټول فریبونه خلاص کړل او دَ دوي دَ فریبونو جواب الله تعالیٰ سره برۀ برت وو

وَاِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُوْلَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿۴۶﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ

او اګر چه وو | دَ دوی تدبیر (داسے) | چه وُخوزیږی | له دَ (وچے) نه | غرونه | پس خیال مهٔ کوه | په الله

اګر که دَ دوی چالونه داسے درانهٔ چالونه وو چه غرونه هم ورنه دَ تښتیدو نهٔ وو، نو داګمان هیڅ کله مهٔ کوه

مُخْلِفَ وَعْدِهٖ رُسُلَهٗ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿۴۷﴾ يَوْمَ

دَ مخالفت کوونکی | دَ وعدے خپلے | دَ رسولانو خپلو سره | بیشکه | الله | ډیر زبردست دے | بدله اخستونکے | په کومه ورځ چه

چه الله به خپلو پیغمبرانو سره وعده خلافی وکړی، بیشکه الله غالب بدله اخستونکے دے (دوی دَ هغے ورځے نه

تُبَدَّلُ الْاَرْضُ غَيْرَ الْاَرْضِ وَالسَّمٰوٰتُ وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ

بدله کړے شی | زمکه | بے له دے زمکے نه | او آسمانونه (هم) | او ښکاره به شی دوی | الله ته

ووېروه) په کومه ورځ چه زمکه به بله زمکه شی او آسمانونه (به نور آسمانونه شی) او دوی ټول به یو غالب الله

الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿۴۸﴾ وَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِيْنَ

چه یو دے | غالب دے | او وُبه وینے ته | مجرمان | په دغه ورځ | تړلے شوی

ته څرګندور حاضر شی، او ته به وُوینے چه مجرمان به په دغه ورځ په یو بل پورے په زنځیرونو

فِى الْاَصْفَادِ ﴿۴۹﴾ سَرَابِيْلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَّتَغْشٰى وُجُوْهَهُمُ

په زنځیرونو کښے | دَ دوی قمیصونه (به وی) | دَ ګوګړو | او پټ به کړی | مخونه دَ دوی

تړلی وی ___ دَ هغوی قمیصونه به دَ ګوګړو نه جوړ وی ، او په مخونو به ئے (دَ) اور (لمبه)

النَّارُ ﴿۵۰﴾ لِيَجْزِىَ اللّٰهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ

اور | چه بدله ورکړی | الله | هر یو | نفس ته | دَ هغه څهٔ | چه دهٔ کړی دی | بیشکه | الله

راخوره وی، دَ پاره دَ دے چه الله تعالیٰ هر نفس له دَ خپل عمل بدله ورکړی، بیشکه الله تعالیٰ

سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿۵۱﴾ هٰذَا بَلٰغٌ لِّلنَّاسِ وَلِيُنْذَرُوْا بِهٖ وَلِيَعْلَمُوْۤا

ډیر زر حساب اخستونکے دے | دا (قرآن) | پیغام دے | خلقو دَ پاره | او چه وویرولے شی دوی په دے سره | او چه دوی پوهه شی

حساب کتاب ډیر زر خلاصوی۔ دا (قرآن) دَ خلقو دَ پاره یو لوئے پیغام دے او چه دَ دے په ذریعه هغوی وویرولے شی او چه

اَنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ وَّلِيَذَّكَّرَ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿۵۲﴾ ١٩

چه بیشکه هم دے | معبود دے | یو | او چه نصیحت حاصل کړی | دَ عقل خاوندان

پوهه شی چه په حقیقت کښے الله یوازے معبود دے او چه دَ پوهے خاوندان ترے نه سبق واخلی

سُوْرَةُ الْحِجْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ تِسْعٌ وَّ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | تِسْعُوْنَ اٰيَةً وَّسِتُّ رُكُوْعَاتٍ

سورة حجر په مکه کښے نازل شوا وه | (شروع) دَ الله په نوم سره چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | دے کښے یو کم سل آیتونه او شپږ رکوع ګانے دی

دَ الله په نوم شروع کوم چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

الۤرٰ قف تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ وَقُرْاٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۱﴾

الف لام را۔ | دا | آیتونه دی | دَ کتاب | او دَ قرآن | روښانه

الف۔لام۔را دا دَ یو (کامل) کتاب او واضح قرآن ___ آیتونه دی۔

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْ كَانُوْا مُسْلِمِيْنَ ۝۲ ذَرْهُمْ

خپله | به آرزو کوی | هغه خلق | چه کافران شول | چه کاش دوی وے | مسلمانان | | دوی پریږده

هغه خلق کومو چه د کفر لار اختیار کړے ده دا آرزو به کوی چه اے کاش دوی مسلمانان شوی وے. دوی پریږده

يَأْكُلُوْا وَيَتَمَتَّعُوْا وَيُلْهِهِمُ الْاَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ۝۳

خوری | او فائده واخلی | او په غفلت کښے ؤساتی دوی لره | اُمید | بیا زر به | دوی پوهه شی

خوری (څښی) او فائده اخلی او (غلط) اُمید دوی له په غفلت کښے غورزوی پس چه زر به ورته معلومه شی

وَمَآ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُوْمٌ ۝۴ مَا تَسْبِقُ

او نه دے هلاک کړے مونږ | هیڅ کلے | مګر | هغې د پاره | یو لیکلے شوے | وخت مقرر وو | نه شی وړاندې کیدے

او مونږ هیڅ یو کلے نه دے هلاک کړے مګر د هغې د پاره یو لیکلے شوے وخت مقرر وو ، یو قوم د خپلے

مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا وَمَا يَسْتَاْخِرُوْنَ ۝۵ وَقَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الَّذِیْ

هیڅ اُمت | د خپل مقرر وخت نه | او نه | هغه وروستو پاتے کیدے شی | او کافرانو ووئیل | اے هغه سړیه

نیټے نه نه خو وړاندې تلے شی او نه وروستو پاتے کیدے شی. او دوی وائی چه اے هغه سړیه! چه

نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ اِنَّكَ لَمَجْنُوْنٌ ۝۶ لَوْ مَا تَاْتِيْنَا بِالْمَلٰٓئِكَةِ

په کوم چه نازل شوے دے | (دا) قرآن | بیشکه ته | دیوانه یې | ولے ته نه راولے مونږ ته | فرښته

(ستا د وینا مطابق) قرآن در باندې نازل شوے دے ته خو تیار لیونے یې. که چرے ته رښتینے یې نو مونږ ته

اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ۝۷ مَا نُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ اِلَّا بِالْحَقِّ

که چرے یې ته | له رښتنیا ویونکو نه | | مونږ نه نازلوو | فرښتے | مګر | په حق سره

(خپلے) فرښتے ولے نه را مخامخ کوے. (ورته ووایه) مونږ خو هسے فرښتے نه رالیږو مګر په حق سره

وَمَا كَانُوْٓا اِذًا مُّنْظَرِيْنَ ۝۸ اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَاِنَّا لَهٗ

او نه به شو ورکولے دوی ته | هغه وخت | مهلت | بیشکه مونږ | نازل کړو | دا ذکر (قرآن) | او بیشکه مونږ | د دهٔ

او هغه وخت به دوی ته هیڅ مهلت ورکولے نه شی. بیشکه دا قرآن مونږ نازل کړے دے او هم مونږ به د

لَحٰفِظُوْنَ ۝۹ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِیْ شِيَعِ الْاَوَّلِيْنَ ۝۱۰

حفاظت کوونکی یو | او بیشکه رالیږلی دی مونږ (پیغمبران) | وړاندې له تا نه | په وړو مینو امتونو کښے

خپله حفاظت کوو. او بیشکه مونږ له تا نه وړاندې تیرو قومونو ته هم پیغمبران لیږلی وو،

وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ۝۱۱ كَذٰلِكَ

او نه به راتلو دوی ته | څوک | رسول | مګر دوی به هغه پورے | توقے کولے | دغه شان

او هیڅکله داسے نه وه شوے چه مونږ یو رسول لیږلے وی او هغوی ورپورے توقے نه وی کړے دغه شان

نَسْلُكُهٗ فِیْ قُلُوْبِ الْمُجْرِمِيْنَ ۝۱۲ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ وَقَدْ خَلَتْ

مونږ اچوو دا | | په زړونو کښے | د ګنا هګارانو | دوی ایمان نه راوړی | په دے | او بیشکه تیر شوے دے

مونږ دا (توقے) د مجرمانو په زړونو کښے وراچوو. دوی په دے (قرآن) ایمان نه راوړی او د پخوانو خلقو نه

سُنَّةُ الْاَوَّلِيْنَ ⑬ وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِّنَ السَّمَآءِ فَظَلُّوْا فِيْهِ
رسم | دَ پخوانو خلقو | او که چیرې پرانیزو مونږ | په دوی | یوه دروازه | له آسمان نه | او دوی په هغې کښې
هم د غسې دستور راغلی دے . او که مونږ دوی ته په آسمان کښې یوه دروازه پرانیزو بیا دوی په دې کښې
يَعْرُجُوْنَ ⑭ لَقَالُوْٓا اِنَّمَا سُكِّرَتْ اَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ
خیژی | نو خامخا به ووائی | چه بیشکه | بند کړے شوے | زمونږ سترګے | بلکه | مونږ | هغه خلق یو
بره هم وُخیژی . نو هم دا به وائی چه زمونږ نظربندی وکړے شوه . بلکه په مونږ خو سم دم
مَّسْحُوْرُوْنَ ⑮ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَآءِ بُرُوْجًا وَّزَيَّنّٰهَا
چه جادو راندِ شوی دی | او یقینًا | مونږ جوړ کړل | په آسمان کښې | برجونه | او ښائسته کړے دے مونږ دا
جادو وُکړے شو . او مونږ په آسمان کښې غټ غټ ستوری جوړ کړی دی او هغه مو کتونکو ته
لِلنّٰظِرِيْنَ ⑯ وَحَفِظْنٰهَا مِنْ كُلِّ شَيْطٰنٍ رَّجِيْمٍ ⑰ اِلَّا مَنِ
دَ کتونکو دَپاره | او حفاظت کړے دے مونږ دَ دے | دَ هر | شیطان | مردود نه | مګر هغه څوک چه
ښائسته کړی دی ، او هغه مو دَ هر شیطان مردود نه محفوظ کړی دی . مګر څوک چه
اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ مُّبِيْنٌ ⑱ وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا
په غلا واوُری | پس وُلګی هغه پسے | یوه شعله | روښانه | او زمکه | خوره کړے ده مونږ
په غلا خبره آوریدل وغواړی نو روښانه شعله ورپسے ورشی . او مونږ زمکه خوره کړے ده
وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُوْنٍ ⑲
او مونږ غورزولی دی | په دے کښې | غرونه | او راټوکولی دی مونږ | په دے کښې | هر څیز | مناسب
او مونږ په دے کښې غرونه اچولی دی او په هغې کښې مو هر قسم څیزونه په اندازه راټوکولی دی .
وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيْهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَّسْتُمْ لَهٗ بِرٰزِقِيْنَ ⑳ وَاِنْ
او پیدا کړے دی مونږ | تاسو دَپاره | په دے کښې | سامان دَ ژوند | او چه نه یئ تاسو | هغه ته | رزق ورکوونکی | او نه دے
او په هغې کښې مو تاسو له هم دَ ژوند سامان جوړ کړے دے او هغه چاله (هم) چه تاسو ورله دَ روزئ انتظام نه کوئ . او
مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا عِنْدَنَا خَزَآئِنُهٗ وَمَا نُنَزِّلُهٗٓ اِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ ㉑
هیڅ څیز | مګر | مونږ سره دی | خزانے دَ هغے | او مونږ نه نازلوُو هغه | مګر په اندازے | مقرر (سره)
هیڅ څیز داسے نشته چه دَ هغې خزانے مونږ سره نه وی او مونږ هغه په مناسب اندازے سره نازلوُو
وَاَرْسَلْنَا الرِّيٰحَ لَوَاقِحَ فَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَسْقَيْنٰكُمُوْهُ
او لیږلی دی مونږ | هوا ګانے | ډکے (دَ اوبو نه) | پس را وروَلی دی مونږ | له آسمان نه | اوبه | پس څښولی دی مونږ تاسو ته هغه اوبه
او دَ اوبو نه ډک بادونه هم مونږ ه رالیږو ، بیا مونږ له آسمان نه اوبه راوَروُو ، بیا مونږ هغه اوبه په تاسو څښوُو
وَمَآ اَنْتُمْ لَهٗ بِخٰزِنِيْنَ ㉒ وَاِنَّا لَنَحْنُ نُحْيٖ وَنُمِيْتُ وَنَحْنُ
او نه یئ تاسو دَ هغې | جمع کوونکی | او بیشکه مونږ | ژوند ورکوو | او مونږ مرګ راولو | او هم مونږ
او دغه اوبه تاسو پخپله راجمع کولے نه شئ . او بیشکه هم مونږ ژوند ورکوُو او مرګ راولو او هم مونږ یو

الْوٰرِثُوْنَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِيْنَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا

وارثان یو | او بیشکه | مونږ ته علم دے | دَ وړاندې تلونکو (هم) | له تاسو نه | او بیشکه مونږ ته علم دے

وارثان یو۔ او کوم خلق چه تاسو نه وړاندې تیر شوی دي مونږ هغه هم پیژنو او کوم چه تاسو نه وروستو راتلونکی دی

الْمُسْتَاْخِرِيْنَ ﴿٢٤﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ ۭ اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿٢٥﴾

دَ وروستنو (هم) | او بیشکه | هم ستا رب به | جمع کړی دوی | بیشکه هغه | دَ حکمت خاوند | پوهه دے

هغه هم پیژنو۔ او بیشکه ستا رب به دا ټول را جمع کړی هغه دَ حکمت خاوند په هر څهٔ پوهه دے

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٢٦﴾

او بیشکه | پیدا کړے دے مونږ | انسان | او چے کړنګیدونکے خټے نه | تورے چقړے نه | څخاشوے

او بیشکه مونږ انسان دَ کړنګیدونکے تورے څخاشوے خټے نه پیدا کړے دے۔

وَالْجَاۗنَّ خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ السَّمُوْمِ ﴿٢٧﴾ وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ

او پیریان | مونږ پیدا کړی وو | له دے نه وړاندې | دَ اور | ګرم نه | او هر کله چه وویل | ستا رب

او پیریان مو دَ دے نه وړاندې دَ بے لوګی اور نه پیدا کړل ، او هر کله چه ستا رب

لِلْمَلٰۗىِٕكَةِ اِنِّىْ خَالِقٌۢ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٢٨﴾

فرښتو ته | بیشکه زهٔ | پیدا کوونکے یم | دَ او چے کړنګیدونکے خټے نه | دَ انسان | تورے چقړے نه | څخاشوے۔

فرښتو ته وویل چه بیشکه زهٔ انسان پیدا کوونکے یم دَ کړنګیدونکے تورے څخاشوے خټے نه

فَاِذَا سَوَّيْتُهٗ وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوْحِيْ فَقَعُوْا لَهٗ

بیا هر کله چه | زهٔ ئے برابر جوړ کړم | او پو کړم | په دهٔ کښے | دَ خپل روح نه | نو تاسو پریوزئ | دهٔ ته

نو هر کله چه زهٔ ئے برابر جوړ کړم او دَ خپل طرف نه پکښے روح واچوم ، نو تاسو ورته په سجده

سٰجِدِيْنَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ الْمَلٰۗىِٕكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ ﴿٣٠﴾ اِلَّآ اِبْلِيْسَ ۭ

سجده کوونکی | پس سجده وکړه | فرښتو | ټولو دَ دوی | په جمع | سوا | دَ ابلیس نه

پریوزئ ، نو ټولو فرښتو ورته په جمع سجده وکړه خو یو ابلیس ونهٔ کړه

اَبٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ مَعَ السّٰجِدِيْنَ ﴿٣١﴾ قَالَ يٰٓاِبْلِيْسُ مَا لَكَ اَلَّا تَكُوْنَ

دهٔ انکار وکړو | چه شی دے | دَ سجده کوونکو سره | دے فرمائیل | اے ابلیس ! | په تا څهٔ وشول | چه ته نهٔ شوے

هغهٔ سجده کوونکو سره دَ شاملیدو نه انکار وکړو۔ الله تعالیٰ وفرمائیل اے ابلیس ! په تا څهٔ وشول چه په

مَعَ السّٰجِدِيْنَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمْ اَكُنْ لِّاَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهٗ

سره | دَ سجده کوونکو | دهٔ وویل | زهٔ (هغه) نهٔ یم | چه سجده وکړم | انسان ته | چه پیدا کړے دے تا هغه

سجده کوونکو کښے شامل نهٔ شوے۔ هغهٔ وویل چه دا نهٔ شی کیدے چه زهٔ دا سے انسان ته سجده وکړم

مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ ﴿٣٤﴾

دَ او چے کړنګیدونکے خټے نه | دَ تورے چقړے نه | څخاشوے | دے فرمائیل پس ووځه | دلته نه | پس بیشکه ته | رټلے شوے یے

چه هغه تا دَ کړنګیدونکے تورے څخاشوے خټے نه پیدا کړے دے الله وفرمائیل دلته (جنت) نه ووځه بیشکه ته رټلے شوے یے۔

وَّاِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ اِلٰى يَوْمِ الدِّيْنِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَاَنْظِرْنِيْٓ
او بیشکه | په تا باندې | لعنت دے | تر ورځے د جزا | وے وئیل | اے زماربه ! | پس مهلت راکړه ما ته
او په تا به تر قیامته لعنت وریږی ، هغهٔ ووئیل اے زما ربه ! (بنده ده) ما ته د حشر

اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ ﴿٣٧﴾ اِلٰى يَوْمِ
تر هغے ورځے چه | (مړی) به وچتولے شی | وُفرمائیل | بیشکه ته | له مهلت ورکړے شوو نه یې | تر هغے ورځے
تر ورځے پورے مهلت راکړه . (الله ورته) وفرمائیل (بنده ده) تا ته مهلت دے ، تر هغے ورځے پورے

الْوَقْتِ الْمَعْلُوْمِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ اَغْوَيْتَنِيْ لَاُزَيِّنَنَّ
چه (د هغے) وخت مقرر دے | ده ووئیل | اے زماربه ! | په سبب د دے چه تا زهٔ گمراه کړم | نو زهٔ به ضرور ښائسته کړم
چه د هغے وخت (ما ته) معلوم دے . دهٔ ووئیل چه اے زما ربه ! لکه څنګه چه تا زهٔ گمراه کړے یم نو زهٔ به

لَهُمْ فِي الْاَرْضِ وَلَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ
دوی ته (ګناه) | په زمکه کښے | او زهٔ به ضرور گمراه کړم دوی | ټول | مګر ستا بندګان | له هغو نه
هم د غسے دوئی ته د مزکے په مخ (ګناهونه) ښائسته ښکاره کوم او ټول به خامخا گمراه کوم سوا ستا د هغه بندګانو

الْمُخْلَصِيْنَ ﴿۴٠﴾ قَالَ هٰذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيْمٌ ﴿۴١﴾ اِنَّ عِبَادِيْ
چه مخلص دی | وُفرمائیل | هم داده | لار ده | ماپورے | نیغه | بیشکه (کوم چه) زما بندګان (دی)
نه چه مخلص دی ، الله وفرمائیل ما ته د را رسیدو هم دا نیغه لار ده ، زما په بندګانو به یقیناً

لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ اِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿۴٢﴾ وَاِنَّ
نشته دے | ستا | په هغوی باندې | څهٔ غلبه | مګر څوک چه | پیروی وکړی ستا | له ګمراهانو نه | او بیشکه
ستا زور نه چلیږی ـــــ مګر په هغه خلقو چه پخپله ستا پیروی کوی او ګمراه شوی وی او دوزخ

جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۴٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ اَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ
دوزخ | ځائے د وعدے دے د دوی | د ټولو | د دے | اوو (٧) | دروازے دی | د هرے دروازے د پاره
یقیناً د دے ټولو د وعدے ځائے دے ، د دے اوهٔ دروازے دی ، د هرے دروازے

مِّنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُوْمٌ ﴿۴۴﴾ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ ﴿۴٥﴾ ع ٣/۴/١٩
له دوی نه | برخه ده | جدا کړے شوے | بیشکه | پرهیزګاران به | په باغونو | او چینو کښے (دی)
د پاره په دوئی کښے جدا جدا برخه مقرر ده . بیشکه پرهیزګاران به په باغونو او چینو کښے وسیږی

اُدْخُلُوْهَا بِسَلٰمٍ اٰمِنِيْنَ ﴿۴٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِيْ صُدُوْرِهِمْ
تاسو داخل شئ په دے کښے | په سلامتیٔ سره | په امن سره | او مونږ به وُباسو | هغه څهٔ | چه د دوی په سینو کښے دی
(وُبه وئیلے شی) چه تاسو په دے کښے په امن او سلامتیٔ سره داخل شئ ، او مونږ د دوئی د سینو نه چه څهٔ (بغض)

مِّنْ غِلٍّ اِخْوَانًا عَلٰى سُرُرٍ مُّتَقٰبِلِيْنَ ﴿۴٧﴾ لَا يَمَسُّهُمْ فِيْهَا
له کینے نه | (دوی به) ورونړه ورونړه | په تختونو (ناست) | یو بل ته مخامخ | نهٔ به رسی دوی ته | په دے کښے
کینه دی وُبه باسو چه د ورونړو په شان به یو بل ته مخامخ په تختونو ناست وی ، په هغه ځائے کښے به پرے

نَصَبٌ وَّمَا هُمْ مِّنْهَا بِمُخْرَجِيْنَ ﴿٤٨﴾ نَبِّئْ عِبَادِيْٓ

خهٔ تكليف | او نهٔ به | دوى | دَ دے نه | ويستلے شى | خبرورکړه | زما بندګانو ته

خهٔ تكليف نهٔ راځى او نهٔ به ترے نه چرے بهر ويستلے شى ۔ (اے نبى) زما بندګانو ته خبر ورکړه چه زهٔ

اَنِّيْٓ اَنَا الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٤٩﴾ وَاَنَّ عَذَابِيْ هُوَ الْعَذَابُ

چه بيشكه زهٔ | .بخښونکے | مهربان يم | او بيشكه | زما عذاب | هم دا | عذاب

ډير .بخښونکے زيات رحم کوونکے يم ۔ او زما عذاب هم ډير دردناک عذاب

الْاَلِيْمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ اِبْرٰهِيْمَ ﴿٥١﴾ اِذْ دَخَلُوْا

دردوونکے دے | او خبرورکړه دوى ته | دَ ميلمنو | دَ ابراهيم | هرکله چه دوئ داخل شول

دے ۔ او دوى ته دَ ابراهيم عليه السلام دَ ميلمنو قصه واوروه ، هرکله چه دوى هغهٔ له

وقف لازم

عَلَيْهِ فَقَالُوْا سَلٰمًا ؕ قَالَ اِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُوْنَ ﴿٥٢﴾ قَالُوْا

په ده | نو دوى ووئيل | سلام | (ابراهيم) ووئيل | بيشكه مونږ | له تاسو نه | ويريږو | دوى ووئيل

ورغلے نو دوى سلام وکړو ، (ابراهيم) ووئيل چه مونږ خو له تاسو نه ويريږو ۔ دوى ووئيل چه

لَا تَوْجَلْ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمٍ عَلِيْمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ اَبَشَّرْتُمُوْنِيْ

مهٔ ويريږه | بيشكه مونږ | زيرے درکوو تاته | دَ هلک | هوښيار | ده ووئيل | آيا تاسو زيرے راکوئ ماته

چه ته مهٔ ويريږه مونږ تاته دَ يو هوښيار ځوئے دَ پيدا کيدو زيرے درکوو ، ابراهيم عليه السلام ووئيل چه تاسو

عَلٰٓى اَنْ مَّسَّنِيَ الْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُوْنَ ﴿٥٤﴾ قَالُوْا

سره دَ دے چه | رسيدلے دے ماته | بوډاوالے | نو دَ څهٔ | زيرے راکوئ تاسو | دوى ووئيل

ماله په دے حال کښے زيرے راکوئ چه زهٔ بوډا شوے يم پس دَ څهٔ خبرے زيرے راکوئ ۔ فرښتو ووئيل

بَشَّرْنٰكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِّنَ الْقٰنِطِيْنَ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَنْ

زيرے درکوو مونږ تاته | په رښتيا | پس مهٔ کيږه ته | له نا اُميده خلقو نه | ده ووئيل | او څوک

مونږ تاله دَ يو رښتينى څيز زيرے درکوو ، نو ته نا اُميده کيږه مهٔ ، ابراهيم عليه السلام ووئيل ، دَ

يَّقْنَطُ مِنْ رَّحْمَةِ رَبِّهٖٓ اِلَّا الضَّآلُّوْنَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ

نا اميده کيږى | له رحمت نه | دَ رب خپل | سوا دَ ګمراهانو نه | ده ووئيل | پس څهٔ | مدعا ده ستاسو

ګمراهانو نه سوا څوک دى چه دَ خپل رب نه به نا اُميده کيږى ده ووئيل چه اے فرښتو! تاسو

اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ ﴿٥٧﴾ قَالُوْٓا اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ ﴿٥٨﴾

اے | راليږلے شوو (فرښتو) | دوى ووئيل | بيشكه مونږ | راليږلى شوى يُو | طرف دَ يو قوم ته | چه مجرمان دى

په څهٔ پسے راغلى يئ ؟ دوى ووئيل چه مونږ دَ نافرمانو دَ يو قوم طرف ته راليږلے شوى يُو ۔

اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍ ؕ اِنَّا لَمُنَجُّوْهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٥٩﴾ اِلَّا امْرَاَتَهٗ قَدَّرْنَآ

سوا دَ لوط دَ خاندان نه | بيشكه | مونږ به خامخا نجات درکړو دوى | ټولو ته | سوا | دَ ده دَ ښځے نه | مونږ مقرر کړے دَ

سوا دَ لوط دَ کورِ والو نه ، مونږ به دوى ټول بچ کړو ، سوا دَ هغهٔ دَ ښځے نه چه مونږ فيصله کړے ده چه هغه

اِنَّهَا لَمِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿۶۰﴾ فَلَمَّا جَآءَ اٰلَ لُوْطِ ۨالْمُرْسَلُوْنَ ﴿۶۱﴾

بیشکه هغه | به له پاتې کیدونکی نه وی | پس هرکله چه | راغلے | خاندان دَ لوط (ته) | رالیږلے شوے (فرښتې)

بیشکه وروستو پاتې کیدونکو نه ده، پس هر کله چه فرښتې دَ لوط علیه السلام کورنۍ ته راغلے

قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ ﴿۶۲﴾ قَالُوْا بَلْ جِئْنٰكَ بِمَا

ده ووئیل | بیشکه تاسو | خلق یئ | نا آشنا | دوی ووئیل (نه) بلکه | راوړے دے مونږ تا ته | هغه (عذاب)

ده ورته ووئیل تاسو خو نا آشنا خلق ښکارئ. دوی ورته ووئیل چه نه بلکه مونږ خو درته هغه څیز

كَانُوْا فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ ﴿۶۳﴾ وَاَتَيْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿۶۴﴾

چه په هغې کښې به | دوی شک کولو | او راوړے دے مونږ تا ته | رښتینے (حکم) | او بیشکه مونږ | رښتینی یو

راوړے دے چه دوی به پکښې شک کولو. او مونږ تا ته یقیني واقع کیدونکے څیز راوړے دے او مونږ بالکل رښتینی یو.

فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَاتَّبِعْ اَدْبَارَهُمْ

نو اوُباسه | خپل کور والا | په یوه برخه کښې | دَ شپې | او ته ځه | دَ دوی نه وروستو

نو دَ شپې په یوه برخه کښې خپل کور والا اوُباسه او ته د وړپسې وروستو وروستو ځه

وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ اَحَدٌ وَّامْضُوْا حَيْثُ تُؤْمَرُوْنَ ﴿۶۵﴾

او شا ته دِ نه ګوري | له تاسو نه | هیڅوک | او لاړ شئ | دَ کوم ځائے | چه تاسو ته حکم کوے شي

او په تاسو کښې دِ هیڅوک شا ته نه ګوري او دَ کوم ځائے چه درته حکم شوے دے هلته لاړ شئ

وَقَضَيْنَآ اِلَيْهِ ذٰلِكَ الْاَمْرَ اَنَّ دَابِرَ هٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوْعٌ

او مونږ فیصله ولیږله | طرف دَ هغهٔ ته | دَ دِے خبرے | چه | جرړه | دَ دِے خلقو | به پریکړے شي

او مونږ دَ هغهٔ (لوط ؑ) طرف ته دَ دے خبرے فیصله ولیږله چه صبا راخیژی نو دَ دِے خلقو به جرړے

مُّصْبِحِيْنَ ﴿۶۶﴾ وَجَآءَ اَهْلُ الْمَدِيْنَةِ يَسْتَبْشِرُوْنَ ﴿۶۷﴾ قَالَ اِنَّ

دَ صبا کیدو سره | او راغلل | ښار والا | چه خوشحالی ئے کوله | ده ووئیل | بیشکه

غوڅے شوی دی او د په دے کښې) دَ ښار خلق خوشحاله خوشحاله راغلل، (لوط ؑ) ووئیل چه دا خلق

هٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِيْ فَلَا تَفْضَحُوْنِ ﴿۶۸﴾ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَلَا تُخْزُوْنِ ﴿۶۹﴾

دا خلق | زما میلمانه دی | پس تاسو ما مهٔ رسوا کوئ | او ووېرېږئ | دَ الله نه | او ما مهٔ بے عزته کوئ

خو زما میلمانه دی پس تاسو ما مهٔ شرموئ. او دَ الله تعالیٰ نه ویرېږئ او زما بے عزتي مهٔ کوئ

قَالُوْٓا اَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۷۰﴾ قَالَ هٰٓؤُلَآءِ بَنٰتِيْٓ

دوی ووئیل | آیا مونږ تهٔ نهٔ وُ منع کړے | دَ ټولے دنیا (دَ مرستے) نه | ده ووئیل | دا | زما لونړه دی (دوی سره نکاح وکړئ)

دوی ووئیل آیا مونږ تهٔ دَ ټول جهان (دَ حمایت) نه نهٔ یئے منع کړے؟ (لوط ؑ) ووئیل دا زما لونړه دی (دوی سره نکاح وکړئ)

اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ﴿۷۱﴾ لَعَمْرُكَ اِنَّهُمْ لَفِيْ سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿۷۲﴾

کهٔ چرے | یئ تاسو | کوونکی | ستا په ژوندم دِ قسم وی | بیشکه دوی | په خپله نشه کښې | ړانده کانړهٔ وو

کهٔ تاسو خامخا څهٔ کول غواړئ (اے نبی ؐ) ستا په ژوندم دِ قسم وی چه هغوی په خپله نشه کښې ړانده کانړهٔ شوی وو

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَالِيَهَا سَافِلَهَا

پس ونيول هغوئ | هيبت ناک آواز | په وخت د نُور ختو کښے | پس کړه مونږ | د دې پاسنئ برخه | د دے ښکته

نو نيول دوئ يوے هيبتناکے چغے د نور راختو سره. بيا مونږ د دے کلو پاسنئ برخه لاندِ کړله

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

او مونږ ووروَل | په دوی باندِ | کانړی | له قسمه کانړو نه | بيشکه | په دے کښے

او مونږ په دوی باندِ د کنکرو کانړے ووردل، يقيناً په دے کښے د غور او

لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ

نخښے دی | غور او فکر کوونکو د پاره | او بيشکه دغه (کلے) دے | په يوه نيغه لاره باندِ | بيشکه

فکر کوونکو د پاره نخښے دی او بيشکه هغه (کلے) په نيغه آباده لاره باندِ (پروت) دے، بيشکه

فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِن كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ

په دے کښے | نخښے دی | مؤمنانو د پاره | او بيشکه وُو | اوسيدونکی د بڼړ

په دے کښے د ايمان والو د پاره نخښے دی۔ او د بڼړ اوسيدونکی (يعنی د شعيبؑ د قوم خلق)

لَظَالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾

ظالمان | پس بدله واخسته مونږ | له دوی نه | او بيشکه دواړه (کلی) | په ښکاره لاره (پراته) دی

هم ډير ظالمان وُو۔ او مونږ له دوی نه بدله واخسته او دا دواړه (برباد شوی) کلی په لويه لاره باندِ پراته دی

ع ٥ ٥

وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٨٠﴾ وَآتَيْنَاهُمْ آيَاتِنَا

او بيشکه دروغ وګڼړل | اوسيدونکو | د حِجر (وادئ) | پيغمبران | او ورکړے مونږ دوی ته | خپلے نخښے

او د حجر (د وادئ) اوسيدونکو خلقو هم پيغمبران دروغژن وګڼړل او مونږ دوئ ته هم خپلے نخښے ورکړے

فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ

پس دوی وُو | له هغے نه | مخ اړوونکی | او دوی | به تراشل | د غرونو نه

خو هغے خلقو ترے نه مخونه وګرځول۔ او دوی به په غرونو کښے کورونه کنستل او

بُيُوتًا آمِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾

کورونه | چه په امن وُسيږی | نو وُنيول دوی (هم) | يوے چغے | په وخت د صبا کښے

او بے غمه به په کښے اوسيدل۔ نو دوی (هم) د سحر وخت کښے يوے چغے وُنيول

فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا

پس په کار رانغلو | د دوی | هغه (مال) چه | دوی ګټلے وو | او نهٔ دی پيدا کړی مونږ

نو څهٔ چه ئے ګټلی وو هغه ئے هيڅ په کار رانغلل او مونږ آسمانونه او

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ

آسمانونه | او زمکه | او څهٔ چه | د دے دواړو په مينځ کښے دی | مګر په حق سره | او بيشکه

زمکه او څهٔ چه د دے دواړو په مينځ کښے دی بے کاره نهٔ دی پيدا کړی، او بيشکه

السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيْلَ ﴿۸۵﴾ اِنَّ رَبَّكَ

قیامت | خامخا راتلونکے دے | پس مخ واړوه | مخ اړول | په ښهٔ طریقه | بیشکه | رب ستا

قیامت خامخا راتلونکے دے ، نو ته په ښهٔ طریقه دَ دوئی نه مخ وګرځوه ، بیشکه ستا رب دَ هر څیز

هُوَالْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ ﴿۸۶﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنٰكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِيْ

هم دے دے پیدا کوونکے | پوهه | او بیشکه مونږ درکړی دی تاته | اووهٔ (آیتونه) | چه بیابیا لوستلے شی

خالق دے په هر څهٔ پوهه دے ۔ او مونږ تاته داسے اووهٔ (آیتونه) درکړی دی چه مکرر لوستلے شی

وَالْقُرْاٰنَ الْعَظِيْمَ ﴿۸۷﴾ لَاتَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا

او قرآن | عظمت والا | مهٔ غوړوه | خپل نظرونه | طرف دَ هغه څهٔ ته | چه فائده ورکړه مونږ

او لوئے قرآن (هم درکړے دے) ته خپلے سترګے قدرله هم په هغه څیزونو پسے مهٔ پورته کوه چه مونږ

بِهٖۤ اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَاخْفِضْ

په هغے | جماعتونو ته | له کافرانو نه | او مهٔ غمژن کیږه | په دوی باندے | او راښکته کړه

دَ دے (کافرانو) مختلفو قسمونو له ورکړی دی ، او دَ دوئی په حقله غم مهٔ کوه (دوئی پریږده) او ایماندارو

جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۸۸﴾ وَقُلْ اِنِّيْۤ اَنَا النَّذِيْرُ الْمُبِيْنُ ﴿۸۹﴾

مټے خپلے | ایمان والو دَ پاره | او وَوایه | بیشکه زهٔ یم | ویروُونکے | ښکاره

نه خپل ځان نرم کړه ۔ او داووایه چه زهٔ خو بس څرګند ویروُونکے یم ۔

كَمَاۤ اَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِيْنَ ﴿۹۰﴾ الَّذِيْنَ جَعَلُوا الْقُرْاٰنَ

په شان دَ هغه (عذاب) چه مونږ نازل کړے وو | په هغه تقسیمونکو (کافرانو) | کوم چه | کړے وُو | قرآن

لکه څنګه چه مونږ (عذاب) نازل کړو په هغه قسم خوړونکو باندے چا چه قرآن ټوټے ټوټے

عِضِيْنَ ﴿۹۱﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسْـَٔلَنَّهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۹۲﴾ عَمَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۹۳﴾

ټوټے ټوټے | پس قسم دے په رب ستا | مونږ به ضرور تپوس کوُو دوی | ټولو نه | دَ هغه عملونو په حقله چه دوی به کول ۔

کړے وُو ، نو ستا په رب مِ دِ قسم وی چه مونږ به دَ ټولو نه تپوس کوو دَ هغه کارونو په حقله چه دوی کول ۔

فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿۹۴﴾

پس صفا صفا اَوروه | هغه څهٔ چه | تاته ئے حکم درکولے شی | او لرے وُسیږه | له مشرکانو نه

نو تاته چه دَ کوم کار حکم شوے دے هغه صفا صفا آوروه او دَ مشرکانو پروا مهٔ کوه ۔

اِنَّا كَفَيْنٰكَ الْمُسْتَهْزِءِيْنَ ﴿۹۵﴾ الَّذِيْنَ يَجْعَلُوْنَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا

بیشکه مونږ کافی یُو تا دَ پاره | دَ ټوقو کوونکو (خلاف) | کوم خلق چه | جوړوی | الله سره | معبودان

مونږ تا له دَ ملنډو کوونکو کسانو په مقابله کښے کافی یُو او هغه خلق چه دَ الله تعالیٰ سره بل معبود

اٰخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿۹۶﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ اَنَّكَ يَضِيْقُ صَدْرُكَ

نور | پس زر به | دوی ته معلوم شی | او بیشکه مونږ پوهیږو | چه تنګیږی | ستا سینه (زړه)

هم منی نو چه بر زر به ورته (حقیقت) معلوم شی ۔ او مونږ ته ښهٔ معلومه ده چه دَ دوی په وینا کانو

بِمَا يَقُوْلُوْنَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ

دَهغه څهٔ نه | چه دوی وائی | پس پاکی بیانوه | په تعریف سره | دَخپل رب | او شه

بانږ ستا زړهٔ تنګیږی نو تهٔ دَ خپل رب په تعریف سره پاکی بیانوه ، او په سجده کوونکو

مِّنَ السّٰجِدِيْنَ ﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتّٰى يَاْتِيَكَ الْيَقِيْنُ ﴿٩٩﴾

له سجده کوونکو نه | او عبادت کوه | دَخپل رب | تردے چه | راشی تاته | یقینی خبره (یعنی مرګ)

کښې شامل اوسه او دَ خپل رب عبادت کوه ، تردے چه یقین درته (مخې ته) راشی

ركوع ٦

سُوْرَةُ النَّحْلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ وَّ ثَمَانٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّسِتَّةَ عَشَرَ رُكُوْعًا

سورۀ نحل په مکه کښې نازل شو په دې کښې ١٢٨ اٰیتونه او ١٦ رکوع ګلنی دی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

شروع کوم دَ الله په نوم سره چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

اَتٰٓى اَمْرُ اللّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْهُ ؕ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى

راغی | حکم دَ الله | پس تهٔ تلوی مهٔ کوه دَ هغې د پاره | هغه پاک دے | او اُوچت دے

دَ الله تعالیٰ حکم راغی نو تاسو دے دَ پاره تلواښ مهٔ کوئ ، هغه پاک دے او دَ هغه څیزونو نه (چه)

عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوْحِ

له هغه څهٔ نه | چه دوی شریک جوړوی | هغه نازلوی | فرښتے | په وحی سره

اوچت دے چه دوی ئے ورسره شریکوی ، هغه فرښتے دَ وحی سره په خپل حکم

مِنْ اَمْرِهٖ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖٓ اَنْ اَنْذِرُوْٓا

په خپل حکم سره | په چا چه وغواړی | له خپلو بندګانو نه | چه | اُویروئ

رانازلوی په خپلو بندګانو کښې چه په چا باندې وغواړی چه تاسو اُویروئ

اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنَا فَاتَّقُوْنِ ﴿٢﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ

دَ دې نه چه | نشته بل معبود | سوا زما نه | پس هم له ما نه ووېرېږئ | پیدا کړل هغهٔ | آسمانونه

چه زما نه سوا بل څوک معبود نشته پس هم له ما نه ووېرېږئ ـ هغهٔ آسمانونه او زمکه

وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ ؕ تَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٣﴾ خَلَقَ

او زمکه | په حکمت سره | لوئے دے | له هغه څهٔ نه | چه دوی شریک جوړوی | پیدا کړو هغهٔ

په حکمت سره پیدا کړی دی ، هغه ډیر اوچت دے دَ دوی دَ شریکانو نه ـ هغهٔ انسان

الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ خَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ ﴿٤﴾

انسان | له منی نه | پس ناګهانه | هغه شو | جګړه مار | ښکاره

دَ یو څاڅکی نه پیدا کړو ، بیا هغه په ښکاره (دَ خدائے په باره کښې) په جګړه شو

وَالْاَنْعَامَ خَلَقَهَا ۚ لَكُمْ فِيْهَا دِفْءٌ وَّمَنَافِعُ وَمِنْهَا

او څاروی | هغهٔ پیدا کړل دا | تاسو دَ پاره | په هغې کښې | ګرمه جامه | او فائدے دی | او څنے له هغې نه

او هغهٔ څاروی پیدا کړل چه په هغې کښې تاسو له ګرمه جامه هم ده او (نورے) فائدے هم دی او دَ هغې نه

تَاۡكُلُوۡنَ ۝٥ وَلَكُمۡ فِيۡهَا جَمَالٌ حِيۡنَ تُرِيۡحُوۡنَ وَحِيۡنَ
تاسو خورئ | او تاسو دَ پاره | په دے کښے | ښائست (دے) | کوم وخت چه | ماښام ئے واپس راولئ | او هر کله چه
تاسو (قسم قسم) خوراکونه کوئ او تاسو دَ پاره په دے کښے ښائست او شان دے چه ماښام ئے (کورته) واپس راولئ

تَسۡرَحُوۡنَ ۝٦ وَتَحۡمِلُ اَثۡقَالَكُمۡ اِلٰى بَلَدٍ لَّمۡ تَكُوۡنُوۡا بٰلِغِيۡهِ
دَ صبا ئے بوځئ | او هغوی وړتوی | بارونه ستاسو | هغه ښار طرف ته | چه نهٔ وئ تاسو | رسیدونکی هغے ته
او کله چه سحر ئے څرڅلو ته پریږدئ او هغوئ ستاسو درانهٔ دراندهٔ بوجونه داسے لرے لرے ښارونو ته اوړی چه تاسو ورته

اِلَّا بِشِقِّ الۡاَنۡفُسِ ؕ اِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوۡفٌ رَّحِيۡمٌ ۝٧ وَّالۡخَيۡلَ
مګر په مشقت | دَ ځانونو | بیشکه | ستاسو رب | ډیر مهربان | رحم کوونکے دے | او (پیدا ئے کړل) اسونه
بغیر دَ ډیر مشقت نه رسیدلے نهٔ شوئ، بیشکه ستاسو رب مهربان رحم کوونکے دے ۔ او هغهٔ اسونه او

وَالۡبِغَالَ وَالۡحَمِيۡرَ لِتَرۡكَبُوۡهَا وَزِيۡنَةً ؕ وَيَخۡلُقُ مَا
او قچرے | او خرونه | چه تاسو سوارهٔ شئ په هغے باندے | او (هغه) ښائست دی | او هغه پیدا کوی | هغه څهٔ
قچرے او خرونه پیدا کړی دی چه تاسو پرے سورلئ کوئ او ښائست موهم دے، او هغه داسے څیزونه

لَا تَعۡلَمُوۡنَ ۝٨ وَعَلَى اللّٰهِ قَصۡدُ السَّبِيۡلِ وَمِنۡهَا جَآئِرٌ ؕ
چه تاسو نه پوهیږئ ۔ | او الله ته (رسیږی) | نیغه | لاره | او په دے کښے (ځنے لارے) | کږے دی
پیدا کوی چه تاسو پرے نهٔ پوهیږئ او نیغه لاره خو الله تعالیٰ ته وررسیږی او په دے کښے ځنے لارے کږے هم دی

وَلَوۡ شَآءَ لَهَدٰىكُمۡ اَجۡمَعِيۡنَ ۝٩ هُوَ الَّذِىۡۤ اَنۡزَلَ مِنَ السَّمَآءِ ع ۹/۷
او که چرے هغهٔ غوښتلے | نو لاره به ئے ښودلے وه تاسو | ټولو ته | هم هغه دے | چا چه | رااُورولے | له آسمان نه
او که هغهٔ غوښتلے نو تاسو ټولو ته به ئے هدایت کړے وُو ۔ الله تعالیٰ داسے ذات دے چا چه له آسمان نه تاسو دَ پاره

مَآءً لَّكُمۡ مِّنۡهُ شَرَابٌ وَّمِنۡهُ شَجَرٌ فِيۡهِ تُسِيۡمُوۡنَ ۝١٠
اُوبهٔ | تاسو دَ پاره | له دے نه | څښل دی | او له دے نه | (زرغونیږی) اونے | چه په دے کښے | تاسو څروئ (څاروی)
اُوبهٔ رااُورولے، هم له دے نه تاسو څښئ او هم له دے نه اونے زرغونیږی چه تاسو په کښے څاروی څروئ

يُنۡۢبِتُ لَكُمۡ بِهِ الزَّرۡعَ وَالزَّيۡتُوۡنَ وَالنَّخِيۡلَ
هغه زرغونوی | تاسو دَ پاره | په دے (اُوبو) سره | فصلونه | او | ښوَن | او دَ قجورے (اونے)
او دَ دے (اوبو) په ذریعه تاسو دَ پاره فصلونه ، ښوَن ، قجورے ، انګور

وَالۡاَعۡنَابَ وَمِنۡ كُلِّ الثَّمَرٰتِ ؕ اِنَّ فِىۡ ذٰلِكَ لَاٰيَةً
او انګور | او دَ هر قسم | میوے | بیشکه | په دے کښے | نخښنه ده
او دَ هر قسم نورے میوے زرغونوی ، بیشکه په دے کښے دَ غور او فکر کوونکو

لِّقَوۡمٍ يَّتَفَكَّرُوۡنَ ۝١١ وَسَخَّرَ لَكُمُ الَّيۡلَ وَالنَّهَارَ ۙ وَالشَّمۡسَ
هغه قوم له | چه فکر کوی | او تابع ئے کړله | تاسو دَ پاره | شپه | او ورځ | او نوَر
دَ پاره غټه نخښنه پرته ده ۔ او هغهٔ تاسو دَ پاره شپه او ورځ تابع کړل ، او نوَر

وَالْقَمَرَ ۭ وَالنُّجُوْمُ مُسَخَّرٰتٌۢ بِاَمْرِهٖ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ

او سپوږمۍ | او ستوري (هم) | تابع دي | د هغهٔ په حکم | بیشکه | په دے کښے

او سپوږمۍ هم ۔ او ستوري هم د هغهٔ د حکم تابع دي ۔ بیشکه په دے کښے ډیرے نخښے

لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَاَ لَكُمْ فِي الْاَرْضِ مُخْتَلِفًا

نخښے دي | هغو خلقو د پاره | چه عقل لري | او څهٔ چه | هغهٔ پیدا کړل تاسو له | په زمکه کښے | مختلف دي

پرتے دي هغه خلقو د پاره چه د عقل نه کار اخلي ۔ او کوم رنګ په رنګ څیزونه چه هغهٔ په زمکه کښے پیدا کړي دي

اَلْوَانُهٗ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الَّذِيْ

رنګونه د دے | بیشکه | په دے کښے | نخښه ده | هغو خلقو د پاره | چه غور کوي | او هم هغه دے | کوم چه

هغه هم تاسو د پاره دي، بیشکه په دے کښے سوچ کوونکو خلقو د پاره نخښے دي ۔ او هم هغه دے چا چه

سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَاْكُلُوْا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَّتَسْتَخْرِجُوْا مِنْهُ حِلْيَةً

تابع ئے کړو | دریاب | چه تاسو خوړئ | له دے نه | غوښه | تازه | او چه تاسو راوباسئ له دے نه | کالے

سمندر تابع کړو چه تاسو له دے نه (د کبانو) تازه غوښه وخورئ او تاسو له دے نه کالی راوباسئ چه

تَلْبَسُوْنَهَا ۚ وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاخِرَ فِيْهِ وَلِتَبْتَغُوْا

چه تاسو ئے اچوئ | او ته وینے | کشتئ | (او به) شلوي روانے وي | په دے کښے | او چه تاسو لټوئ

تاسو ئے اچوئ او ته ګوره ے چه کشتئ (د دریاب) او به شلوي (او روانے وي) دا ځکه چه تاسو د الله

مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿١٤﴾ وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ

د هغهٔ فضل | او چه تاسو | شکر کوئ | او هغهٔ وغورزول | په زمکه کښے | غرونه

فضل تلاش کړئ او چه د هغهٔ شکر اوباسئ ۔ او په زمکه کښے ئے د غرونو میخونه کېښودل چه

اَنْ تَمِيْدَ بِكُمْ وَاَنْهٰرًا وَّسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿١٥﴾ وَعَلٰمٰتٍ ۭ

چه (نهٔ) ښورېږي | تاسو | او دریابونه | او لارے | چه تاسو | لاره بیا مومئ | او څهٔ نورے نخښے (هم)

تاسو (بوا ړخ ته) ونهٔ ښوري او دریابونه (هم) او دریابونه ئے او لارے ئے جوړے کړے چه تاسو لار بیا مومئ او (دغه شان نورے هم)

وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُوْنَ ﴿١٦﴾ اَفَمَنْ يَّخْلُقُ كَمَنْ

او په ستورو (هم) | دوي لاره مومي | پس آیا هغه (الله) چه | پیدا کوي | په شان د هغه چا دے

ډیرے نخښے ئے جوړے کړے او د ستورو په ذریعه خلق لاره بیا مومي ۔ پس آیا څوک چه پیدا کول کوي د هغه چا په شان

لَّا يَخْلُقُ ۭ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ﴿١٧﴾ وَاِنْ تَعُدُّوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ

چه هیڅ هم نهٔ پیدا کوي؟ | بیا آیا تاسو غور نهٔ کوئ؟ | او که چرے | تاسو شمیرل غواړئ | د الله نعمتونه

کیدے شي چه هیڅ نهٔ پیدا کوي نو آیا تاسو (دو مره قدر دله) غور نهٔ کوئ؟ او که تاسو د الله د نعمتونو شمیره کول غواړئ

لَا تُحْصُوْهَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٨﴾ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ

نو وبه نهٔ شمیرلے شئ هغه | بیشکه الله | بخښونکے | مهربان دے | او الله | پوهه دے | په هغهٔ څهٔ | چه تاسو ئے پټوئ

نو د هغے شمیره نهٔ شئ کولے بیشکه الله بخښونکے ډیر رحم کوونکے دے او الله تعالیٰ ته معلوم دي څهٔ چه تاسو پټوئ

وَمَا تُعۡلِنُوۡنَ ⑲ وَالَّذِيۡنَ يَدۡعُوۡنَ مِنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ

او په هغه څه چه تاسو يې ښکاره کوئ | او هغه څيزونه | چه دوی يې بلی | سوا دَ الله نه

او هغه هم چه تاسو يې ښکاره کوئ۔ او کوم چه دوی دَ الله تعالیٰ نه سوا بلی، هغوی

لَا يَخۡلُقُوۡنَ شَيۡـًٔا وَّهُمۡ يُخۡلَقُوۡنَ ⑳ اَمۡوَاتٌ غَيۡرُ اَحۡيَآءٍ ۚ

هغوی نهٔ پيدا کوی | هيڅ څيز | او هغوی خپله پيدا کولے شي | مړهٔ دی | نهٔ دی ژوندی

هيڅ هم نهٔ شي پيدا کولے بلکه هغوئ پخپله پيدا کړے شوی دی، هغه خو مړهٔ دی، ژوندی نهٔ دی

وَمَا يَشۡعُرُوۡنَ ۙ اَيَّانَ يُبۡعَثُوۡنَ ㉑ اِلٰهُكُمۡ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۚ ع ۲

او دوی نهٔ پوهيږی | چه کله به | دوی راپورته کولے شي | ستاسو معبود (خو) | معبود | يو دے

او دوی نهٔ پوهيږی چه کله به دوی راپورته کولے شي۔ ستاسو معبود هم يو معبود دے

فَالَّذِيۡنَ لَا يُؤۡمِنُوۡنَ بِالۡاٰخِرَةِ قُلُوۡبُهُمۡ مُّنۡكِرَةٌ

پس کوم خلق چه | ايمان نهٔ راوړی | په آخرت | زړونه دَ دوی | منکر دی

نو څوک چه په آخرت باندې يقين نهٔ لري دَ هغوئ زړونه منکر دی،

وَّهُمۡ مُّسۡتَكۡبِرُوۡنَ ㉒ لَا جَرَمَ اَنَّ اللّٰهَ يَعۡلَمُ مَا

او دوی | غرور کوی | يقينًا | چه الله | پوهيږی | په هغه څه

او هغوئ ځان ته غاوره وی۔ يقيني خبره ده چه الله تعالیٰ پوهيږی په هغه څه چه

يُسِرُّوۡنَ وَمَا يُعۡلِنُوۡنَ ؕ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الۡمُسۡتَكۡبِرِيۡنَ ㉓

چه دوی يې پټوی | او په هغه څه | چه دوی يې ښکاره کوی | بيشکه هغه | نهٔ خوښوی | غرور کوونکی

دوی يې پټوی او په هغه هم چه دوی يې ښکاره کوی بيشکه هغه مغرور خلق نهٔ خوښوی۔

وَاِذَا قِيۡلَ لَهُمۡ مَّاذَآ اَنۡزَلَ رَبُّكُمۡ ۙ قَالُوۡٓا

او هر کله چه | وويلے شي | دوی ته | څهٔ | نازل کړی دی ؟ | ستاسو پروردګار | نو دوی وائی

او هر کله چه دَ دوئ نه تپوس وُشي چه ستاسو رب څهٔ را نازل کړی دی نو وائی چه (بس هم هغه)

اَسَاطِيۡرُ الۡاَوَّلِيۡنَ ㉔ لِيَحۡمِلُوۡٓا اَوۡزَارَهُمۡ كَامِلَةً يَّوۡمَ

قصے دی | دَ پخوانو خلقو | چه دوی به وُچتوی | خپل پيټی (دَ ګناهونو) | پوره پوره | په ورځ

دَ پخوانو خلقو (بے سنده) قصئ۔ (نتيجه به يې دا وی) چه دَ قيامت په ورځ به دَ خپلو ګناهونو پيټي هم

الۡقِيٰمَةِ ۙ وَمِنۡ اَوۡزَارِ الَّذِيۡنَ يُضِلُّوۡنَهُمۡ بِغَيۡرِ عِلۡمٍ ؕ اَلَا سَآءَ

دَ قيامت | او څهٔ | پيټی | دَ هغو خلقو | چه دوی يې ګمراه کوی | بغير دَ علم نه | واوره! | بد دی

پوره وُچتوی او دَ هغو خلقو دَ ګناهونو پيټي هم چه دوئ يې بغير دَ علم نه ګمراه کړی دی، خو مره خراب دے

مَا يَزِرُوۡنَ ㉕ قَدۡ مَكَرَ الَّذِيۡنَ مِنۡ قَبۡلِهِمۡ فَاَتَى اللّٰهُ ع ۳

هغه څهٔ | چه دوی يې وُچتوی | بيشکه تدبير کړے وو | هغو خلقو چه | له دوی نه وړاندې وو | پس راغی (حکم دَ) الله

دغه پيټي چه دوی به يې وچتوی۔ دَ دوی نه وړاندې خلقو هم (دحق خلاف) تدبيرونه وکړل پس دَ دوی په

بُنْيَانَهُمْ مِّنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ

دَدوی دَعمارت (دَغورزولو) | دَبنیادونو نه | پس راپریوتلو | په دوی باندِ | چَت | دَپاسه دَدوی

په عمارت دَالله تعالیٰ (عذاب) دَبنیادونو نه راغے، پس چت دَ دوی دَ پاسه نه راپریوتلو

وَاَتٰهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يُخْزِيْهِمْ

اوراغے په دوی | عذاب | دَ کوم ځلئے نه چه | دَدوی خیال نه وو | بیا به دَ قیامت په ورځ | دوی رسوا کړی

او په دوی دَ داسے طرف نه عذاب راغے چه دَ دوئ پرے گمان هم نهٔ وو بیا به ئے الله دَ قیامت په ورځ هم

وَيَقُوْلُ اَيْنَ شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تُشَآقُّوْنَ فِيْهِمْ

او وُبه وائی | کوم ځائے دی | زما شریکان | هغه چه | تاسو به | جګړه کوله (مومنانوسره) | دَ هغے په بارکښے

رسوا کړی، ورته به وائی چه اوس وُښایئی چه زما هغه شریکان کوم ځائے دی؟ چه تاسو به دَ هغوی په حقله (دَ مؤمنانو سره)

قَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ اِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوْٓءَ

وائی به | هغه خلق | کوموته چه ورکړے شوے وو | علم | بیشکه | رسوائی | نن ورځ | او سختی

جګړے کولے۔ نو دَ علم خاوندان به ووائی چه نن (ورځ) رسوائی او بدبختی په هغه کافرانو

عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٧﴾ الَّذِيْنَ تَتَوَفّٰهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِيْٓ اَنْفُسِهِمْ

په کافرانو ده | چه هغو خلقو چه | قبض کول به روحونه دَ دوی | فرښتو | دوی ظلم کولو | په خپلو ځانونو

ده، چه فرښتو ترے نه په داسے حال کښے روحونه قبض کړی دی چه لګیا وو په ځان ئے ظلم کولو

فَاَلْقَوُا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوْٓءٍ ۭ بَلٰٓى اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ

پس دوی به پیش کړی | صلح | چه مونږ خو به نه کوله | څهٔ بدی | ولے نه | بیشکه الله | پوهه دے

نو بیا به هغوئ دَ صلحے خبره رامخکښے کړی چه مونږ خو هیڅ بد نهٔ کول، ولے نه! بیشکه الله تعالیٰ نه ستاسو

بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٨﴾ فَادْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۭ

په هغه څهٔ | چه تاسو به کول | پس داخل شئ | په دروازو کښے | دَ دوزخ | همیشه به وُسیږئ | په هغے کښے

دَ ټولو عملونو خبر دے۔ نو اوس دَ دوزخ دروازو ته ورننوځئ، په دے کښے به همیشه پراته یئی

فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٢٩﴾ وَقِيْلَ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا

پس بد دے | ځائے | دَ کبرژنو | او وُ ویلے شُو | هغو خلقو ته | چه پرهیزګاری

دَ مغرورو خلقو دَ پاره څومره خرابه ټیکاوُنړه ده۔ او څوک چه متقیان دی دَ هغوئ نه چه تپوس وُشی

مَاذَآ اَنْزَلَ رَبُّكُمْ ۭ قَالُوْا خَيْرًا ۭ لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا

چه څهٔ | نازل کړی دی | ستاسو رب | نو دوی وائی | نیکے خیرے | هغو دَ پاره | کوموچه نیکی وکړه

چه ستاسو رب څهٔ را نازل کړی دی؟ نو جواب به ورکړی چه ډیر ښهٔ (کلام)، کومو خلقو چه نیکی وکړه

فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۭ وَلَدَارُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ ۭ وَلَنِعْمَ

په دے دنیا کښے | نیکه بدله ده | او خامخا کور | دَ آخرت | غوره دے | او ډیر ښهٔ دے

هغوی دَ پاره په دے دُنیا کښے نیکه بدله ده او البته دَ آخرت کور دَ ټولو نه بهتر دے او دَ پرهیزګارو هغه

دَارُ الْمُتَّقِيْنَ ﴿٣٠﴾ جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا

كور | دَ پرهيزګارانو | باغونه دي | دَ هميشه | چه دوی به داخليږي دَ دې ته | بهيږي به | لاندې دَ دې نه

كور ډير ښه دے ۔ هغه دَ هميشه اوسيدو باغونه دي په کومو کښے چه به دوی داخليږي دَ دې لاندې نهرونه

الْاَنْهٰرُ لَهُمْ فِيْهَا مَا يَشَآءُوْنَ ؕ كَذٰلِكَ يَجْزِي اللّٰهُ

نهرونه | دوی دَ پاره | به وی په دې کښے | څهٔ چه دوی غواړي | دغه شان | جزا ورکوی | الله

بهيږي هلته چه به دوی څهٔ غواړي هغه به ورته ملاويږي ، پرهيزګارانو ته الله تعالیٰ هم دغه

الْمُتَّقِيْنَ ﴿٣١﴾ الَّذِيْنَ تَتَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ طَيِّبِيْنَ ۙ يَقُوْلُوْنَ

پرهيزګارانو ته | هغه چه | قبض کوی روحونه دَ دوی | فرښتے | (په دا سے حال کښے چه) دوی پاک وی | (دوی ته) وائی

شان بدله ورکوی ، دا هغه خلق دی دَ کومو روحونه چه فرښتے (په دا سے حال کښے) وُباسی چه دوی پاک وو ، فرښتے به

سَلٰمٌ عَلَيْكُمُ ۙ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٣٢﴾

سلام دِ وی | په تاسو | داخل شئ | جنت ته | دَ هغو (عملونو) په بدله کښے | چه تاسو کول

ورته وائی چه په تاسو دِ سلام وی ، او دَ خپلو (نيکو) عملونو په بدله کښے جنت ته ورننوځئ ۔

هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ يَاْتِيَ اَمْرُ رَبِّكَ ؕ

ايا دوی انتظار کوی | صرف دَ دے | چه راشی دوی ته | فرښتے | يا راشی | حکم ستا دَ رب

ايا دوئ (کفار) صرف په دے انتظار کښے دی چه دوی ته فرښتے راشی يا ستا دَ ربّ حکم (عذاب يا قيامت) راشی

كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ؕ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ وَلٰكِنْ

هم دغه شان | کړی وو | هغو خلقو | چه له دوی نه وړاندې وو | او نهٔ وو کړے ظلم په دوی | الله | ليکن

دغه شان هغو خلقو هم کړی وُو چه دَ دوئ نه پخوا تيرشوی دی ، او الله تعالیٰ په دوئ هيڅ ظلم نهٔ وو کړے

كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿٣٣﴾ فَاَصَابَهُمْ سَيِّاٰتُ

دوی پخپله | په خپلو ځانونو | ظلم کولو | پس ورسيدلے دوی ته | بدے (نتيجے)

بلکه دوئ پخپله په خپلو ځانونو ظلم کولو ۔ نو آخر دوی ته دَ خپلو عملونو سزا

مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٣٤﴾ ع

دَ دوی دَ عملونو | او راتاؤ شو | په دوی | هغه (عذاب) | کوم پورے چه | به دوی توقے کولے

ورسيده او هغه عذاب ترے نه راچاپيره شو چه دوئ به ورپورے توقے کولے ۔

وَقَالَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا لَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا عَبَدْنَا

او دوئيل | هغو خلقو | کومو چه شرک وکړو | کهٔ چرے غوښتلے | الله | نو موږ به عبادت نهٔ وو کړے

او دوئيل هغو خلقو چه شرک ئے کړے وو ، کهٔ چرے الله تعالیٰ غوښتلے نو نهٔ به موږ دَ الله نه

مِنْ دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ نَّحْنُ وَلَآ اٰبَآؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ دُوْنِهٖ

سوا دَ (الله) نه | دَ څهٔ څيز | موږ | او نهٔ زموږ پلار نيکهٔ | او نهٔ به موږ حرام کړے وو | دَ دهٔ دَ حکم نه بغير

سوا دَ څهٔ څيز عبادت کړے وو او نهٔ زموږ پلار نيکهٔ ۔ او نهٔ به موږ دَ هغهٔ دَ حکم نه بغير څهٔ

مِنْ شَيْءٍ ؕ كَذٰلِكَ فَعَلَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ فَهَلْ

څه څيز | هم دغه شان | کړی وو | هغه خلقو چه | له دوی نه وړاندې وو | پس آیا

څيز حرام کړے وو، هم دغسې بهانې هغې خلقو هم کړے وے چه د دوئ نه پخوا تير شوی دی، نو د پيغمبر په

عَلَى الرُّسُلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ﴿۳۵﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِيْ كُلِّ

د رسولانو په ذمه (څه نور هم) شته | سوا | د تبليغ | ښکاره نه | او بيشکه مونږ ليږلے دے | په هر يو

ذمه خو بس دومره قدرے کار دے چه صفا صفا (ووينا) ورته ورسوی' او مونږ په هر قوم کښې يو نه يو

اُمَّةٍ رَّسُوْلًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوْتَ ۚ

اُمت کښې | يو پيغمبر | چه عبادت کوئ | د الله | او ځان ساتئ | له بتانو نه

پيغمبر ضرور ليږلے دے (چه ورته او وايه چه اے خلقو!) د الله تعالیٰ عبادت کوئ او د بتانو (د عبادت) نه ځان ساتئ

فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللّٰهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ

پس ځنې له دوی نه | هغه څوک وو | چه ورته هدايت کړے دے | الله | او ځنې له دوی نه | هغه څوک وو | چه ثابته شوے وه | په هغه باندې

نو په دوی کښې ځنې داسې دی چه الله تعالیٰ ورته هدايت وکړو او ځنې داسې دی په کومو چه ګمراهي ثابته

الضَّلٰلَةُ ؕ فَسِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

ګمراهي | پس وګرځئ | په زمکه کښې | پس وګورئ چه | څنګه | شو | انجام

شوه، نو تاسو لږ په ملک کښې وګرځئ او وګورئ چه د دروغژن ګڼړونکو خلقو انجام

الْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۳۶﴾ اِنْ تَحْرِصْ عَلٰى هُدٰىهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ

د دروغ ګڼړونکو | که چرے | ته خواهش وکړے | په سمه لار د راوستو د دوی | نو بيشکه | الله

څه شو؟ که ستا دا تمنا وی چه دوئ به په سمه لار روان شی نو الله تعالیٰ هغه څوک

لَا يَهْدِيْ مَنْ يُّضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿۳۷﴾

لاره نه ښائی | هغه چا ته کوم چه | هغه ګمراه کړی | او نشته دے د دوی | څوک مدد ګار

په سمه لاره نه بوځی چه يو ځل ئے (د عناد په وجه) ګمراه کړے وی او نه د داسې خلقو څوک مدد ګار شته

وَاَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ ۙ لَا يَبْعَثُ اللّٰهُ مَنْ

او دوی قسمونه خوری | په الله | سخت | قسمونه | چه نه به راپاسوی | الله | څوک چه

او دا خلق د الله تعالیٰ سخت قسمونه خوری' چه الله تعالیٰ به هغه دوباره نه راژوندے کوی څوک

يَّمُوْتُ ؕ بَلٰى وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا وَّلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۳۸﴾

مړشی | ولے نه! | وعده ده | د هغه په ذمه | رښتينې | ليکن | اکثر خلق | نه پوهيږی

چه مړشی. ولے نه! دا وعده خو د الله تعالیٰ په ذمه لازمه ده ليکن اکثر خلق نه پوهيږی

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِيْ يَخْتَلِفُوْنَ فِيْهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ

چه واضحه کړی | په دوی | هغه خبره | چه دوی اختلاف کولو په هغې کښې | او چه پوهه شی | هغه خلق

(دوباره به ئے ځکه ژوندي کوی) چه په دوی د هغه څيز حقيقت واضحه کړی په کوم کښې چه دوی اختلاف کولو او چه د کافرانو

كَفَرُوْٓا اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰذِبِيْنَ ﴿۳۹﴾ اِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ

چه کافران دی | چه بیشکه دوی | کافران وو . | بیشکه | زموږ وینا | یو څیز ته

یقین راشي چه هم دوی دروغژن وو . موږ چه د یو څیز د پیدا کولو اراده

اِذَآ اَرَدْنٰهُ اَنْ نَّقُوْلَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿۴۰﴾ وَالَّذِيْنَ

هرکله چه موږ د هغې اراده وکړو | نو موږ وایو | هغې ته | شه | نو هغه شي | او کوم خلق چه

وکړو ، نو بس دومره ورته وایو چه "اوشه" نو هغه اوشي . او چا چه د

هَاجَرُوْا فِي اللّٰهِ مِنْۢ بَعْدِ مَا ظُلِمُوْا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ

هجرت وکړو | الله د پاره | پس له دې نه | چه په دوی ظلم وشو | خامخا به موږ دوی له ځای ورکړو

الله تعالیٰ د پاره هجرت کړے دے ، پس له دے نه چه ظلمونه پرے شوی وو ، نو موږ به ورله په دنیا

فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً ۭ وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا

په دنیا کښې | ښه | او اجر | د آخرت | ډیر لوئے دے | کاش! هغه خلق

کښې هم ډیره ښه ټیکاڼه ورکړه ، او د آخرت اجر خو ډیر لوئے دے . کاش! هغه (هجرت نه

يَعْلَمُوْنَ ﴿۴۱﴾ الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰي رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿۴۲﴾

پوهیدے | کوم خلق چه | صبر وکړو | او په خپل رب باندې | ئے توکل وکړو .

پاتې کیدونکي) پوهیدے . دا هغه خلق دی کوم چه د صبر نه کار واخستو او په خپل رب باندې ئے توکل وکړو

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ اِلَيْهِمْ فَسْــَٔـلُوْٓا

او نه دی لیږلی موږ (پیغمبران) | له تا نه وړاندې | مګر سړی | وحی به رالیږله موږ | هغوی طرف ته | پس تپوس وکړئ

او (اے پیغمبره!) موږ له تا نه وړاندې هم (بل څوک نه بلکه) سړی پیغمبران لیږلی دی چه وحی به موږ ورته لیږله نو د

اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿۴۳﴾ بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ ۭ وَاَنْزَلْنَآ

د عالمانو نه | که چرے تاسو | نه پوهیږئ | په دلیلونو | او کتابونو سره | او نازل کړو موږ

عالمانو نه تپوس وکړئ که تاسو پخپله نه پوهیږئ (هغوئ مونږ) ښکاره دلیلونو او کتابونو سره (لیږلی وو) او موږ

اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ

ستا طرف ته | (دا) قرآن | چه ته ئے بیان کړے | خلقو ته | هغه څه چه نازل کړے شو | د دوی طرف ته | او چه دوی

ستا طرف ته کتاب نازل کړے دے چه خلقو د پاره (هغه کلام) واضحه کړے کوم چه د دوی طرف ته نازل کړے شوے دے او چه

يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿۴۴﴾ اَفَاَمِنَ الَّذِيْنَ مَكَرُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ يَّخْسِفَ

غور او فکر وکړی | آیا بے ویرے شول | هغه کوم چه | تد بیرونه وکړل | بد | چه ننباسي

دوی د فکر نه کار واخلي . آیا هغه خلق کوم چه بد بد تد بیرونه اختیاروی بے ویرے شوی دی چه الله تعالیٰ

اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ

الله | دوی | په زمکه کښې | یا راشي په دوی | عذاب | کوم ځائے نه چه

دوی په زمکه کښې ننباسي ، یا په دوی باندې عذاب راشي

چه د دوی په دهم

ع ۵ / ۱۱

وقف لازم

النصف

لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٤٥﴾ اَوْ يَاْخُذَهُمْ فِيْ تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿٤٦﴾

دوی ته خبرهم نهٔ وی | یا هغه ونیسی دوی | په تګ راتګ کښے دَدوی | پس نهٔ دی دوی عاجزه کوونکی

اوګمان کښے هم نهٔ وی۔ یا دوئ په تګ راتګ کښے (ناګهانه) راونیسی، دوئ په هیڅ شان هم (الله) عاجزه کولے

اَوْ يَاْخُذَهُمْ عَلٰى تَخَوُّفٍ ؕ فَاِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٤٧﴾

یا هغه ونیسی دوی | دَ ویرے په حالت کښے | پس بیشکه ستاسو رب | ډیر مهربان | رحم کوونکے دے۔

نهٔ شی، یا په دا سے حالت کښے دوی ونیسی چه دوی ویریدلی وی، بیشکه ستاسو رب ډیر مهربان (او) رحم کوونکے دے۔

اَوَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ يَّتَفَيَّؤُا

آیا نهٔ دی | کتلی دوی | طرف دَ هغه څهٔ ته | چه پیدا کړی دی | الله | له څیزونو نه | چه کرځی

آیا دوی چرے دا سے څیزونه نهٔ دی لیدلی کوم چه الله تعالیٰ پیدا کړی دی چه دَ هغے سوری

ظِلٰلُهٗ عَنِ الْيَمِيْنِ وَالشَّمَآئِلِ سُجَّدًا لِّلّٰهِ وَهُمْ

سوری دَ هغے | له ښی طرف نه | او له کس طرف نه | سجده کوونکی | او دوی

ښی او کس طرف ته کرځی، الله تعالیٰ ته سجدے کوی او دوی

دٰخِرُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ

عاجزی کوونکی دی | او الله ته | سجده کوی | څهٔ چه په آسمانونو کښے دی | او څهٔ چه په زمکه کښے دی

فرمانبرداره دی۔ او (ټول) دَ الله تعالیٰ تابع دی څومره کرځیدونکی څیزونه چه په آسمانونو کښے دی او

مِنْ دَآبَّةٍ وَّالْمَلٰٓئِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ

له جاندارو نه | او فرښتے (هم) | او دوی | غرور نهٔ کوی۔ | دوی ویریږی | دَ خپل رب نه

څومره چه په زمکه کښے دی او فرښتے (هم) او دوی خپل ځان لوئے نهٔ ګڼړی، دَ خپل هغه رب نه ویریږی

السجدة ٣ ع ١٢

مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ ﴿٥٠﴾ السجدة ع وَقَالَ اللّٰهُ

چه دَ دوی دَ پاسه دے | او دوی کوی | هغه څهٔ چه | دوی ته ئے حکم کولے شی | او وویئیل | الله

چه دَ دوی دَ پاسه (غالب) دے او هم هغه کار کوی دَ کوم چه دوی ته حکم کولے شی۔ او الله تعالیٰ فرمائی

لَا تَتَّخِذُوْٓا اِلٰهَيْنِ اثْنَيْنِ ۚ اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۚ

مهٔ نیسئ | معبودان | دوه | بیشکه | هغه خو | معبود دے | یو

چه تاسو دوه معبودان مهٔ نیسئ، (یاد ساتئ) چه بیشکه معبود صرف یو دے۔

فَاِيَّايَ فَارْهَبُوْنِ ﴿٥١﴾ وَلَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

پس هم له ما نه | ویریږئ | او هم دَ هغهٔ دی | څهٔ چه | په آسمانونو کښے | او زمکه کښے دی

پس هم له ما نه ویره کوئ۔ او څهٔ چه په آسمانونو کښے دی او څهٔ چه په زمکه کښے دی ټول هم دَ هغهٔ دی

وَلَهُ الدِّيْنُ وَاصِبًا ؕ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَتَّقُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَمَا

او هم دَ هغهٔ | بندګی | واجب ده | پس آیا غیر | دَ الله نه | تاسو ویریږئ | او هغه څهٔ چه

او هم دَ هغهٔ عبادت لازم دے، آیا تاسو دَ الله تعالیٰ نه سوا دَ نورو نه ویریږئ او تاسو سره

بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ ثُمَّ اِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَاِلَيْهِ
تاسو سره دی | له نعمت نه | پس دَ الله دَ طرف نه دی | بیا هر کله چه | تاسو ته رسیږی | تکلیف | نو هغهٔ ته
چه څهٔ نعمت دے نو هغه دَ الله تعالیٰ دَ طرف نه دے بیا هر کله چه تاسو ته څه تکلیف رسیږی نو تاسو هم هغهٔ ته

تَجْئَرُوْنَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ اِذَا كَشَفَ الضُّرَّ عَنْكُمْ اِذَا فَرِيْقٌ
فریاد کوئ | بیا هر کله چه | لرے کړی | تکلیف | له تاسو نه | نو هم هغه وخت | یوه ډله
ته فریاد کوئ، بیا هر کله چه له تاسو تکلیف لرے کړی نو له تاسو نه څهٔ خلق فوراً دَ خپل رب

مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُوْنَ ﴿٥٤﴾ لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ؕ
له تاسو نه | خپل رب سره | شریک مقرروی | چه دوی ناشکری وکړی | دَ هغه څهٔ | چه ورکړی دی مونږ دوی ته
سره شریک مقرروی ـــ دَ پاره دَ دے چه څهٔ مونږ دوی له ورکړی دی دَ هغے ناشکری وکړی

فَتَمَتَّعُوْا ۙ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُوْنَ لِمَا لَا يَعْلَمُوْنَ
پس تاسو فائده واخلئ | پس ژر به | به تاسو ته معلومه شی | او مقرروی دوی | دَ پاره دَ هغو چه | دوی پرے نهٔ پوهیږی
نو (څو ورځے) مزے وکړئ ژر به تاسو ته حال معلوم شی۔ او دوئ هغه چا له چه دوئ ئے بخپله نهٔ پیژنی، زمونږ

نَصِيْبًا مِّمَّا رَزَقْنٰهُمْ ؕ تَاللّٰهِ لَتُسْئَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُوْنَ ﴿٥٦﴾
برخه | له هغه څهٔ نه | چه مونږ ورکړل دوی ته | په الله قسم | خامخا به تپوس کیږی له تاسو نه | دَ هغه څهٔ چه تاسو ئے له ځان نه تړی
په ورکړی رزق کښے برخے مقرروی، قسم په الله دے چه تاسو نه به خامخا دَ دے بهتانونو په حقله پوښتنه کیږی

وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ الْبَنٰتِ سُبْحٰنَهٗ ۙ وَلَهُمْ مَّا يَشْتَهُوْنَ ﴿٥٧﴾
او دوی مقرروی | الله دَ پاره | لونړه | پاک دے هغه | او ځان دَ پاره | څهٔ چه دوی غواړی (یعنی ځامن)
او دوی الله تعالیٰ له لونړه مقرر رے کړی دی (حالانکه) هغه پاک دے او ځان له هغه څهٔ غواړی کوم چه دَ دوئ خوښ

وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِالْاُنْثٰى ظَلَّ وَجْهُهٗ مُسْوَدًّا
او هر کله چه زیرے ورکړے شی | یو له په دوی کښے | دَ جینئ | نو شی | مخ دَ دهٔ | تور
وی (یعنی ځامن) حال دا دے چه هر کله په دوئ کښے چا ته دَ لور زیرے واورولے شی نو دَ هغهٔ مخ تک تور شی

وَّهُوَ كَظِيْمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارٰى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوْٓءِ مَا بُشِّرَ بِهٖ ؕ
او دے له غم نه ډک وی | پټیږی | له خلقو نه | په وجه دَ شرم | دَ هغه څهٔ | چه دهٔ ته زیرے ورکړے شو
او هغه غمژن شی، دَ کوم څیز چه دهٔ ته زیرے ورکړے شو دَ دے دَ شرم په وجه هغه دَ قوم نه پټ مخ ګرځی

اَيُمْسِكُهٗ عَلٰى هُوْنٍ اَمْ يَدُسُّهٗ فِى التُّرَابِ ؕ اَلَا سَآءَ
چه وساتی دا | په ذلت سره | یا ښخه کړی دا | په خاوره کښے | یاد ساته بد دے
(او سوچ کوی) چه ذلت وزغمی او (لور ژوندئ) پریږدی یائے په خاورو کښے ښخه کړی، یاد ساته چه دَ دوئ

مَا يَحْكُمُوْنَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ مَثَلُ
هغه څهٔ | چه دوی ئے فیصله کوی | کوم خلق چه | ایمان نهٔ لری | په آخرت | دَ دوی مثال
دا فیصله ډیره خرابه ده ، کوم خلق چه په آخرت ایمان نهٔ راوړی ـــ دَ هغوئ مثال ډیر

السَّوْءِ ۚ وَلِلّٰهِ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى ۗ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٦٠﴾

بد دے | او الله د پاره دے | مثال | د ټولو نه اوچت | او هغه ډیر غالب | خاوند د حکمت دے.

خراب دے او د الله تعالیٰ شان ډیر اوچت دے او هغه زبردست د حکمت خاوند دے۔

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَآبَّةٍ

او که چرے | و نیسی | الله | خلق | په وجه د ظلم د دوی | نو پرے به نږدی | په دے (زمکه) | څه خوزیدونکے څیز

او که چرے الله تعالیٰ خلق د دوی د ظلم په وجه نیولے نو هغۀ به د زمکے په مخ هیڅ ساه دار نۀ وو پریښے

وَّلٰكِنْ يُّؤَخِّرُهُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ فَاِذَا جَآءَ اَجَلُهُمْ

لیکن | هغه مهلت ورکوی دوی ته | تر وخت | مقرر پورے | بیا چه کله راشی | مقرر وخت د دوی

لیکن هغه دوی ته یو مقرر وخت پورے مهلت ورکوی ، بیا هر کله چه د دوی وخت راشی

لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ

نو وروستو به پاتے نۀ شی دوی | یو ساعت | او نۀ به وړاندے لا ړ شی | او دوی مقرروی | الله د پاره

نو نۀ به یو ساعت وروستو کیدے شی او نۀ به وړاندے کیدے شی، او (نن) دوی الله له هغه څۀ

مَا يَكْرَهُوْنَ وَتَصِفُ اَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ اَنَّ

هغه څۀ چه | دوی ئے نۀ خوښوی | او بیانوی | ژبے د دوی | دروغ خبره | چه

مقرروی چه پخپله خپل ځان له ئے نۀ خوښوی، او د دوی ژبے دروغ وائی ، چه

لَهُمُ الْحُسْنٰى ۗ لَا جَرَمَ اَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَاَنَّهُمْ

دوی د پاره | ښۀ حال دے | لازمی خبره ده | چه | دوی د پاره | دوزخ دے | او بیشکه دوی

د دوی په برخه کښے ټول ښۀ والے دے، دوی له خو بس یو څیز دے چه هغه د دوزخ اور دے او بیشکه دوی

مُّفْرَطُوْنَ ﴿٦٢﴾ تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰٓى اُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ

به وړاندے لیږلے شی (دوزخ ته) | د الله قسم | بیشکه | مونږ لیږلی دی (پیغمبران) | د امتونو طرف ته | له تانه وړاندے

به (دوزخ ته) وړاندے لیږلے شی ـ د الله قسم مونږ له تانه وړاندے هم امتونو طرف ته پیغمبران لیږلی دی

فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ

بیا بنائسته کړل | دوی د پاره | شیطان | عملونه د دوی | پس هغه | ملګرے دے د دوی | نن ورځ

بیا شیطان د دوی (خراب) عملونه دوی ته ښائسته ښکاره کړل، پس نن هغه د دوی دوست دے

وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ

او دوی د پاره | عذاب دے | دردناک | او نۀ دے نازل کړے مونږ | په تا باندے | کتاب

او دوی (ټولو) د پاره دردناک عذاب دے ـ او مونږ په تا باندے داکتاب ځکه نازل کړے دے

اِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِى اخْتَلَفُوْا فِيْهِ ۙ وَهُدًى وَّرَحْمَةً

مګر | د پاره د دے چه ته بیان کړے | دوی ته | هغه خبره | چه دوی په اختلاف کولو په هغے کښے | او هدایت | او رحمت

چه ته د دوی اختلافی خبرے دوی ته په ښۀ شان واضحه کړے، او (داکتاب) د مؤمنانو د پاره

لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾ وَاللَّهُ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا

هغه خلقوله | چه ایمان راوړی | او الله | راوورولے | له اسمان نه | اُو به پس ژوندئ کړله

هدایت او رحمت دے ۔ او الله تعالیٰ د پره نه اُوبهٔ راووروله نو د هغے په ذریعه ئے

بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ

په دے سره | زمکه | پس له مرګ (شاړیدو) د هغے نه | بیشکه | په دے کښے | نخښه ده | هغه خلقو د پاره

زمکه د اوچیدو نه پس بیا ژوندئ کړه ۔ په دے کښے هغه چاله غټه نخښه پرته ده چه خبرے

يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا ع ٥ ١٤

چه آورې (په غور سره) | او بیشکه | تاسو د پاره | په څاروو کښے | عبرت دے | موږ څښوو تاسو ته | له هغه څه نه

نه غوږ بږدی او تاسو د پاره په څاروو کښے هم یو لوئے سبق (پروت) دے ، موږ د هغوئ د خیټو

فِي بُطُونِهِ مِن بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَائِغًا

چه په خیټو د دوی کښے دی | له مینځ | د سوټې | او وینے نه | پئ | خالص | مزیدار

د سوټو او د وینو د مینځ نه تاسو له صفا او مزیدار پئ څښلو له

لِّلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِن ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ

څښونکو د پاره | او له میوو نه | د قجورو | او د انګورو هم | چه تاسو جوړوئ | له هغے نه

درکوو ۔ او د قجورو او د انګورو له میوو نه تاسو د نشے څیزونه

سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

نشه | او روزی | ښه (هم) | بیشکه | په دے کښے | نخښه ده | هغه خلقو د پاره | چه عقل لری

جوړوئ او ښهٔ رزق هم (حاصلوئ) ، بیشکه په دے کښے نخښه ده هغو خلقو د پاره چه عقل لری

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا

او الهام وکړو | ستا رب | د شاتو مچئ ته | چه ته جوړوه | له غرونو نه | کورونه

او ستا رب د شاتو د مچئ په زړهٔ کښے دا خبره واچوله چه ته په غرونو ، کورونو ، او نو او په

وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ

او له اونو نه | او له هغه څه نه | چه دوی ئے چتونه جوړوی | بیا خوره | له هر قسم میوو نه

هغو اُوچتو او چتو عمارتونو کښے چه خلق ئے جوړوی کور جوړکړه ۔ بیا هر قسم میوے وُخوره

فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ۚ يَخْرُجُ مِن بُطُونِهَا شَرَابٌ

بیا روانه شه | په لارو | د خپل رب | چه آسانے دی | راوځی | له خیټو د هغے نه | د څښلو څیز (شات)

بیا د خپل رب په آسانو لارو باندے ځه ۔ د دوی د خیټو نه د څښلو یو څیز (شات) وځی

مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ

مختلف دی | رنګونه د هغے | په هغے کښے | شفاء ده | خلقو د پاره | بیشکه په دے کښے

چه رنګونه ئے مختلف وی په هغے کښے خلقو د پاره شفا ده ، بیشکه په دے کښے هغو خلقو

لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٦٩﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفّٰىكُمْ

نخښه ده | هغو خلقو دَ پاره | چه فکر کوی | او الله | پیدا کړی تاسو | بیا | په مرګ کړی تاسو

له نخښه پرته ده چه دَ فکر نه کار اخلی - او الله تاسو پیدا کړی بیا به هم هغه تاسو له مرګ درکوی

وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَىْ لَا يَعْلَمَ

او له تاسو نه ځنې هغه څوک دی | چه وزګر ځولے شی | د بیر دَ خوارئ عمر ته | چه | نهٔ پوهیږی

او له تاسو نه ځنے ناکاره عمر (سخت بوډاوالی) ته رسولے شی چه دَ پوهے نه پس بیا (سر دوبا)

بَعْدَ عِلْمٍ شَيْـًٔا ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ قَدِيْرٌ ﴿٧٠﴾ وَاللّٰهُ ع ٩/٥/١٥

پس دَ پوهیدو نه | په څهٔ څیز | بیشکه | الله | پوهه | دَ قدرتونو خاوند دے | او الله

په څهٔ پوهه نهٔ شی ، بیشکه الله تعالیٰ په هر څهٔ پوهه (او) دَ قدرتونو خاوند دے . او الله

فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلٰى بَعْضٍ فِى الرِّزْقِ ۚ فَمَا الَّذِيْنَ

فضیلت ورکړے دے | له تاسو نه ځنو ته | په ځنو بانډې | په روزئ کښے | پس نهٔ دی هغه خلق

تاسو له په یوبل بانډې په روزئ کښے فضیلت درکړے دے ، نو چا له چه دا فضیلت

فُضِّلُوْا بِرَاۗدِّيْ رِزْقِهِمْ عَلٰى مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَهُمْ

کوم ته چه فضیلت ورکړے شوے دے | واپس کوونکی | دَ خپلے روزئ | هغه چا ته | چه مریان دی دَ دوی | چه دوی

ورکړے شوے دے هغوی دا سے نهٔ کوی چه دَ خپلے برخے مال خپلو مریانو له ورکړی ، چه ټول په

فِيْهِ سَوَاۗءٌ ۭ اَفَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَجْحَدُوْنَ ﴿٧١﴾ وَاللّٰهُ جَعَلَ

په هغې کښے | برابر (شی) | پس آیا دَ نعمت | دَ الله | دوی انکار کوی | او الله | پیدا کړے

دے حقله برابر شی ، نو آیا دوئ دَ الله تعالیٰ دَ نعمت نه انکار کوی ؟ او الله تعالیٰ تاسو دَ پاره

لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَّجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَزْوَاجِكُمْ

تاسو دَ پاره | هم له تاسو نه | ښځے | او پیدا ئے کړل | تاسو دَ پاره | له ښځو ستا سو نه

هم له تاسو نه ستاسو جوړے پیدا کړے ، او ستاسو له ښځو نه ئے (ستاسو) ځامن او

بَنِيْنَ وَحَفَدَةً وَّرَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ ۭ اَفَبِالْبَاطِلِ

ځامن | او نمسی | او هغهٔ روزی درکړه تاسو ته | له پاکیزه څیزونو نه | نو آیا په باطل بانډې

نمسی پیدا کړل ، او تاسو له ئے دَ پاکیزه څیزونو نه روزی درکړه ، نو آیا دوی

يُؤْمِنُوْنَ وَبِنِعْمَتِ اللّٰهِ هُمْ يَكْفُرُوْنَ ﴿٧٢﴾ وَيَعْبُدُوْنَ

دوی ایمان راوړی | او دَ نعمت | دَ الله | دوی انکار کوی | او دوی عبادت کوی

باطل څیزونه منی ، او دَ الله تعالیٰ دَ نعمتونو نه انکار کوی ، او دوی دَ الله تعالیٰ

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمٰوٰتِ

بغیر | دَ الله نه | دَ هغه څهٔ | چه مالک نهٔ وی | دوی دَ پاره | دَ رزق | له آسمانونو

نه بغیر دَ هغه څیزونو عبادت کوی ، چه دَ آسمانونو او زمکے نه دوی ته دَ روزئ ورکولو هیڅ هم

وَالْاَرْضِ شَيْـًٔا وَّلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوْا لِلّٰهِ

اوله زمکے نه | دَ هيڅ هم | او نهٔ دوی دا کولے شی | پس مهٔ | بيانوئ | الله دَ پاره

اختيار نهٔ لری او نهٔ دَ هغې معبودانو دَ وس خبره ده ، نو تاسو الله تعالیٰ ته مثالونه مهٔ

الْاَمْثَالَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٧٤﴾ ضَرَبَ

مثالونه | بيشکه | الله | پوهيږی | او تاسو | نهٔ پوهيږئ | بيان کړو

اُوروئ ، بيشکه الله تعالیٰ (په هره خبره) پوهيږی او تاسو نهٔ پوهيږئ ۔ الله تعالیٰ يو مثال

اللّٰهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوْكًا لَّا يَقْدِرُ عَلٰى شَيْءٍ

الله | يو مثال | چه يو غلام دے | چه دَ بل په اختيار کښے دے | هغه قدرت نهٔ لری | په هيڅ څيز

بيانوی چه يو غلام دے چه دَ بل په اختيار کښے دے (او) په هيڅ څيز قدرت نهٔ لری

وَّمَنْ رَّزَقْنٰهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ

او (بل) هغه څوک | کوم له چه موږ روزی ورکړے ده | له خپل طرف نه | روزی | ښه | پس هغه | خرڅ کوی

او يو هغه څوک دے کوم له چه موږ دَ خپل طرف نه ښهٔ رزق ورکړے دے ، پس هغه له دے نه په

مِنْهُ سِرًّا وَّجَهْرًا ؕ هَلْ يَسْتَوٗنَ ؕ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ ؕ

له هغې نه | په پټه | او په ښکاره | آيا دوی برابر دی ؟ | ټول تعريفونه | الله دَ پاره دی

پټه او په ښکاره خرڅ کوی ، آيا دا دواړه برابر دی ؟ (هيڅکله نهٔ) ټول تعريفونه الله دَ پاره دی

بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ

بلکه | اکثر له دوی نه | نهٔ پوهيږی | او بيان کړو | الله | (بل) مثال | دَ دوؤ سړو

ليکن په دوی کښے اکثر نهٔ پوهيږی ۔ او الله تعالیٰ دَ دوؤ سړو يو بل مثال بيانوی

اَحَدُهُمَآ اَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلٰى شَيْءٍ وَّهُوَ كَلٌّ

يو په دے دواړو کښے | ګونګا دے | قدرت نهٔ لری | په هيڅ څيز | او هغه | پيټے دے

چه په دوی کښے يو ګونګا دے چه په هيڅ کار قادر نهٔ دے او دَ خپل مالک دَ پاره پيټے

عَلٰى مَوْلٰىهُ ۙ اَيْنَمَا يُوَجِّهْهُّ لَا يَاْتِ بِخَيْرٍ ؕ هَلْ يَسْتَوِيْ

په خپل مالک باندے | کوم ځائے ته | چه دے هغه ليږی | نهٔ راوړی | څهٔ خير | آيا | برابر دے ؟

جوړ شوے دے ، هغه چه کوم خوا هم دے ليږی نو ښيګړه به دَ لاسه نهٔ کېږی آيا برابر يے شی

هُوَ ۙ وَمَنْ يَّاْمُرُ بِالْعَدْلِ ۙ وَهُوَ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٧٦﴾

هغه | او هغه کس | چه حکم کوی | دَ انصاف | او هغه | په لاره دے | سمه

دا او هغه څوک چه دَ انصاف حکم ورکوی او خپله په نيغه لاره باندے دے

وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ وَمَآ اَمْرُ السَّاعَةِ

او الله دَ پاره دی | پټے خبرے | دَ آسمانونو | او زمکے | او نهٔ ده | معامله | دَ قيامت

او دَ آسمانونو او دَ زمکے دَ پټو خبرو علم هم الله تعالیٰ ته دے ، او دَ قيامت راتلل بالکل داسے دی

اِلَّا كَلَمۡحِ الۡبَصَرِ اَوۡ هُوَ اَقۡرَبُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ

مګر | په شان دَ رپ | دَ سترګے | یا هغه | (دَ دِے نه هم) زیات نزدے دے | بیشکه الله

لکه دَ سترګے رپیدل یا دَ دے نه هم زیات نزدے ـ بیشکه الله تعالیٰ

عَلٰی كُلِّ شَیۡءٍ قَدِیۡرٌ ﴿٧٧﴾ وَاللّٰهُ اَخۡرَجَكُمۡ مِّنۡۢ بُطُوۡنِ

په هرڅیز بانِدِ | قادر دے | او الله | راوُویستلیٔ تاسو | له خیټو نه

په هر څیز بانِدِ قدرت لری ، او الله تعالیٰ تاسو ستاسو دَ میندو دَ خیټو نه

اُمَّهٰتِكُمۡ لَا تَعۡلَمُوۡنَ شَیۡـًٔا ۙ وَّجَعَلَ لَكُمُ السَّمۡعَ

دَ میندو ستاسو | چه تاسو نهٔ پوهیدئ | په هیڅ څیز | او جوړے کړل | تاسو دَ پاره | غوږونه

راوویستلئ په داسے حال کښے چه په هیڅ نه پوهیدئ ، او الله تعالیٰ ستاسو غوږونه ، سترګے

وَالۡاَبۡصَارَ وَالۡاَفۡـِٕدَةَ ۙ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُوۡنَ ﴿٧٨﴾ اَلَمۡ یَرَوۡا

او سترګے | او زړونه | دَ پاره دَ دِے چه تاسو | شکر ادا کړئ | آیا نهٔ دی کتلی دوی

او زړونه جوړ کړل چه تاسو شکر ادا کړئ ـ آیا دے خلقو

اِلَی الطَّیۡرِ مُسَخَّرٰتٍ فِیۡ جَوِّ السَّمَآءِ ؕ مَا یُمۡسِكُهُنَّ

مارغانو ته | چه دَ حکم پابند دی | په فضا کښے | دَ آسمان | نهٔ راټینګوی دوی څوک

مارغان نهٔ دی لیدلی چه دَ آسمان په فضا کښے دَ حکم پابند دی ، دوی صرف الله تعالیٰ

اِلَّا اللّٰهُ ؕ اِنَّ فِیۡ ذٰلِكَ لَاٰیٰتٍ لِّقَوۡمٍ یُّؤۡمِنُوۡنَ ﴿٧٩﴾

مګر صرف | الله | بیشکه | په دِے کښے | نخښے دی | هغو خلقو دَ پاره | چه ایمان لری

راټینګ کړی دی ـ بیشکه په دِے کښے دَ ایمان راوړونکو خلقو دَ پاره نخښے دی ـ

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمۡ مِّنۡۢ بُیُوۡتِكُمۡ سَكَنًا وَّجَعَلَ لَكُمۡ

او الله | جوړ کړی دی | تاسو دَ پاره | کورونه ستاسو | دَ اُوسیدو ځلئے | او جوړ کړی ئے دی | تاسو دَ پاره

او الله تعالیٰ تاسو دَ پاره ستاسو کورونه دَ سکون ذریعه وګرځول او تاسو له ئے دَ څارویو دَ

مِّنۡ جُلُوۡدِ الۡاَنۡعَامِ بُیُوۡتًا تَسۡتَخِفُّوۡنَهَا یَوۡمَ ظَعۡنِكُمۡ

له څرمنو نه | دَ څارویو | کورونه (خیمے) | چه تاسو سپک مومئ هغه | په ورځ دَ سفر خپل

څرمنو نه داسے کورونه جوړ کړل چه هغه دَ سفر په ورځ او دَ قیام په وخت کښے (په دواړو

وَیَوۡمَ اِقَامَتِكُمۡ ۙ وَمِنۡ اَصۡوَافِهَا وَاَوۡبَارِهَا وَاَشۡعَارِهَاۤ

او په ورځ دَ دیره کیدو ستاسو | او له وړو دَ هغے نه | او له پشمو نو دَ هغے نه | او له ویښتو دَ هغے نه

موقعو) تاسو سپک بیا مومئ او دَ هغوئ دَ وړئ نه او دَ پشم نه او دَ ویښتو نه ستاسو دَ کور سامانونه او

اَثَاثًا وَّمَتَاعًا اِلٰی حِیۡنٍ ﴿٨٠﴾ وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمۡ مِّمَّا خَلَقَ

سامانونه (دَ کور) | او فائدے دَ | یو مودے پورے | او الله | جوړ کړل | تاسو دَ پاره | له هغه (څیزونو) نه | چه هغه پیدا کړل

دَ فائدے څیزونه جوړ کړل چه تر یو وخته پورے رترے نه فائده واخلئ) او الله تعالیٰ تاسو دَ پاره دَ خپلو پیدا کړو څیزونو

ظِلٰلًا وَّجَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْجِبَالِ اَكْنَانًا وَّجَعَلَ لَكُمْ

سوری | او هغه جوړ کړل | تاسو دپاره | د غرونو نه | غارونه | او هغه جوړ کړی دی | تاسو دپاره

سوری جوړ کړل او تاسو له ئے په غرونو کښے د پناه اخستلو ځایونه جوړ کړل او تاسو له ئے داسے جامے جوړے

سَرَابِيْلَ تَقِيْكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيْلَ تَقِيْكُمْ بَاْسَكُمْ

جامے | چه هغه وساتی تاسو | له ګرمئ نه | او جامے (زغرے) | چه وساتی تاسو | له جنګ نه

کړے چه د ګرمئ نه مو بچ کوی ، او څه داسے جامے چه (د ډبو بل سره) په جنګونو کښے ستاسو حفاظت

كَذٰلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُوْنَ ﴿٨١﴾

دغه شان | هغه پوره کوی | خپل نعمت | په تاسو باندې | د پاره د دے چه تاسو | حکم ومنئ

کوی ، الله تعالیٰ د غسے خپل نعمتونه په تاسو پوره کوی ، د پاره د دے چه تاسو فرمان بردار وسیږئ ۔

فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُوْنَ نِعْمَتَ

بیا که چرے | دوی مخ واړوی | پس بیشکه | په تا باندې | رسول دی | ښکاره | دوی پیژنی | نعمت

نو که (او س هم) دوئ مخ ګرځوی نو ستا په ذمه خو (نور څه نشته تش) څرګند خبر رسول دی ۔ دوئ د الله نعمتونه

اللّٰهِ ثُمَّ يُنْكِرُوْنَهَا وَاَكْثَرُهُمُ الْكٰفِرُوْنَ ﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ ع ۱۱/۱۷

د الله | بیا (هم) | دوی انکار کوی له هغے نه | او اکثر په دوی کښے | ناشکره دی | او په کومه ورځ چه | مونږ راپاڅوو

هم پیژنی او بیا (سره د پوهے) ترے نه انکار کوی او په دے کښے اکثر خلق ناشکره دی او په کومه ورځ چه به مونږ

مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا

د هر یو | امت نه | یو ګواه | بیا به | اجازت نه شی ورکولے | هغو خلقو ته | چه کافران دی

د هر یو امت نه یو ګواه راپاڅوو ، بیا به کافرانو ته (د حجت پیش کولو) اجازت ورکولے نه شی ، او نه به

وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ﴿٨٤﴾ وَاِذَا رَاَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ

و نه به له دوی نه | عذر ونه قبلولے شی | او هر کله چه | ووینی | هغه خلق | کوم چه ظلم وکړو | عذاب

د دوی څه عذر قبلولے شی ۔ او هر کله چه هغه خلق کوم چه ظلم کړے وو عذاب ووینی

فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿٨٥﴾ وَاِذَا رَاَ الَّذِيْنَ

نو کمولے به نه شی | له دوی نه | او نه به | دوی ته | مهلت ورکولے شی | او هر کله چه | ووینی | هغه خلق

بیا به نه د دوی نه (عذاب) کمولے شی او نه به دوی ته مهلت ورکولے شی ۔ او هر کله چه مشرکان خپل

اَشْرَكُوْا شُرَكَآءَهُمْ قَالُوْا رَبَّنَا هٰۤؤُلَآءِ شُرَكَآؤُنَا الَّذِيْنَ

چه مشرکان دی | خپل شریکان | نو وُبه وائی | اے ربه زمونږه! | هم دا دی | زمونږ شریکان | کوم چه به

شریکان (معبودان) ووینی ، نو وبه وائی اے زمونږه ربه ! دا زمونږ هغه معبودان دی کوم چه به

كُنَّا نَدْعُوْا مِنْ دُوْنِكَ ۚ فَاَلْقَوْا اِلَيْهِمُ الْقَوْلَ اِنَّكُمْ

مونږ بللل | بے له تا نه | بیا دوی به واپس کړی | د دوی طرف ته | داخبره | چه بیشکه تاسو

مونږ له تا نه سوا بلل ، بیا به هغوی دوی ته دا جواب ورکوی چه بیشکه تاسو

يَكْذِبُوْنَ ﴿۸۶﴾ وَاَلْقَوْا اِلَى اللّٰهِ يَوْمَئِذِنِ السَّلَمَ وَضَلَّ

دروغژن یئ | او واړاندې به کړي دوي | الله طرف ته | په دغه ورځ | فرمانبرداري (عاجزي) | او ورک به شي (هیر به شي)

دروغژن یئ - او (مشرکان به) په دغه ورځ الله سره دَ صلح بناوتړي ، او خپل ټول بهتانونه به

عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ﴿۸۷﴾ اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا

له دوي نه | هغه څه چه | دوي به له ځانه تړل | کوموخلقوچه | کفر وکړو | او منع ئے کړل (خلق)

ترے نه هیر شي. چاچه دَ کفر لاره غوره کړے وه او نور خلق ئے دَ

عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ زِدْنٰهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوْا

دَ الله دَ لارے نه | مونږ به زیات ورکړو دوي ته | عذاب | دَ پاسه | عذاب | ولے چه دوي به

الله تعالیٰ دَ لارے نه منع کول ، هغوئ له به مونږ دَ بوے دَ پاسه بله سزا زیاته کړو ، ځکه چه هغوئ

يُفْسِدُوْنَ ﴿۸۸﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِيْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا

فساد کولو | او په کومه ورځ چه | مونږ به راپاڅوو | دَ هر یو اُمت نه | یو ګواه

به (په دنیا کښے) فساد ونه کول او هغه ورځ (هم دَ یاد جوګه ده) چه مونږ به دَ هر یو اُمّت نه یو یو ګواه هم

عَلَيْهِمْ مِّنْ اَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيْدًا عَلٰى هٰٓؤُلَآءِ

په دوي | هم له دوي نه | او مونږ به راولو | تا | ګواه | په دے کافرانو

دَ هغوئ دَ مینځ نه راوُچت کړو ، او تا به دَ دے خلقو په مقابله کښے ګواه راوړاندې کړو

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى

او مونږ نازل کړو | په تا باندې | داکتاب (قرآن) | بیانولو دَ پاره | دَ هر څیز | او هدایت

او مونږ په تا باندې داکتاب (قرآن) نازل کړے دے چه په دے کښے دَ هر څیز واضح بیان دے او مسلمانانو

ع ۱۸ وَّرَحْمَةً وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ ﴿۸۹﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُ

او رحمت | او زیرے | مسلمانانو دَ پاره | بیشکه | الله | حکم کوي

دَ پاره هدایت، رحمت او زیرے دے - الله تعالیٰ یقیناً تاسو ته دَ انصاف اودَ

بِالْعَدْلِ وَالْاِحْسَانِ وَاِيْتَآئِ ذِي الْقُرْبٰى وَيَنْهٰى

دَ انصاف | او دَ نیکئ | او دَ امداد ورکولو | خپلوانو ته | او منع کوي

نیکئ کولو او خپلوانو ته دَ (مالي) امداد ورکولو حکم کوئ او دَ بے حیایئ

عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿۹۰﴾

له بے حیایئ نه | او له بدئ | او ظلم نه | هغه نصیحت کوي تاسو ته | چه تاسو | نصیحت حاصل کړئ

دَ بدو کارونو او دَ سرکشئ نه منع کوي او تاسو ته نصیحت کوي چه تاسو نصیحت حاصل کړئ

وَاَوْفُوْا بِعَهْدِ اللّٰهِ اِذَا عٰهَدْتُّمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْاَيْمَانَ

او پوره کړئ | وعده | دَ الله | هر کله چه | تاسو وعده وکړئ | او مه ماتوئ | قسمونه

او دَ الله تعالیٰ وعده پوره کړئ ، هر کله چه تاسو وعده وکړئ او قسمونه دَ ټخولو نه پس

بَعْدَ تَوْكِيْدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللّٰهَ عَلَيْكُمْ كَفِيْلًا ؕ

دَ هغې دَ ټینګولو نه پس | او بیشکه جوړکړے دے تاسو | اللّٰه | په خپلو ځانونو باندې | ضامن

مهٔ ماتوئ حال دا دے چه تاسو په خپل ځان باندې اللّٰه تعالیٰ ضامن جوړکړے دے.

اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّتِيْ نَقَضَتْ

بیشکه | اللّٰه | پوهیږی | په هغه څه چه تاسو کوئ | او مهٔ کیږئ تاسو | په شان دَ هغه ښځے | چه وسپړدل هغے

بیشکه اللّٰه تعالیٰ ستاسو دَ ټولو کارونو نه خبر دے. او تاسو دَ هغې ښځے په شان مهٔ کیږئ چه خپل تارونه

غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ اَنْكَاثًا ؕ تَتَّخِذُوْنَ اَيْمَانَكُمْ دَخَلًا ۢ

رِیشلی شوی پنړسی خپل | پس دَ مضبوطولو نه | ټوټے ټوټے | تاسو جوړوئ | خپل قسمونه | دَ دخل ورکولو ذریعه

به ئے دَ مضبوطولو نه پس بیا ریبنه ریبنه کړل، چه (په چل ول) تاسو هم خپل قسمونه دَ فساد کولو ذریعه

بَيْنَكُمْ اَنْ تَكُوْنَ اُمَّةٌ هِيَ اَرْبٰى مِنْ اُمَّةٍ ؕ اِنَّمَا

په خپل مینځ کښے | چه شی | بوه ډله | اُوچته (غالب) | له بلے ډلے نه | بیشکه

وګرځوئ، په دے غرض چه یو ټولے دَ بل ټولی نه زیاته فائده اوچته کړی - اللّٰه هم دغے

يَبْلُوْكُمُ اللّٰهُ بِهٖ ؕ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ

ازمیښت کوی په تاسو | اللّٰه | په دے سره | او خامخا به ښکاره کړی | په تاسو | په ورځ | دَ قیامت

ستاسو ازمیښت کوی، او دَ قیامت په ورځ به درته هغه ټول (حقیقت) ښکاره

مَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ

هغه خبره | په کوم کښے چه تاسو | اختلاف کولو | او که غوښتلے | اللّٰه | نو جوړکړی به ئے وُئ تاسو

کړی چه تاسو په کښے اختلاف کولو. او که اللّٰه تعالیٰ غوښتلے نو تاسو ټول به ئے

اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّلٰكِنْ يُّضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ

اُمت | هم یو | لیکن | هغه ګمراه کوی | هغه څوک | چه هغه وغواړی | او هدایت کوی

یو امت کړی وئ. خو هغه چه دَ چا په حقله وغواړی نو هغه ګمراه کړی او دَ چا په حقله چه

مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَلَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٩٣﴾

هغه چا ته چه | هغه وُغواړی | او تاسو نه به ضرور تپوس کیږی | دَ هغو (عملونو) په حقله | چه تاسو به کول

وغواړی نو هدایت ورته کوی او تاسو چه څهٔ کارونه کوئ دَ هغې په حقله به درنه خامخا پوښتنه کیږی.

وَلَا تَتَّخِذُوْٓا اَيْمَانَكُمْ دَخَلًا ۢ بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ ۢ

او تاسو مهٔ جوړوئ | خپل قسمونه | دَ دخل ورکولو ذریعه | په خپل مینځ کښے | چه وُخوئیږی | قدم

او (اے مؤمنانو!) تاسو خپل قسمونه یو بل له دَ دوکے ورکولو ذریعه مهٔ جوړوئ، هسے نه چه دَ چا قدم دَ

بَعْدَ ثُبُوْتِهَا وَتَذُوْقُوا السُّوْٓءَ بِمَا صَدَدْتُّمْ

پس | دَ کلکوالی دَ هغې نه | او تاسو وڅکئ مزه | دَ بدئ (مصیبت) | په سبب دَ هغے | چه منع کول به تاسو

مضبوطیا نه پس (بیا) وخوئیږی او تاسو ته په دے خبره تکلیف وُرسی چه خلق به دَ اللّٰه تعالیٰ دَ لارے

عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوْا

لارے نه | دَ الله | او تاسو دَ پاره | عذاب دے | ډیرلوئے۔ | او تاسو مه اخلئ

نه منع کول او تاسوله به ډیرلوئے عذاب درکړے شي ۔ او دَ الله تعالیٰ (سره کړے) دعه

بِعَهْدِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۭ اِنَّمَا عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرٌ

په بدل دَ وعدے دَ الله | قیمت | لږ | بیشکه څۀ چه | دَ الله سره دی | هغه | ډیر غوره دی

(دَ دنیا) دَ لږے فائدے په عوض مۀ خرڅوئ ؛ بیشکه کوم عوضونه چه الله تعالیٰ سره دی هغه تاسوله ډیر

لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٩٥﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا

تاسو دَ پاره | که چرے تاسو | پوهیږئ ۔ | هغه څۀ چه | تاسو سره دی | هغه به فنا کیږی | او څۀ چه

بهتر دی که تاسو پرے پوهیږئ ۔ څۀ چه تاسو سره پراته دی هغه به ختم شي او څۀ چه

عِنْدَ اللّٰهِ بَاقٍ ۭ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِيْنَ صَبَرُوْٓا اَجْرَهُمْ

دَ الله سره دی | هغه (تل) باقی پاتے کیدونکی دی | او مونږ به ضرور ورکړو | هغوته | کوموچه صبر وکړو | اجر دَ دوی

الله سره پراته دی هغه (تل) باقی (پاتے) دی او څوک چه ثابت قدم پاتے شو هغوئ ته به مونږ خامخا چل

بِاَحْسَنِ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٩٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ

دَ ډیرے نه غوره | هغه (عملونه) | چه دوی به کول | چا چه عمل وکړو | نیک | سړے وی

اجر ورکوو دَ هغو ښو کارونو په عوض کومے کوم چه هغوئ کول ۔ نیک عمل چه هر څوک کوی که نارینه وی او که

اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً ۚ

او که ښځه وی | . او هغه | مؤمن وی | نو مونږ به خامخا ژوندی ورکړو هغه ته | ژوند | پاکیزه

زنانه خو چه هغه مومن وی ، نو مونږ به ورله ضرور (په دنیا کښے) پاکیزه ژوند ورکوو

وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٩٧﴾ فَاِذَا

او مونږ به خامخا ورکړو دوی ته | دَ دوی اجر | دَ دوی دَ ښو عملونو | چه دوی به کول ۔ | بیا هر کله چه

او خامخا به ورله (په آخرت کښے) دَ هغوئ دَ ښو کارونو په عوض کښے اجر ورکوو ۔ نو هر کله چه

قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ ﴿٩٨﴾ اِنَّهٗ لَيْسَ

ته لوَلے | قرآن | نو پناه غواړه | دَ الله | دَ شیطان | رټلے شوی نه | بیشکه نۀ دَے

ته قرآن لوستل غواړے نو دَ شیطان مردود (دَ شر) نه پناه غواړه ۔ دَ هغۀ قابو په

لَهٗ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿٩٩﴾ اِنَّمَا

دَ دۀ | (هغۀ) زور | په هغو خلقو چه | ایمان ئے راؤړے دی | او په خپل رب باندے | توکل کوی | بیشکه چه

داسے خلقو نۀ چلیږی چه ایمان ئے راؤړے وی او په خپل رب توکل کوی ۔ دَ هغۀ قابو خو

سُلْطٰنُهٗ عَلَى الَّذِيْنَ يَتَوَلَّوْنَهٗ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِهٖ مُشْرِكُوْنَ ﴿١٠٠﴾ ع

غلبه دَ دۀ | په هغو خلقو دۀ چه | دوستی کوی دۀ سره | او کوم خلق چه | دَ الله سره | شریک مقرروی ۔

بس په هغه چا چلیږی چه هغه خپل دوست گڼړی او د (هغۀ په تعلیم) الله له شریکان پیدا کوی۔

ع ١٣ / ١٩

وَاِذَا بَدَّلْنَآ اٰيَةً مَّكَانَ اٰيَةٍ ۙ وَّاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ

اوهر کله چه | بدل کړو موږ | یو آیت | په ځائے | دَ بل آیت | او الله | ښهٔ پوهه دے | په هغه څهٔ | چه هغه ئے نازلوی

او هر کله چه موږ دَ یو آیت په بدل کښے بل آیت رالیږو ، او الله تعالیٰ په هغے ښهٔ پوهیږی څهٔ چه

قَالُوْٓا اِنَّمَآ اَنْتَ مُفْتَرٍ ؕ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۱۰۱﴾ قُلْ

نو دوی وائی | بیشکه | چه تهٔ | له ځان نه جوړونکے یئے | بلکه اکثر دَ دوی | نهٔ | پوهیږی | ووایه

رالیږی نو دا خلق ووائی چه تهٔ خو بس تش دروغ تړونکے یئے ، نا ! بلکه په دوی کښے اکثر خلق نهٔ پوهیږی

نَزَّلَهٗ رُوْحُ الْقُدُسِ مِنْ رَّبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

نازل کړے دے دا | روح القدس (جبرائیل) | ستا دَ رب له طرف نه | په حق سره | چه مضبوط کړی (په ایمان) | مؤمنان

تهٔ ووایه چه دا جبرائیل امین ستا دَ رب له طرف نه په حقه نازل کړے دے چه دَ ایماندارو خلقو ایمان پرے

وَهُدًى وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ ﴿۱۰۲﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ اَنَّهُمْ

او هدایت | او زیرے دے | مسلمانانو دَ پاره | او بیشکه موږ پوهیږو | چه دوی

مضبوط کړی او دَ مسلمانانو دَ پاره هدایت او زیرے دے ۔ او موږ ته ښهٔ معلومه ده چه دوی

يَقُوْلُوْنَ اِنَّمَا يُعَلِّمُهٗ بَشَرٌ ؕ لِسَانُ الَّذِيْ يُلْحِدُوْنَ

وائی | بیشکه چه | دهٔ ته زده کوی | یو انسان | ژبه | دَ هغه چا | دوی نسبت کوی

وائی چه دهٔ ته خو یو سړے ښود نه کوی (حال دا) چه کوم سړی ته دوی دا سے بر ناحقه نسبت

اِلَيْهِ اَعْجَمِيٌّ وَّهٰذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِيْنٌ ﴿۱۰۳﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ

طرف دَ هغهٔ ته | عجمی (غیر عربی) دهٔ | او دا | ژبه | عربی ده | واضحه | بیشکه | هغه خلق چه

کوی دَ هغهٔ ژبه خو عجمی ده او دا قرآن خو په صفا عربئ ژبه کښے راغلے دے ۔ څوک چه دَ

لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ۙ لَا يَهْدِيْهِمُ اللّٰهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ

ایمان نهٔ راوړی | په آیتونو دَ الله | لار نهٔ ښائی دوی ته | الله | او دوی دَ پاره | عذاب دے

الله تعالیٰ په آیتونو ایمان نهٔ راوړی، الله تعالیٰ هغوی په سمه لار نه بوځی ، او هغوی له دردناک

اَلِيْمٌ ﴿۱۰۴﴾ اِنَّمَا يَفْتَرِى الْكَذِبَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ

دردناک | بیشکه | جوړوی | دروغ | هغه خلق | چه ایمان نهٔ لری

عذاب مقرر دے ۔ دروغ تړونکی خو هغه خلق دی چه دَ الله تعالیٰ په آیتونو باندے

بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْكٰذِبُوْنَ ﴿۱۰۵﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللّٰهِ

په آیتونو دَ الله | او هم دا خلق دی | دروغژن | څوک چه انکار وکړی | دَ الله

ایمان نهٔ راوړی ، او هم دا خلق پوره دروغژن دی ۔ څوک چه دَ ایمان راوړلو نه پس بیا

مِنْۢ بَعْدِ اِيْمَانِهٖٓ اِلَّا مَنْ اُكْرِهَ وَقَلْبُهٗ مُطْمَئِنٌّۢ

دَ خپل ایمان راوړلو نه پس | سوا دَ هغه چا نه | چه مجبور کړے شوی | او دَ دهٔ زړهٔ | مطمئن وی

دَ الله تعالیٰ نه انکار وکړی سوا دَ هغه چا نه کوم چه مجبوره کړے شی ، او دَ هغهٔ زړهٔ په ایمان باندے

بِالْاِيْمَانِ وَلٰكِنْ مَّنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ

په ايمان | ليکن | څوک چه | پرانيزی | په کفر سره | (خپله) سينه | نو په هغوی باندِ دَ

مطمئن وی (نو دا سے بندہ لا مستثنیٰ دے) خوچا چه خپله سينه کفر ته پرانستلہ ، نو په هغوی به

غَضَبٌ مِّنَ اللّٰهِ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٠٦﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمُ

غصه | دَ الله | او دوی دَپاره دے | عذاب | ډير لوئے | دا حُکه چه دوی

دَ الله تعالیٰ غضب وی ، او هغوی له لوئے عذاب مقرر دے . دا حُکه چه دوئ

اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ ۙ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى

خوښ کړو | ژوند دَ دنيا | په آخرت | او دا چه الله | لار نهٔ ښائی

دَ آخرت په مقابله کښے دَ دُنيا ژوند خوښ کړو ، او دا چه الله تعالیٰ کافرانو خلقو ته

الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿١٠٧﴾ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ

قوم | دَ کافرانو ته | هم دا خلق دی چه | مُهر وهلے دے | الله

سمه لار نهٔ ښائی . هم دا هغه خلق دی دَ کومو په زړونو ، غوږونو

عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَاَبْصَارِهِمْ ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ

دَ دوی په زړونو | او دَ دوی په غوږونو | او دَ دوی په سترګو | او هم دا خلق دی

او سترګو باندِ چه الله تعالیٰ مهر لګولے دے ، او هم دا خلق (دَ خپل

الْغٰفِلُوْنَ ﴿١٠٨﴾ لَا جَرَمَ اَنَّهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿١٠٩﴾

(دَ دين نه) بے خبره | هيڅ شک نشته | چه دوی | په آخرت کښے | نقصان موندونکی دی

انجام نه) بے خبره دی ، دا لازمی خبره ده چه په آخرت کښے به دا خلق په زيان کښے پراتهٔ وی .

ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ هَاجَرُوْا مِنْۢ بَعْدِ مَا فُتِنُوْا

بيا | بيشکه ستا ربّ | هغو خلقو دَپاره | چه هجرت ئے وکړو | پس له دے نه چه | په مصيبتونو کښے واچولے شول

دَ دوئ برعکس ستا پروردګار دَ هغه چا په حقله چه په سختو سختو آزميښتونو کښے اچولے شوی

ثُمَّ جٰهَدُوْا وَصَبَرُوْٓا ۙ اِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ

بيا | هغوی جهاد وکړو | او صبر ئے وکړو | بيشکه | ستا رب | پس له هغے نه | . بخښونکے

وو او دَ هغے نه پس ئے هجرت وکړو او (په تکليفونو باندِ ئے) دَ صبر نه کار واخستو ، نو ستا رب دَ دے کارونو نه

رَّحِيْمٌ ﴿١١٠﴾ يَوْمَ تَاْتِىْ كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَّفْسِهَا

مهربان دے | په هغه ورځ | چه راپه شی | هر يو کس | چه جګړه به کوی | دَ خپل طرف نه

پس بخښونکے مهربان دے . په کومه ورځ چه به هر څوک دَ خپل طرف نه راځی اوجګړه به کوی

وَتُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ﴿١١١﴾ وَضَرَبَ

او پوره به ورکړے شی | هر نفس ته | څهٔ چه دهٔ کړی وی | او په دوی به ظلم نهٔ شی کولے | او بيان کړو

او هر چا ته به دَ دهٔ دَ عملونو پوره پوره بدله ورکولے شی او په دوی به ظلم نهٔ شی کولے ، او الله تعالیٰ

اللهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ اٰمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَّاْتِيْهَا رِزْقُهَا

الله | مثال | دَ يو كلي | چه وو هغه په امن آرام نيونكے | راتلله به هغوئ ته | روزئ هغوئ

دَ يو كلي دَ خلقو مثال وركوى چه هغوئ په امن او اطمينان سره اوسيدل ، روزى به ورته فراخه

رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِاَنْعُمِ اللهِ فَاَذَاقَهَا اللهُ

فراخه | له هر ځائے نه | بيا ناشكرى وكړه دغه كلي | دَ نعمتونو دَ الله | پس وڅكولو هغوئ ته الله

دَ هر ے غاړے نه راتله ، خو هغوئ دَ الله تعالىٰ دَ نعمتونو ناشكرى وكړه ، نو الله تعالىٰ

لِبَاسَ الْجُوْعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ ﴿١١٢﴾

جامه | دَ لوږے | او دَ وېرے | په سبب دَ هغه څه چه | دوى به كول -

دَ هغوئ دَ عملونو په وجه په هغوئ بانديں لوږے قحط او ډيره راوستله

وَلَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمُ

او بيشكه راغے دوى ته | يو پيغمبر | له دوى نه | پس دوى دروغژن وګڼړلو هغه | نو ونيول دوى لره

او بيشكه هغوى ته هم له هغوى نه يو پيغمبر راغے نو هغوئ دے دروغژن وګڼړلو نو هغوى عذاب

الْعَذَابُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللهُ حَلٰلًا

عذاب | او دوى ظالمان وو | پس خورئ | له هغه څه نه | چه روزى دركړے ده تاسو ته الله | حلاله

ونيول او هغوئ ظالمان وو - پس څه چه الله تعالىٰ تاسو له دركړى دى ، له هغے نه حلال

طَيِّبًا ۪ وَّاشْكُرُوْا نِعْمَتَ اللهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿١١٤﴾

پاكيزه | او شكر كوئ | دَ نعمت دَ الله | كه چرے تاسو هم دَ هغه | عبادت كوئ

او پاكيزه څيزونه خورئ ، او دَ الله تعالىٰ په نعمتونو شكر وباسئ كه تاسو د په رښتيا) دَ هغه عبادت كوئ

اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيْرِ

بيشكه | هغه حرام كړے ده | په تاسو | مرداره | او وينه | او غوښه | دَ خنزير

هغه خو په تاسو باندي مرداره او وينه او دَ خنزير غوښه او كوم څيز چه دَ الله تعالىٰ نه

وَمَآ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللهِ بِهٖ ۚ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ

او هغه څه | چه پرے نامه ياده شوى وى دَ غير الله | بيا څوك چه مجبوره شي | نافرمانه نه وى | او نه دَ حد نه تيريدونكے وى

سوا دَ بل چا په نامه منلے شوے وى حرام كړى دى ، بيا څوك چه مجبوره شي او نافرمانه او دَ حد نه تيريدونكے نه

فَاِنَّ اللهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَا تَصِفُ

نو بيشكه الله | بخښونكے | مهربان دے | او تاسو مه وايئ | هغه څيز ته | چه بيانوى

وى نو بيشكه الله تعالىٰ بخښونكے مهربانه دے - او تاسو مه وايئ هغه چه ستاسو ژبے دروغ

اَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هٰذَا حَلٰلٌ وَّهٰذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوْا عَلَى اللهِ

ژبے ستاسو | په دروغه | چه دا حلال دى | او دا حرام دى | دَ پاره دَ دے چه تاسو وتړئ | په الله

بيانوى ، چه دا حلال دى او دا حرام دى ، نتيجه ئے دا شي چه تاسو په الله باندى

الْكَذِبَ ؕ اِنَّ الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُوْنَ ﴿۱۱۶﴾

دروغ | بیشکه | کوم خلق چه | تړی | په الله باندې | دروغ | هغوی نا کامیا بیږی

دروغ وتړئ ، بیشکه څوک چه په الله تعالیٰ دَ دروغو تهمتونه لګوی هغوئ هیڅکله نجات نهٔ بیا مومی

مَتَاعٌ قَلِيْلٌ ۖ وَّلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۱۱۷﴾ وَعَلَى الَّذِيْنَ هَادُوْا

(داخو) فائده | لږ شان | او دوی دَ پاره | عذاب دے | دردناک | او په هغو باندې | چه یهودیان دی

(دَ دنیا) لږ شان عیش دے او (بیا) هغوئ له دردناک عذاب مقرر دے ۔ او څوک چه دَ یهودو په دین دی

حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَا ظَلَمْنٰهُمْ

حرام کړل موږ | هغه څه چه | موږ بیان کړی دی | په تا | له دے نه وړاندې | او ظلم نهٔ دے کړے موږ په دوی

په هغوئ باندې موږ هغه څیزونه حرام کړی وو کوم چه مونږ تاته پخوا بیان کړی دی ۔ او موږ په هغوئ باندې هیڅ

وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿۱۱۸﴾ ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ

او لیکن دوی | په خپلو ځانونو | ظلم کولو | بیا | بیشکه ستا رب | هغو خلقو دَ پاره

زیاتے نهٔ دے کړے ، بلکه هغوئ پخپله په ځان زیاتے کولو ۔ بیا بیشکه ستا رب هغو خلقو دَ پاره کوم چه

عَمِلُوا السُّوْٓءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوْا مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ

چه عملونه ئے وکړل | خراب | په ناپوهئ سره | بیا توبه ئے وکړی | پس له دے نه

په ناپوهئ سره بد عملونه وکړل بیا له هغے نه پس هغوئ توبه وکړی او خپل

۱۵ ع ۹ ۲۱ وَاَصْلَحُوْٓا ۙ اِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۱۹﴾

او اصلاح ئے وکړی | بیشکه ستا رب | پس له هغے نه | بخښونکے | مهربان دے

ځان سم کړی نو پس له دے نه ستا رب یقیناً بخښونکے مهربان دے

اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ كَانَ اُمَّةً قَانِتًا لِّلّٰهِ حَنِيْفًا ؕ وَلَمْ يَكُ

بیشکه | ابراهیم | وو | لوئے پیشوا | فرمانبردار | دَ الله | یو طرفه (حق ته مائل) | او نهٔ وو هغه

بیشکه ابراهیم (دَ خلقو لوئے) پیشوا دَ الله تعالیٰ فرمان منونکے او صرف حق طرف ته مائل وو ۔ او هغه له

مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿۱۲۰﴾ شَاكِرًا لِّاَنْعُمِهٖ ؕ اِجْتَبٰهُ وَهَدٰىهُ

له مشرکانو نه | شکر کوونکے وو | دَ هغهٔ دَ نعمتونو | هغهٔ دے غوره کړے وو | او دهٔ ته ئے هدایت وکړو

مشرکانو نه نهٔ وو ، دَ الله تعالیٰ دَ نعمتونو شکر ګزار وو ، (الله تعالیٰ) دے غوره کړے وو او په سمه

اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿۱۲۱﴾ وَاٰتَيْنٰهُ فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً ؕ وَاِنَّهٗ

سمے لارے طرف ته | او ورکړه موږ دهٔ ته | په دُنیا کښے | ښیګړه | او بیشکه دے به

لاره ئے روان کړے وو ۔ او موږ ورته په دُنیا کښے هم ښهٔ حالت ورکړے وو او په آخرت

فِى الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۲۲﴾ ثُمَّ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ اَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ

په آخرت کښے هم | له نیکو بندګانو نه وی | بیا موږ وحی وکړه | ستا طرف ته | چه پیروی وکړه | دَ دین

کښے خو په صالحانو کښے شمیر دے ۔ بیا موږ تاته دا وحی وکړه چه دَ ابراهیم ؑ په لاره

اِبْرٰهِیْمَ حَنِیْفًا ؕ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِیْنَ ﴿۱۲۳﴾ اِنَّمَا جُعِلَ

دَ ابراهیم | چه یو مخیز وو | او نهٔ وو | له مشرکانو نه | بیشکه مقرر کړے شوے وو

دوان او سه چه یو مخیزے وو او په مشرکانو کښے شامل نهٔ وو ۔ (دَ) سبت (احترام) خو په هغه

السَّبْتُ عَلَى الَّذِیْنَ اخْتَلَفُوْا فِیْهِ ؕ وَاِنَّ رَبَّكَ لَیَحْكُمُ

(احترام) دَ ورځے دَ خالی | په هغو خلقو بانډِ | کومو چه اختلاف وکړو | په هغے کښے | او بیشکه | ستا رب | به فیصله وکړی

چا مقرر شوے وو چه په دے حقله ئے اختلاف کړے وو او بیشکه ستا رب به دَ قیامت په ورځ

بَیْنَهُمْ یَوْمَ الْقِیٰمَةِ فِیْمَا كَانُوْا فِیْهِ یَخْتَلِفُوْنَ ﴿۱۲۴﴾ اُدْعُ

دَ دوی په مینځ کښے | په ورځ دَ قیامت | په هغه څهٔ کښے | چه دوی به په هغے کښے اختلاف کولو | دعوت ورکړه (خلقو ته)

دَ دوی په مینځ کښے فیصله وکړی په کومو خبرو کښے چه دوئ اختلاف کولو ۔ تهٔ دَ خپل رب

اِلٰی سَبِیْلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ

دَ خپل رب دَ لارے طرف ته | په حکمت | او په نصیحت | ښهٔ سره | او بحث وکړه دوی سره

دَ لارے طرف ته په حکمت او په ښهٔ نصیحت سره بلنه کوه ، او دوئ سره په

بِالَّتِیْ هِیَ اَحْسَنُ ؕ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ

په داسے طریقه | چه ښه وی | بیشکه | ستا رب | هغه ښهٔ پوهیږی | په هغه چا چه | ګمراه شو

بهتره طریقه بحث کوه ، بیشکه ستا رب ته ښهٔ معلومه دهٔ چه څوک دَ هغهٔ دَ لارے نه

عَنْ سَبِیْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِیْنَ ﴿۱۲۵﴾ وَاِنْ عَاقَبْتُمْ

دَ هغهٔ دَ لارے نه | او هغه ښهٔ پوهیږی | په سمه لاره موندونکو | او کهٔ چرے | تاسو بدله اخلئ

ګمراه شوے دے ؟ او هغه دَ هدایت خاوندان هم ښهٔ پیژنی ۔ او کهٔ تاسو بدله اخستل

فَعَاقِبُوْا بِمِثْلِ مَا عُوْقِبْتُمْ بِهٖ ؕ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ

نو تاسو بدله واخلئ | په مثل دَ هغے | چه تاسو سره معامله شوے ده په هغے | او کهٔ چرے تاسو صبر وکړئ | نو خامخا دا

غواړئ نو بس دومره قدر درد ورته ورسوئ څومره چه ئے تاسو ته رسولے وی او کهٔ صبر وکړئ نو دا کار د

خَیْرٌ لِّلصّٰبِرِیْنَ ﴿۱۲۶﴾ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ اِلَّا بِاللّٰهِ

ښهٔ دے | صبر کوونکو دَ پاره | او تهٔ صبر کوه | او نهٔ دے صبر ستا | مګر دَ الله په مدد

صبر کوونکو دَ پاره ډیر بهتر دے ، او (اے پیغمبره !) تهٔ صبر کوه او ستا صبر خو بس دَ الله تعالیٰ په توفیق

وَلَا تَحْزَنْ عَلَیْهِمْ وَلَا تَكُ فِیْ ضَیْقٍ مِّمَّا یَمْكُرُوْنَ ﴿۱۲۷﴾

او تهٔ مهٔ غمژن کیږه | په دوی بانډِ | او نهٔ شے | زړهٔ تنګے | له هغه څهٔ نه | چه دوی ئے تدبیر کوی

دے او دَ دوئ په حال غم مهٔ کوه ، او دَ دوئ په فریبونو خپل زړهٔ مهٔ تنګوه

اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِیْنَ اتَّقَوْا وَّالَّذِیْنَ هُمْ مُّحْسِنُوْنَ ﴿۱۲۸﴾

بیشکه الله | سره دے | دَ هغو خلقو | چه پرهیزګاری | او هغو خلقو (سره دے) | چه نیکی کوونکی دی

بیشکه الله تعالیٰ دَ هغه چا سره مل دے څوک چه پرهیزګاری او څوک چه ښهٔ سلوک ساتی

اٰیَاتُهَا ۱۱۱ سُوْرَةُ بَنِیْٓ اِسْرَآءِیْلَ مَكِّیَّةٌ ۵۰ رُكُوْعَاتُهَا ۱۲

سورة بنی اسرائیل په مکه کښے نازل شوه | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ | اِحْدٰی عَشْرَةَ اٰیَةً وَّاِثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

(شروع) دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ۱۱۱ ایتونه او ۱۲ رکوع ګانې دی

شروع کوم دَ الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے ۔

سُبْحٰنَ الَّذِیْٓ اَسْرٰی بِعَبْدِهٖ لَیْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

پاک دے | هغه ذات چه | بوئے تلو | خپل بنده | دَ شپے | له مسجد | حرام نه

هغه پاک ذات دے چه خپل بنده (محمد صلی الله علیه وسلم) ئے شپه په شپه دَ مسجد حرام (خانه کعبے) نه

اِلَی الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِیْ بٰرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِیَهٗ

طرف دَ مسجد اقصیٰ ته | هغه کوم له چه | برکت ورکړو مونږ | چار چاپیره دَ هغے | چه وښایو مونږ دهٔ ته

مسجد اقصیٰ (بیت المقدس) ته بوتلو چه دَ هغے ګیر چاپیره (علاقے) له مونږ برکتونه ورکړی دی چه مونږ دهٔ ته خپلے

مِنْ اٰیٰتِنَا ؕ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِیْعُ الْبَصِیْرُ ﴿۱﴾ وَاٰتَیْنَا مُوْسَی الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ

دَ خپلو نخښو | بیشکه هغه | آوریدونکے | لیدونکے دے | او ورکړو مونږ | موسیٰ ته | کتاب | او مونږ جوړ کړو هغه

نخښے وښایو ، بیشکه الله تعالیٰ آوریدونکے او لیدونکے دے او مونږ موسیٰ ؑ له کتاب ورکړو او دا (کتاب) مونږ

هُدًی لِّبَنِیْٓ اِسْرَآءِیْلَ اَلَّا تَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِیْ وَكِیْلًا ﴿۲﴾ ذُرِّیَّةَ مَنْ

هدایت | بنی اسرائیلو دَ پاره | چه تاسو مهٔ نیسئ | بے له مانه | څوک کارساز | اے اولاده دَ هغه چا

بنی اسرائیلو دَ پاره دَ هدایت ذریعه ګرځولے وه چه (خبردار) زما نه بغیر بل هیڅوک خپل کارساز ونهٔ ګڼئ ، اے دَ هغه چا اولاده

حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ ؕ اِنَّهٗ كَانَ عَبْدًا شَكُوْرًا ﴿۳﴾ وَقَضَیْنَآ

چه مونږ سواره کړل | دَ نوح ؑ سره | بیشکه هغه وو | بنده | شکر ګزار | او لیکلی وو مونږ

چه مونږ دَ نوح ؑ سره (په کشتۍ کښے) سواره کړی وئ ، بیشکه نوح ؑ یو شکر ګزار بنده وو ۔ او مونږ بنی اسرائیلو ته په

اِلٰی بَنِیْٓ اِسْرَآءِیْلَ فِی الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِی الْاَرْضِ مَرَّتَیْنِ

بنی اسرائیلو دَ پاره | په کتاب کښے | چه تاسو به فساد کوئ | په زمکه کښے | دوه ځله

کتاب کښے دا خبره په ګوته کړے وه چه تاسو به په ملک کښے دوه ځله فساد کوئ

وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِیْرًا ﴿۴﴾ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ اُوْلٰىهُمَا بَعَثْنَا

او ضرور به تاسو سرکشی کوئ | سرکشی لویه | پس هر کله چه راشی | (وخت دَ) وعدے | په دواړو کښے د ړومبۍ | نو راولیږو به مونږ

او ډیره سرکشی به کوئ ، پس هر کله چه په دوؤ کښے دَ ړومبۍ وعدے (دَ پوره کیدو) وخت راغے

عَلَیْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ اُولِیْ بَاْسٍ شَدِیْدٍ فَجَاسُوْا خِلٰلَ الدِّیَارِ ؕ

په تاسو | خپل بندګان | جنګیالی | سخت | پس دوی په ورننوتی | په مینځ دَ کورونو کښے

وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُوْلًا ﴿۵﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَیْهِمْ وَاَمْدَدْنٰكُمْ

او وو | وعده | پوره کیدونکے | بیا مونږ درکړله | تاسو ته | غلبه | په دوی بانډِ | او مونږ تاسو له مدد درکړو

اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا ۗ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٢٣﴾ اِنَّمَا جُعِلَ
السَّبْتُ عَلَى الَّذِيْنَ اخْتَلَفُوْا فِيْهِ ۗ وَاِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿١٢٤﴾ اُدْعُ
اِلٰى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ
بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ ۗ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ
عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿١٢٥﴾ وَاِنْ عَاقَبْتُمْ
فَعَاقِبُوْا بِمِثْلِ مَا عُوْقِبْتُمْ بِهٖ ۗ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ
خَيْرٌ لِّلصّٰبِرِيْنَ ﴿١٢٦﴾ وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ اِلَّا بِاللّٰهِ
وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِيْ ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ ﴿١٢٧﴾
اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّالَّذِيْنَ هُمْ مُّحْسِنُوْنَ ﴿١٢٨﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
سُبْحٰنَ الَّذِيْٓ اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
اِلَى الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِيْ بٰرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِيَهٗ
مِنْ اٰيٰتِنَا ۗ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ ﴿١﴾ وَاٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ
هُدًى لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اَلَّا تَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِيْ وَكِيْلًا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ
حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ ۗ اِنَّهٗ كَانَ عَبْدًا شَكُوْرًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَآ
اِلٰى بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ فِي الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْاَرْضِ مَرَّتَيْنِ
وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿٤﴾ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ اُوْلٰىهُمَا بَعَثْنَا
عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَآ اُولِيْ بَاْسٍ شَدِيْدٍ فَجَاسُوْا خِلٰلَ الدِّيَارِ ۗ
وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُوْلًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَاَمْدَدْنٰكُمْ